

သိုးဆောင်း

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း

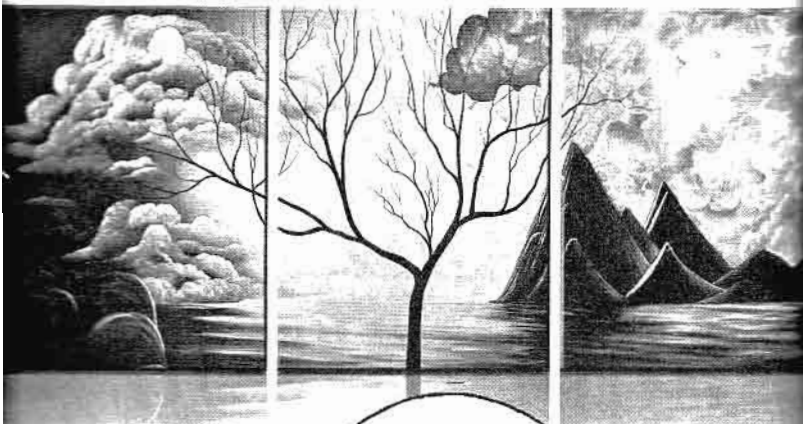
ဇော်စုဦးစု

BURMESE
CLASSIC

သိုးဆောင်း

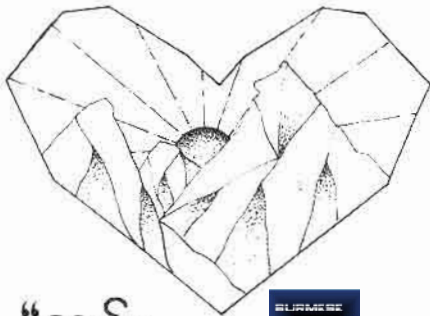
BURMESE CLASSIC

ဟာမစ်တ် ပျောက်ဆုံးခြင်း

ဒေါ်မေမေ

“အုန်း...”

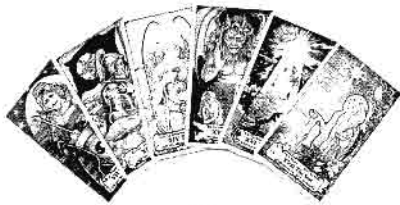
ခနဲ... လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ခုက လူတစ်ကိုယ်လုံးအား ခါဆင်းသွားစေသည်။ နားတစ်ဖက်မှာ ရိုက်လိုက်သောအားကြောင့် အတွင်းမှ သွေးကြောများပင် ပေါက်ထွက်သွားသည့်အလား ခံစား လိုက်ရ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခု ကြောင့် လူက သတိလွတ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်လုံးတို့ ပြူးကြောင်ကာ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ရပ်ငေးသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနဲ့ ထစ်ချုံးသလို စကားသံတစ်ခုက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“နင်... ငါ့တောင်ပေါ်က အခုချက်ချင်း ဆင်းသွား”

I

“ငါ . . ဘယ်သူလဲ . . ဟေ့ . . ”

စိတ်လွတ်လက်လွတ် အော်မေးတော့ . . ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ သစ်ပင်လိုလို ကုလားခြေထောက်လိုလို အရာကြီးတစ်ခုက ကိုယ့်မေး ကိုယ်ပွတ်ကာ အဖြေပေးလာသည်။

“မင်းက သောက်ရူး . . စာမေးပွဲကျထားတဲ့ကောင်လေ”

“ဘာ . . သောက်ရူး . . ဟုတ်လား၊ ခွီး . . ခွီး . . ငါ့ကိုများ သောက်ရူးတဲ့၊ မင်းကမှ တစ်ကယ့်သောက်ရူးအစစ်၊ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကလန်ကလားနဲ့ မတ်တတ်တွေ ရပ်လို့၊ ဒီမှာ မင်းတို့ ငါ့လို ထိုင်လို့ရလို့လား . . လှဲအိပ်လို့ ရလို့လား ပြောစမ်း . . ”

ပြောရင်းပင် သူတို့ရှေ့မှာ လက်တွေ့လှဲအိပ်ပြုလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးလို့ရူးမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ကောင်တွေကို အော်ရယ်နေလိုက်သည်။

“အလကားငပေါတွေ. . .”

ထိုစဉ်မှာပဲ. . .

“ထွက်သွားစမ်း. . . ငါ့ပိုင်နက်ထဲမှာ မနေနဲ့၊ မင်းလို စာမေးပွဲ ကျတဲ့ကောင်တွေအတွက် ငါ့ဆီမှာ နေရာမရှိဘူး”

ထိုစကားက သူ့နှလုံးသွေးတို့အား ဆူပွက်သွားစေသည်။

လှုံ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ရင်း. . .

“ဘယ်သူလဲကွ. . . ငါ့ကို စာမေးပွဲကျတယ်လို့ပြောတာ၊ ငါ စာမေးပွဲ မကျဘူးကွ. . . ငါဖြေနိုင်တယ်၊ တောင်ပေါ်မှာတင် အောင် လာခဲ့တာ၊ တောင်ပေါ်တက် ထမင်းချက်၊ တောင်ပေါ်တက် ထမင်း ချက်ကွ. . . ဟား. . . ဟား”

ပြောနေရင်းနဲ့ ရှေ့မှာရှိနေသောအရာကို သူ့ခြေထောက် ဖြင့် ပြေးကန်သည်။

“ဖြောင်း. . .”

အားပါသည်မို့ အသံနှင့်အတူ ခြေထောက်မှာ ခွေကျသွား သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကန်တော့. . . နောက်တစ်ကြိမ် ခွေကျ သွား၏။ ရှေ့မှအရာကတော့ ဘာမှမဖြစ်။ သူ့ကိုပဲ လှောင်ပြီးပြီးပြီး ငုံ့ကြည့်နေသလို။

အားမတန်၍ မာန်လျော့မည်တော့ မထင်လိုက်ပါနှင့်. . . ။ နာနာဖြင့် မတ်တတ်ပြန်ရပ်ပြီး ပုဆိုးကိုလှန်ကာ သေးဖြင့်ပန်းသည်။

“မှတ်ပြီလားကွ၊ ဟင်. . . အခုတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေး လဲ. . . ဟား. . . ဟား”

၈ သိုးစောင့်

ပန်းလို့ကောင်းနေတုံး တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် နားတွင်းသို့ ဥဩဆွဲသလို ချွန်စူးကျယ်လောင်သော အသံများ ဝင်ရောက်လာ၏။

“ဟာ. . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးပါဘူး. . ”

ဘယ်ကမ္ဘာပျောက်နေမှန်းမသိသော သတိတစ်ချက်က နှလုံးမှာ လာတည်သည်။ တည်တည်ချင်း သတိထားမိသွားတာက သေးဖြင့်ပန်းနေသောအရာ. . .

“ဟာ. . ”

ရေနံချေးဝနေသော ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးတစ်ခုပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရမိတော့ သူရောက်နေတာက ဇရပ် ကြီးတစ်လုံးရဲ့ အတွင်းဘက်။ ပန်းနေသောသေးက အလိုလိုရပ်သွား သည်။

“ဟာ. . မှားကုန်ပြီ. . လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ မှားကုန်ပြီ. . ”

လှန်ထားသော ပုဆိုးကိုချလို့ ကြောက်လန့်တကြား ဇရပ် ပြင် ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း တရွတ်တိုက်ဆွဲ သွားသော သူ့ခြေလှမ်းကြောင့် ဇရပ်ရှေ့မှာ ဖုန်းတွေ လုံးလုံးထသွား သည်။

ပြေးရာမှရပ်လို့ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ လရောင်မှိန်မှိန် အောက်မှာ ဇရပ်ကြီးဖြစ်တည်နေပုံက တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ငုတ် တုတ်ထိုင်နေသလို(သို့). . . .

ကြက်သီးတွေ ဖျင်းခနဲ သီးသွား၏။

“ဟာ. . ဘီ. . ဘီလူးကြီး. . တောင်စောင့် ဘီလူးကြီး၊ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော်မှားပါပြီ၊ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မှားပါပြီ”

ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်များက . . .
တမဟုတ်ချင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ မျက်လုံးအိမ်
မှ မျက်ရည်ကြည်များ သွင်းသွင်စီးကျလာသည်။

ငိုသည်။ ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုသည်။

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်လို့ သံကုန်ဟစ်အော်သည်။

'တောက်'တွေ အကြိမ်ကြိမ်ခတ်သည်။

တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသတွေနဲ့ ကိုယ့်ပါးကိုယ်
ရိုက်သည်။ ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ထိုးသည်။

“မှားတယ်ဗျ . . ကျုပ်မှားတယ်”

မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း လက်အုပ်ချီလို့ . . ဇရပ်ကြီးကို ထိုင်
ကန်တော့လိုက်သည်။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ကန်တော့ပြီးစဉ်မှာ . .

“ဟာ . . ငါ့တားရော . . .”

လည်မှာဆွဲထားသော တားရောထုပ် မရှိတော့မှန်း ခုမှ
သတိရလိုက်၏။ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ ဇရပ်ကြီးဆီ ပြေးတက်ရှာဖွေ
သည်။ အဝေးကြီး မရှာလိုက်ရ၊ သေးပန်းထားသော တိုင်အနီးမှာပင်
ဝစ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသော ကန်ပြားလေးများကို ကစဉ့်ကလျား တွေ့
လိုက်ရတော့သည်။

အနီးဆုံးကဒ်တစ်ခုကို ဆွဲယူကာ အနှစ်နှစ်အလလ ဝေး
ကွာနေသော ချစ်သူတစ်ဦးလို အငမ်းမရ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့ရဲ့ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ် ဒလဟောစီးကျလာ
တာက . . . သွေးတွေ။

II

နားထဲမှပဲ လေတွေ တဟူးဟူးထွက်နေသလို သို့မဟုတ် အပြင်မှ လေတွေကပဲ နားထဲသို့ တဝီဝီဝင်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ညာဖက်နားတစ်ဖက်မှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးဆွခံထားရသော အရာဟောင်း တစ်ခုလို ခံစားနေရသည်။

နားများကန်းသွားပြီလား။

“ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ”

လက်ခုပ်သုံးချက်တီးပြီး ကိုယ့်အကြားအာရုံ ကိုယ်ပြန်လေ့ လာတော့ ဘယ်ဘက်နားမှာ အကောင်းပကတိ။ ညာဘက်နား ကတော့ ကပ်တီးလိုက်သော လက်ခုပ်သံကို အဝေးကြီးမှ ကြားရ သော အသံမျှင်လေးလိုလိုသာ ဖမ်းမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၁

နားကို အုပ်ကိုင်ကြည့်တော့ လေသလပ်ခံထားရသော သွေးစသွေးနုများနှင့် နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်။ အတွင်းကြိတ်လည် နေသော ဒလက်ကြီးတစ်လက်လို့လည်း ခံစားနေရသည်။

သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။ စိတ်ကိုလျော့ကာ ကျောမိုထိုင် ချလိုက်သည်။ သေချာပြီ၊ နားတစ်ဖက်ကန်းချင်နေလေပြီ။

ခေါင်းမိုးဆီမှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကို ကြားရ၏။

ဒီညလည်း အိပ်လို့ရမည် မဟုတ်တော့. . . ။

ယခုတော့ သူ၏ ချစ်လှစွာသော တားရော့ကတ်ပြားများ သည်လည်း ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးတစ်ခုတွင်းမှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိနေခဲ့ပြီ။ ထိုအိတ်လေးအား ကြိုးဖြင့်သိကာ လည်မှာဆွဲထား၏။ လက်ဖြင့် စမ်းမိစဉ်. . . တည်ငြိမ်စပြုနေပြီဖြစ်သော စိတ်အစဉ်က ဝမ်းနည်းမှုဆီ ခြေဦးလှည့်သည်။

ထိုအခိုက်. . .

“ကျင့်စဉ်တစ်ခု ကျင့်တာကို လွယ်လွယ်လေး မထင်နဲ့လေ၊ ပုတီးစိပ်တာလည်း ကျင့်စဉ်ကျင့်တာပဲ၊ ဗေဒင်ဟောတာလည်း ကျင့် စဉ်ကျင့်တာပဲ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်တာ၊ အသက်ရှည်အောင် ကြိုးစားတာ၊ ဆေးကုတာ၊ အင်းဆွဲတာ၊ ဓူတင်ဝင်တာ၊ ဖိုထိုးတာ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျင့်စဉ်တွေချည်းပဲ. . . ။ ကျင့်စဉ်ကျင့်တိုင်းသာ ပေါက်မြောက်လို့ကတော့ ဒို့လောကမှာ ဝိဇ္ဇာတွေ ပခုံးချင်းတိုက်နေ မှာပေါ့ကွာ”

“ဟင်. . . ”

မှိတ်ထားသောမျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘယ်ကအသံလဲ၊ စိတ်ကူးထဲကအသံလား၊ အပြင်က ကြား

၁၂ သိုးခေတင်း

ရတဲ့အသံလား။ ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေတော့ တိုင်မဲမဲကြီးတွေကလွဲပြီး ဇရပ်
ထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ၊ ဝေခွဲရခက်နေစဉ်မှာပဲ အထက်ပါစကားကို
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြားရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပါပြီ။

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကပြောနေတာလဲ”

“ဝိဇ္ဇာလောင်းလျာလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်စွမ်းအား၊ ရုပ်
စွမ်းအားတွေ အလာဟဿ ကုန်သွားမှာစိုးလို့ လာသတိပေးတာပါ”

“ဘာ. .”

ဒီစကားက တော်တော်ထူးဆန်းသွားသည်။

“ဘယ်ကဝိဇ္ဇာလောင်းလျာလဲ”

“မင်းပေါ့”

“ကျုပ်က. .”

ရယ်စရာမပါဘဲ အူလိုက်သည်းလှိုက် သူ အော်ရယ်မိသွား
သည်။

“အမှန်ပါပဲကွာ. .”

ထိုအသံကတော့ အနီးကပ် ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဇရပ်
ရှေ့မှ ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရတာ
က တုတ်ကောက်ကိုင်ထားသော အဘိုးကြီးတစ်ဦး။ သူရှိရာ ဇရပ်
တွင်းကို မျက်နှာမူ၍ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့
အတွေ့အကြုံရှိပြီဖြစ်ရကာ ထိုင်ရာမှထ၍ အသင့်အနေအထား
ရှိနေလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက တောင်ဝှေးကိုထောက်ရင်း ဇရပ်ပေါ်တက်
လာသည်။ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်၊ လည်တခါခါနှင့် ကြည့်ရတာ သွေး
ပျက်ဖွယ်။ အနီးရောက်လာတော့ ပိုဆိုးသွားသည်။

ယောဂီရောင်လား၊ အနက်ရောင်လား မသိသော . . ဖိုးခိုး
ဖားရား အဝတ်ကြီးကိုဝတ်ထား၏။ အလွန်တရာမှကြီးမားသော
လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသည်။ မေးစေ့ချွန်ချွန်
ပါးစုံတွဲတွဲနှင့်၊ အဆိုးဆုံးက သွားရည်တွေ တများများကျအောင်
ကွမ်းတွေ ငိုထားခြင်းပင်။

တွန့်ရှုံ့လိပ်ကြေနေသော နဖူးကြောနှင့် လည်ပင်းသားတို့
မှာ ရောက်ရှိရာအသက်ကိုပင် ခန့်မှန်းဖို့ ခက်လှပါသည်။ လှန်ကြည့်
လိုက်သော မျက်လုံးဖြူဖြူကြီးက အသင့်အနေအထားရှိထားသော
သူ့ကိုပင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သွားစေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”
“ငါက ဆေးဝိဇ္ဇာ”
“ဗျာ”

ရုပ်လက္ခဏာ အိုဇာလွန်းနေသော်လည်း အသံကတော့
သြဇာတိက္ကမ ကြီးမားလှသည်။ ဒါပေမယ့် . . .

“ဆေးဝိဇ္ဇာ . . ခင်ဗျားက ဆေးဝိဇ္ဇာ . . ဟုတ်လား၊ ခွီးခွီး . .
လုပ်ကြပါဦးဗျာ ဒီအဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဆေးဝိဇ္ဇာတဲ့ . . ခွီးခွီး”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရှေ့မှ အဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုး
ခွက်လန် သူ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကြောက်နေသောစိတ်တွေပင် ဘယ်
နားရောက်သွားသည်မသိ။ ညကြီးအချိန်မတော် ဂေါက်သီးကြီး တစ်
ကောင်နဲ့ လာတွေ့နေပြန်ပြီ။

“ဆေးဝိဇ္ဇာက ဆေးမကုဘဲ ဒီဘာလာလုပ်တာလဲ . . ၊ ဟား
ဟား . . ”

“မင်းကို စာမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့ လာတိုက်တွန်းတာပါ”

စာမေးပွဲ. . ။ ထိုစကားသုံးလုံးဟာ သူ့စိတ်နဲ့ခန္ဓာကို နတ်ဝင်
သလို တုန်ခါသွားစေသည်။ ပြီးတော့. . .

“စာမေးပွဲ. . ဟုတ်လား”

တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“စာမေးပွဲ. . ”

“စာမေးပွဲ. . ”

“စာမေးပွဲ. . ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာကာ
မျက်ရည်တွေ အလိုလိုစီးကျလာပါတော့သည်။

“ကျုပ်က ပြန်ဖြေရဦးမှာလားဗျာ”

ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် မေးမိတော့. . .

“ဖြေရမှာပေါ့. . ။ စာမေးပွဲဆိုတာ ဖြေတိုင်းအောင်တတ်တဲ့
အမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မအောင်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်ဖြေရမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး တို့ဘက်ခြမ်းက စာမေးပွဲစစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဆိုတာ တောမရောက်တောင်မရောက်တွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊
မင်းက လက်တွေ့ကြုံဖူးထားတာဆိုတော့ ပိုသိမှာပါ။ ငါတို့ဆီက
စာမေးပွဲဆိုတာတော့ လိမ်လို့မရဘူး မောင်၊ တကယ်မအောင်ဘဲနဲ့
လည်း အောင်မှတ်ပေးလို့မရဘူး၊ အောင်ရင်အောင်. . မအောင်ရင်
ကျပဲ၊ ငါဆို အောင်မှတ်လေး တစ်ခါရဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ဖြေခဲ့ရ
တာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက အောင်ပြီးသားပေါ့”

“ပြီးလို့ မင်းဆီ ငါ လာလို့ရတာပေါ့”

မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာနဲ့ဝင်ဖြေတာလဲ”

“အဂ္ဂိရတ်”

“ဒါဆို ဖိုသမားပေါ့”

“မှန်ပါ”

“အဂ္ဂိရတ်က ခုထိရှိသေးတယ်လား. . . အဲ့ဘက်ပိုင်းမှာ အောင်ကြတုံးပဲလား”

အဘိုးကြီးက ရပ်နေရာမှ ညောင်း၍ထင်သည် တောင်ငွေ့ကိုထောက်ရင်း နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း လျှောက်သည်။

“ဘာလဲ. . မင်းက ငါတို့လမ်းကို အထင်သေးလို့လား. . . ဖိုထိုင်ထိုးတိုင်းတော့ အောင်မလားကွာ၊ အောင်အောင်ထိုးရင်တော့ အောင်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ကောင်လေး၊ ငရဲမီးဆိုတဲ့အရာကို ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ရှာတွေ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါတို့မြန်မာ့ဓာတ်ပညာရှင်တွေ ရှာတွေ့ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းထောင့်ရှစ်ရာကျော်ပြီကွ၊ မြန်မာ့ဓာတ်ပညာဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး. . . အဆင့်တအားမြင့်ခဲ့တာ၊ အဲလောက်မြင့်လို့လည်း နောက်ပိုင်းလူတွေ လိုက်မမှီတော့တာ၊ ဒါပေမဲ့. . . သူက ပြောသလောက်လည်း မခက်ပါဘူး. . .”

“ဟင်း. . .”

“အဓိကက သဘောတရားနဲ့ လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို မြင်ထားဖို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ မင်းလည်းကြားမှာပေါ့. . . အခုဆို ဒြပ်စင်သစ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်မံတွေ့ရှိနေတယ်ဆိုတာ၊ ထပ်ရှာလေ ထပ်တွေ့လေပဲ၊ ဘယ်လောက်ရှာရှာ ဆုံးခန်းတိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မီးခိုးမဆုံးသ၍ မိုးမဆုံးဘူး ဆိုသလိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့

သိုးတောင်း

တို့တွေဘက်မှာတော့ မီးခိုးလည်း ဆုံးသွားပြီ၊ မီးလည်း-ဆုံးသွားပြီ၊
 ဟောဒီ စကြဝဠာမှာ. . အဏုမြူဒြပ်စင်(ဓာတ်စင်)တွေ
 အသေခံရအနန္တ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေပါစေ အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင်
 တော့ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးပဲကွ၊ အဲဒါကြောင့်
 ဒို့မြန်မာပညာရှင်တွေ ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီလို့ ပြောတာ၊ ဓာတ်ကြီး
 လေးပါးဆိုတာ ရုပ်ဓာတ်အားလုံးရဲ့ အနှစ်ချုပ်ပဲ၊ အဲဒီဓာတ်ကြီး
 လေးပါးကိုသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နဲ့ အဆင့်ဆင့်ခွဲခြားသိနိုင်ရင် ဓာတ်
 လမ်း၊ ဓာတ်စခန်းရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ပြီပေါ့ကွာ”

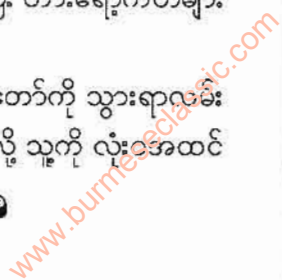
“ကျုပ်က ဖိုထိုးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘာလို့ အဲဒါတွေ လာပြော
 နေတာလဲ”

အဘိုးကြီးက ငုံ့ထားသောကွမ်းကို ထို့ခန့် ထွေးထုတ်သည်။

“ကောင်လေး. . . လမ်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲကွဲနေပေမဲ့
 ရွှေနန်းတော်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းပါ။ ငါလျှောက်တဲ့လမ်းနဲ့ မတူလို့
 တခြားလမ်းက သဘောတရားတွေ၊ ကျင့်နည်းကျင့်စဉ်တွေကို အတု
 မယူရင် မင်းမှားသွားလိမ့်မယ်၊ ငါပြောလိုက်လို့ အားလုံးဟာအတူတူ
 ပါပဲဆိုပြီး စုပြုံယူရင်လည်း ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဓိကက
 ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်သတိနဲ့ အသုံးချယူငင်တတ်ဖို့၊ မင်း ဘယ်
 လမ်းလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့. . မင်းကိုယ်တိုင်ပြတဲ့ မင်း
 လျှောက်တဲ့လမ်းကိုတော့ ငါ မြင်ချင်သေးတယ်”

လည်မှာဆွဲထားသော အိတ်ကိုချွတ်ပြီး တားရော့ကတ်များ
 ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်. . သူလည်း ရွှေနန်းတော်ကို သွားရာလမ်း
 ထဲက လမ်းတစ်သွယ်ပါပဲ၊ ပေါပေါပဲပဲ ဝယ်ရလို့ သူ့ကို လုံးဝအထင်

သေးနဲ့ ဒီလမ်းစဉ်နဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်သွားကြသူတွေ အများကြီး... ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာလို့မရောက်တာလဲ”

“ဟ.. မင်းက အခြေခံအဆင့် စာမေးပွဲကိုတောင် မအောင်သေးဘဲနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း ဘယ်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ထပ်ဖြေပေါ့ကွာ ဒီအဆင့် အောင်ပြီးသွားရင်တော့ တစ်ခုခုထူးခြားလာမှာပါ”

အံ့ကို ကြိတ်ထားမိလိုက်သည်။ မှောင်နေသော်လည်း တားရော့ကန်လေးများသည်က ကိုယ်ပိုင်အလင်းဖြင့် လင်းချင်းကာ သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်နေသလို၊ ထူးဆန်းသောစကားတွေ ပြောနေသလို.. ။

အလိုလိုဖြစ်တည်လာသော စိတ်တစ်ခုနဲ့ ကတ်လေးများကို သူ တယုတယ နမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ.. .

“နေဦး.. . ”

နမ်းနေသောကတ်လေးများကိုကြည့်ပြီး အဘိုးကြီးထံမှ တားမြစ်သံ ထွက်လာသည်။

“မင်း အဆင့်များ ကျော်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နားလည်မှု လွဲနေတာလား.. . ”

“ဗျာ... ”

တအံ့တဩ ရေရွတ်မိတော့... .

“ငါကတော့ နားလည်မှုလွဲနေတယ် ထင်တာပဲ”

သူ့နားမလည်။ ကတ်လေးများကိုသာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ အဘိုးက သူ့နားကပ်လာကာ တိုးတိုးဆိုသည်။

“အားလုံး အတူတူပဲဆိုပြီး စုပြုံယူရင်.. . မင်း ဒုက္ခရောက်

၁၈ သိုးခောင်း

သွားမှာပေါ့”

ပြီးတော့ . သူနားတွင်းသို့ တံတွေးတွေ ‘ထိုခနဲ’ ထွေးထည့်
သွား၏။

III

“တစ်ကတ်”

“နှစ်ကတ်”

“သုံးကတ်”

တားရော့ကတ်လေးများအား တစ်ကတ်ချင်း ရေသွားလိုက်ရာ နှစ်ဆယ့်တစ်တွင် ရေတွက်မှု ဆုံးသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မယုံနိုင်စွာ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရေတော့ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကတ်ရှိရမည်ဖြစ်သော တားရော့ထုပ်က နှစ်ဆယ့်တစ်ကတ်မှာပင် အဆုံးသတ်သွားပြန်သည်။

တစ်ကတ်ပျောက်တာ သေချာနေပါပြီ။ ဘယ်ကတ်ပျောက်

တာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ။

ညသည် မှောင်ကောင်းတုံးပင် ရှိသေး၏။ ဒါပေမဲ့ လမင်း၏ အလင်းရောင်မှာ ခပ်ကျဲကျဲဖြစ်ကာ အောက်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းစပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ဇရပ်ရဲ့ ဘေးအနားစွန်းတစ်ဝိုက်သို့ လရောင်ထိုးကျနေရာထိုနေရာသို့ သူ့ အလျင်အမြန်သွားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လက်ထဲမှ တားရော့ထုပ်အား လရောင်အောက်တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်ပါသည်။ ပျောက်ဆုံးသောကတ်ကို ရှာဖွေတော့ ခဏချင်းပဲ သိလိုက်၏။

“ The Hermit ”

ကတ်နံပါတ်- '၉'။

မြန်မာဂန္ထီရပညာရှင်များက ရသေ့ဟု ခေါ်တွင်ထားသောကတ်။ ထိုကတ်က သူ့ရဲ့တားရော့ထုပ်လေးတွင်းမှာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ဆုံးနေပါပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

အသက်တမျှ ကိုးကွယ်ထားသော အရာတစ်ခု ပျောက်ဆုံးရအောင်ထိတော့ သူမပေါ့လျော့ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . .

မနက်က ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့များ ပြုတ်ကျသွားတာလား။ သူ့ခေါင်းတွင်းသို့ လောလောလတ်လတ် အတိတ်တချို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မနက်က ဤတားရော့ထုပ်ကို လက်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ဒေါသခိုးများ ရှိန်းရှိန်းဝေနေသော လူအုပ်ကြီးတွင်းမှ သူထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နားမလည်ခဲ့သော လုပ်ရပ်တစ်ခု၏ နောက်

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၂

ထွယ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး . . ဟုများ ဆိုရမည်လားမသိ။
ဟုတ်၏။

သူလုပ်ခဲ့သော လုပ်ရပ်က အခြားသူမပြောနှင့် သူကိုယ်
တိုင်တောင် နားလည်ဖို့ ခက်ခဲသည်လေ။

မြို့လေးက သာမန်ထက် ပိုမိုစည်ကားနေသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့နေလူထုအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်၊ နေထိုင်မှုအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဖြန့်ဝေရာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာ တစ်ခုတည်းသော ဈေးလေးအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးကွာလွန်းသော အစွန်အဖျားနယ်မြို့လေး ဖြစ်သည့်အပြင် စောင့်ထိန်းလာသော ဓလေ့ထုံးစံအရ ငါးရက်မှတစ်ခါသာ ကျရောက်သော ဈေးနေ့လေးလည်း ဖြစ်၏။

ယနေ့မနက်တော့ ဈေးလေးအနီးဝန်းကျင်၌ စည်ကားရုံမဟုတ်... ထူးဆန်း၍ပင် နေပါသည်။

ဤအရပ်၊ ဤဒေသနှင့် လုံးဝအစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သော လူတစ်ဦး(မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦး) ရပ်ထားသောနွားလှည်းတစ်စီးပေါ်တက်ကာ ထူးဆန်းသော အပြုအမူတချို့ကို ခင်းကျင်းနေသည်။

ပုံစံက အရူးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မည်သူ့မျှ ငြင်းလိမ့်မည် တော်။ ဒါပေမယ့် လှုပ်ရှားပြုမူနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် ပြောနေသော စကားများက အထူးအဆန်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေသောသူများ ထို့ နားလည်မှုခက်စေသည်။

ဂုတ်ပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်က လျှော်ဖွပ်ဖီးသင်ခြင်းမဲ့ တာ ပွယောင်းထိုးထောင်နေသည်။

အဖြူရောင် ဂျာစီပွပွမှာ တွန့်ကြေနှမ်းဖတ်ကာနေ၏။ ချေးညှော်ကိုတော့ မတွေ့၊ အနီရောင်ကဲသော ပုဆိုးကွက်စိပ်မှာလည်း ထိုအတိုင်း။ လက်ထဲ၌ ဖဲချပ်လိုလို စက္ကူကတ်ပြားလေးများကို ကိုင်ထားသည်။ အထူးဆန်းဆုံးကတော့ ထိုသူ၏ ညာဘက်နားပါပင်။ အကြောင်းကား.. ပါးထက်နှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ ရဲရဲလှုပ်ကာ သွေးတွေစီးကျနေသည်။

ရပ်ကြည့်နေသူများက ထိုသူ၏နားနှင့် လက်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးများကို အာရုံရောက်နေကြသည်။ ထို့အခိုက်. . .

“A Picture's Worth A Thousand Words ရုပ်ပုံတစ်ခု ဖော်ပြခြင်းဟာ စကားလုံးထောင်ပေါင်းများစွာနဲ့ ညီမျှတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးလား. . . ၊

သေချာပါတယ်. . . ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြားဖူးရင်နားထောင်. . . ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ ထူးခြားသော ပုံရိပ်တစ်ခုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ခက်ခဲနက်နဲသော ပညာရပ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်တဲ့။ အဲဒီအတွေးအခေါ်ကို အနောက်တိုင်း (၁၆)ရာစု ပညာရှင် ‘John Dee(ဂျွန်ဒီး)’ကနေ စခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုပုံရိပ်တွေ လည်းဆိုရင်. . . ဟောဒီလို ပုံရိပ်တွေပဲ. . . ”

ပြောနေသူက လက်ထဲမှကတ်ပြားများကို ထောင်ပြသည်။

“ဒါကို တားရော့လို့ ခေါ်တယ်၊ တချို့ကလည်း တဲရော့လို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးကောင်း မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဂမ္ဘီရ ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်တချို့မှာ ဝယ်လို့ရတယ်၊ အများစုကတော့ တားရော့ကို ဗေဒင်ဟောတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြု တယ်”

“မြင်ဖူးတယ်. . အဲဒါ ဖဲဗေဒင်”

ကွမ်းအရဲသားနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ထပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖဲဗေဒင်လို့ မသုံးနှုန်းပါနဲ့၊ ဒီကတ်ပြားတွေ ဟာ ဖဲရိုက်တဲ့ ဖဲချပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖဲဗေဒင်လို့ ရောနှောအသုံး ပြုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တားရော့ရဲ့ ကြီးမြတ်မှုတွေကို ထိခိုက်စေပါ တယ်၊ ပြီးတော့ တားရော့ကို အသုံးပြုပြီး ဟောပြောတဲ့သူတွေဟာ ဗေဒင်ဆရာတွေပါ. . ဖဲသမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

အနည်းငယ်မာသွားပုံရသော တုံ့ပြန်စကားကြောင့် အောက် မှလူငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အမှန်တော့ မျက်နှာပျက်သွားခြင်း မဟုတ်၊ မျက်နှာတင်းသွားခြင်းပါ။ ဒါသည်ပင် သူ့အတွက် ပျက်စီးရာ အကြောင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်လား မပြောတတ်. . ။

“တကယ်တော့ တားရော့သမိုင်းဟာ သိပ်ကိုကြီးကျယ်ခဲ့ပါ တယ်၊ ကြီးကျယ်တဲ့အလျောက် ဒဏ္ဍာရီအမျိုးမျိုးလည်း ကွဲလွဲတယ်၊ ဒါဟာလည်း လောကနိယာမတစ်ခုပါ၊ မကြီးကျယ်တဲ့အရာကို ဘယ် သူမှ အဖက်လုပ်ပြီး ပြောဆိုနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကျယ်လာရင် တော့ အမျိုးမျိုးပြောပြီး အမျိုးမျိုးကွဲလွဲလာတော့တာပဲ၊ တားရော့မှာ ဒီသဘောတရားက ပိုပြီးထင်ရှားပါတယ်၊ အများစုကတော့ တားရော့

ရဲ့ မူလအစဟာ အီဂျစ်ကဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အခု ကျုပ်
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာကို (Major Arcana)လို့ခေါ်တယ်. . ၊

Major Arcana မှာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ် ရှိတယ်။ အဲဒီ
နှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်ဟာ ကမ္ဘာ့ရှေးအကျဆုံး စာအုပ်မျက်နှာဖုံးတွေက
ဆင်းသက်လာတာလို့ သူတို့က ယုံကြည်တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း
တားရော့ပညာဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေ တီထွင်ခဲ့တာလို့ ယူဆကြ
တယ်။ တချို့ကလည်း အိန္ဒိယက ဂျစ်ပစ်လူမျိုးတွေ ယူဆောင်လာ
တာလို့ ပြောတယ်။ ဟီဘရူးလူမျိုးတွေရဲ့ ကဗလာကျမ်းထဲက အ
ကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိပြီး. . ကဗလာပညာရပ်တွေကို
တောင် ဖော်ဆောင်ထားတယ်လို့လည်း ပညာရှင်တွေက ထောက်
ပြကြတယ်။

အဲတော့ ရှေ့မှာပြောခဲ့သလို တားရော့ဒဏ္ဍာရီဟာ အမျိုးမျိုး
ပေါ့၊ ထားပါ. . . တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ အရေးမကြီးပါဘူး။
အရေးကြီးတာက ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတဲ့ တားရော့ကို ဘယ်
လိုအသုံးပြုမလဲ ဆိုတာပါ။”

“အဟက်. . လုပ်ပါဦး၊ ဘယ်လိုအသုံးပြုရမှာလဲ”

ခုနစ်တစ်ယောက်မှပင် ပြက်ရယ်ပြုသလို မျက်နှာပေးနဲ့
မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

“တားရော့ကို အသုံးပြုပြီး ရှေ့ဖြစ်ဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကမ္ဘာ့တစ်ဝှမ်းမှာ ထောင်သောင်းချီအောင်ရှိတယ်။ တချို့ဟောကွက်
တွေက သွေးထွက်အောင်မှန်ပြီး တချို့ဟောကွက်တွေက လုံးလုံး
မမှန်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အဓိက,ကတော့ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ချင်းရဲ့ စရုဏအား ကွာလို့ပါ. . ၊

၂၆ သိုးခတောင်း

တားရော့ဆိုတာ ဖဲရိုက်သလို ကုလားဖန်ထိုးပြီး ကြုံသလို
ဟောရတဲ့ပညာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းမှုတွေ
ရှိတယ်။ စရကအား ကောင်းလာပြီး တားရော့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
နားလည်လာလေလေ ငုံ့လျှိုးနေတဲ့ ပညာရပ်တွေ ပေါ်ထွက်လာ
လေလေပဲ။

အဲဒီအခါမှာ ဟောမဲ့ကတ်ကို ဆွဲလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့သွေး
ခုန်နှုန်း.. . ကြွက်သားလှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ကတ်ဟာ တစ်သားတည်း
ဖြစ်သွားတယ်။ ဟောရမယ့် အကြောင်းအရာတွေက ခေါင်းထဲမှာ
အလိုလိုစိထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့
စကားဟာ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်းဆိုသလောက် အံ့မခန်းမှန်လာတော့
တာပဲ”

“ဟုတ်လား.. . အဲလိုဆို ကျွန်တော့်တစ်ခွန်းလောက် ဟော
ပေးပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အံ့မခန်းပညာတွေ မြင်ချင်လို့”

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လာပြန်သည်။ ဂရုစိုက်မနေဘဲ ပြောစရာ
ရှိတာကို ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ တားရော့ဆိုတာ ဗေဒင်ဟောရုံသက်သက်
အသုံးပြုတဲ့ ပညာရပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်း
တို့ရဲ့ ဂမ္ဘီရဖော်ဆောင်ချက်တွေပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်
တော့ ဂန္ဓာရီတက်စဉ်တွေပါ”

“ဂန္ဓာရီပဲတက်တက်.. . ကန္တာရပဲသွားသွားဗျာ၊ ကျွန်တော်
ကတော့ ခင်ဗျားဗေဒင်ဟောတာကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ ဟောမှာလား
မဟောဘူးလား”

အောက်မှလူငယ်ရဲ့စကားကြောင့်.. . လှည်းပေါ်မှပုဂ္ဂိုလ်

စကားရပ်သွားသည်။ ပြောရဆိုရလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်ထင်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေ ပြောနေသည်မို့ အများသူငါ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ဖြစ်ရာ လူအများကြားတွင် မေးခွန်းထုတ်သောလူငယ်မှာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေ၏။

လှည်းပေါ်မှလူက စကားကိုရပ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ လှည်းနောက်မြီးစွန်းတွင် ထိုင်ချသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးများအား လှုပ်အလယ်တွင် နမ်းသည်။ ကုလားဖန်ထိုးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်နမ်းသည်။ ထိုကဲ့သို့ သုံးခါတိတိ ပြုလုပ်ပြီးနောက်မှာ လူငယ်ထဲသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ချိုးပါ. . .”

လူငယ်က ခြေထောက်နဲ့မြေကြီး မထိသလို ရှေ့တိုးလာပြီး မဲပြုံးနှင့် လက်ထဲမှ တားရော့ကတ်များကို နှစ်ပုံခွဲကာ ချိုးသည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသောမျက်နှာနှင့် ချိုးထားသော အပေါ်ဆုံးကတ်ပြားကို ဆွဲယူကာကြည့်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်မှထွက်လာသည်ကား. . .

“စိတ်ကိုငြိမ်အောင်ထားပါ။ ဘုရားကိုအာရုံပြုပါ။ မင်းပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အမှတ်ရပါ။ နောက်ငါးမိနစ်ကြာရင် မင်းသေလိမ့်မယ်”

“ဟာ. . .”

“ဟယ်. . .”

“အို. . .”

လူငယ်အပါအဝင် ရပ်ကြည့်နေသူများထံမှပါ အာမေရိကသံတွေ ထွက်လာသည်။ လူငယ်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြီးတော့ ဟောပြောသူအား ကြောင်အသောမျက်လုံးနှင့်ကြည့်ကာ စက္ကန့်ပိုင်း

၂၈ သိုးဆောင်း

လောက် အသိမဲ့သွားသည်။ ပြီးမှ ဓာတ်ခဲထည့်လိုက်သော အရုပ် တစ်ရုပ်လို လက်ညှိုးထိုးကာ အော်ရယ်၏။ သို့သော် ရယ်သံက အသက်မပါ။ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ ထို့နောက်ကွယ်မှ အား ငယ်စိုးရွံ့မှုလိုလိုကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်နေရာမှ အရယ်ကိုရပ်ပြီး . . .

“အစကတော့ ထင်ရုံထင်ခဲ့တာ အခုမှ တကယ်ရူးမှန်း သိ တော့တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ် . . အရှူးကြီး . . ကျွန်တော်က နောက်ငါး မိနစ်ကြာရင် သေမယ်ဟုတ်လား၊ သေရင် သဂြိုဟ်လိုက် . . ဟား ဟား . . သေရင် ခင်ဗျား သဂြိုဟ်လိုက် . . ”

ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သော . . အယုံအကြည်မရှိသော . . အနည်းငယ်စိုးထိတ်နေသည်ထင်ရသော စကားတွေပြောပြီး လူ အုပ်တွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ . . ဆူညံနေသောပတ်ဝန်းကျင်က စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ကျသွားသည်။

အကုန်လုံးက လှည်းနောက်မြီးတွင်ထိုင်ကာ ဟောလိုက် သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်လှည့်၊ ကျောခိုင်းထွက်သွားသော လူငယ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ ကြက်သေ၊သေလျက်။

တားရော့အား သုံးလေးကြိမ် ကုလားဖန်ထိုးပြီး နမ်းလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထကာ မူလအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ် ဆောင်၏။

“Tarot ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရမှာ တား(Ta)ဆိုတာ ‘လမ်း’၊ ရော့ (rot)ဆိုတာ ‘ရွှေနန်းတော်’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ အဲတော့ Tarot ဆိုတာ ‘ရွှေနန်းတော်သို့ သွားရာလမ်းပါ’ . . ၊ ရွှေနန်းတော်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

လွတ်မြောက်မှုလမ်းကို ပြောတာပါပဲ။ အဲတော့ တားရော့ကို ဗေဒင်
ဟောရုံသာ သုံးရုံမဟုတ်ဘဲ ထွက်ရပ်ပေါက်ကျင့်စဉ်ထိ ကျင့်ကြံလို့
ရပါတယ်။

ဘယ်လိုကျင့်ရမှာလဲ...။ ကျင့်ရမယ့်ကျင့်စဉ်တွေက ဒီ
တတ်ပြားတွေထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါပြီးသားပါ။ ဒီထဲမှာ လောကီ
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လောကုတ္တရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆက်စပ်မှုတွေ
ပါဝင်တယ်။ ဒီရုပ်ပုံတွေက စကားတွေဖြစ်ပြီး.. ဂမ္ဘီရဆန်သော
ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေကို လက်ရေးတိုနည်း... သင်္ကေတနည်းစနစ်
တွေနဲ့.....”

“ဝုန်း..”

စကားမဆုံးလိုက်.. ကျယ်လောင်သော အသံကြီးတစ်ခုကို
ဓလှမ်းမကမ်းဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင်
ကုန်ကားကြီးတစ်စီး၏ အပြင်းအထန် ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်သံကိုလည်း
ကြားရသည်။ ထိုအနီးအနားမှာ အာမေဇိုတ်သံ၊ ကျယ်လောင်အော်
တစ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

သက်ပြင်းကိုချကာ တိုးတိုးဆိုလိုက်မိ၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး.. သင်္ကြိုလ်မပေးနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်
လွတ်ပါ”

လူတစ်ယောက် ကုန်ကားကြီးရှေ့မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့်
အသက်ပျောက်နေပြီ။ သေဆုံးသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိပြီးသွား
သည့်ခဏမှာ ရပ်ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးသည်ကား...။

“ဒီလူကြောင့်.. ဒီလူ ဗေဒင်ဟောလိုက်လို့ ဟိုကောင်လေး
သေသွားတာ..”

သိုးဆောင်း

“သတ်ကွာ . . ဒီအရူးကို သတ်ကြစမ်း”

“ဒီအရူးကြောင့် ငါတို့မြို့သား သေတာကွ”

ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သူ့ထံသို့ လက်သီးလက်မောင်းတွေ
ကျလာတော့သည်။

မနက်ကကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲရောက်လာတော့ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ ဖူးရောင်ညိုမည်းနေသော ဒဏ်ရာများက အလိုလိုနာလာ သည်။ ဒါတွေက အရေးမကြီး၊ အရေးကြီးသည်က The Hermit ပျောက်ဆုံးနေခြင်း၊ လူအုပ်တွင်းမှ အသက်လုပြေးခဲ့ရသည်မို့ ကျချင် လည်း ကျခဲ့နိုင်သည်။ (သို့) တိမ်းရှောင်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပျောက်၍တော့ လုံးဝမဖြစ်၊ သေချာပေါက် ပြန်ရှာရတော့ မည်။ ဇရပ်ပြင်လှမ်းကြည့်တော့ မှောင်လို့ကောင်းတုံး။ မိုးလင်း အောင် မစောင့်နိုင်တော့သည်မို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ တားရော့ ကတ်ပြားများအား အိတ်တွင်းသေချာထည့်ကာ လည်မှာဆွဲသည်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက ခုန ကန်းလုလုဖြစ်နေသောနားမှာ အကြားအာရုံကို ပြန်လည်ဖမ်းမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆေး ဝိဇ္ဇာဟုပြောသော အဘိုးကြီး သူ့နားတွင်း ထွေးထည့်သွားသော

တံတွေးတွေကြောင့်လားမသိ. . ။

ပုဆိုးပြင်ဝတ်ကာ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်. . . ။
ကောင်းကင်မော့ကြည့်တော့ ခုနှစ်စင်ကြယ်ပြောင်ပြောင်ပင် အမြီး
ထောင်နေပြီဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဝပ်ကာနေသည်။
အရှေ့တော်တော်ဝေးဝေးမှာ မြို့တွင်းသို့ဝင်ရမည့် ကျောက်ကြမ်းခင်း
လမ်းမကြီး ရှိသည်။ ခြေလှမ်းနည်းနည်းလှမ်းပြီးတော့ စိတ်တွင်းမှာ
ရီဝေဝေလို ခံစားရ၏။ အနည်းငယ် မောလာသလိုလည်း ရှိသည်။
ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားအင်တို့ ခန်းခြောက်စပြုနေပြီ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီညနဲ့
ပါဆို သူ လုံးလုံးအိပ်မရတာ သုံးညတိတိ ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“လောဘနဲ့အကြောက်တရား ညှပ်တိုက်ပါက မည်မျှကြီး
ကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မဆို ကျဆုံးရသည်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို
သူ ကြားဖူး၏။ သူ့တွင် လောဘမရှိ. . ဒါပေမဲ့ အကြောက်တရား
ကတော့ သေချာပေါက် ရှိနေသည်။

ဘာကို ကြောက်သနည်း. . ? ။

ညရောက်လာမှာကို ကြောက်သည်. . . ။

အိပ်ရမှာကို ကြောက်သည်. . . ။

အိပ်ပျော်မှာကို ကြောက်သည်. . . ။

တောင်ကုန်းတစ်ခုနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို
ကြောက်သည်. . . ။

ရသေ့ကြီးကို ကြောက်သည်. . . ။

သည်းခြေပျက် ရူးသွားမှာကို ကြောက်သည်. . . ။

မနက်က ဝိုင်းရိုက်ခဲ့သော လူတွေကို ကြောက်သည်. . . ။

ယခု. . . .

The Hermit ပျောက်သွားမှာကို ကြောက်ရပြန်ပါပြီ။

သူ ကျဆုံးတော့မှာလား. . . ။ အမှန်က ကျဆုံးတော့မှာ ဟေ့တ်၊ ကျဆုံးပြီးသွားတာပါ. . . ။

ကျောက်ကြမ်းခင်းလမ်းပေါ် ခြေချတော့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ကြက်သီးတွေ အလိုလိုထလာသည်။ တံတွေးကို မျိုချကာ မြို့ဆီ သို့ ဦးတည်သည်။

မြို့အဝင်ရှိ ဘုရားကျောင်းအိုပျက်ဘေးကိုရောက်တော့ ကျောထဲမှ စိမ့်ပြီးအေးလာသည်။ အတွင်းဘက်မှ ခွေးတစ်ကောင်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စူးစူးဝါးဝါး ထအူသည်။ လှည့်ကြည့်မနေတော့ ဘဲ ခတ်သွက်သွက်သာ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ညောင်ပင်တန်းအောက်မှာတော့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လှ ၏။ ညောင်ပင်တန်းက နှစ်ပေါင်းရာထောင်ချီအောင် သက်တမ်း ရှိပြီထင်ရကာ တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင်ယှက်လျက် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် ကြီးများ လက်ချင်းတွဲထားသလို. . . ။

ညောင်ပင်တန်းလွန်တော့ အေးမြသောကန်လေကို ရှုရှိုက် ရသည်။ ပြန့်ပြူးသော ကန်ရေပြင်က လရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင် တောက်နေသည်။ အရှေ့ဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ. . .

“ဟင်. . .”

ကန်ဘောင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် မဲမဲသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခု. . . ။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . .”

IV

ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားမိ၏။ ကြက်သီးတွေလည်း ဖျင်းခနဲ ထသွားသည်။ ဘာကြီးလဲ...။ ထိုင်နေပုံ အနေအထားအရ လူ တစ်ဦးတော့ မဟုတ်နိုင်၊ လူတစ်ယောက်မှာရှိသင့်သော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းထက် အလွန်တရာမှ ကြီးမားနေသည်လေ...။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူကြောင်ကာ ရပ်နေမိသည်။
“ဟော...”

သူရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လာပြီ။ မြင်တွေ့သွားပုံရကာ မဲမဲ အရာကြီးမှာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့သည်။

“ဘုရားရေ...”

အရပ်အမောင်းက ခုနစ်ပေကို အသာလေးကျော်ကာ...

ထိုသံလုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း အလွန်တရာမှ ကြီးမားလွန်းလှ၏။
ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူ့ဆီသို့ဦးတည်ကာ လျှောက်လာနေပြီ။
နောက်လှည့်ပြေးဖို့ စဉ်းစားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ မမှီတော့...။

ရှေ့တည့်တည့်ရောက်စဉ် ထွက်လာသော စကားသံတစ်ခု

ထ...။

“ဒီမြို့က ဟိတ်သဆိုတဲ့လူကို သိလား...။ ကျွန်တော် သူနဲ့
တွေ့ချင်လို့”

“ဟင်...။”

စကားသံကြားမှ လူတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။
အရပ်က သူ့ထက် ခေါင်းနှစ်လုံးမကမြင့်ကာ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးမြိုင်း
မွှေးများသာ မြင်ရသည်။ ဦးထုပ် ပြားပြားဝိုင်းဝိုင်းကြီးတစ်လုံးကို
ဆောင်းထားသေးရာ ရုပ်ရည်ကို သေချာမမြင်ရ။ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်မှန်းသိရတော့ ကြောက်စိတ်လည်း အနည်းငယ်လျော့သွားမိ
သည်။ ရင်တော့ ခုန်နေသေး၏။ ဒါပေမဲ့...။

“တွေ့ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လူကြီးက သူ့အင်္ကျီထူကြီး၏ ရင်ဘတ်ကိုလှုပ်ကာ စာအုပ်
တစ်အုပ် ထုတ်ပြသည်။ စာအုပ်က သုံးလက်မခန့်ထူကာ အညို
ရောင်အဖုံးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီစာအုပ်မှာ သူ့နာမည်ပေါ်နေပြီ။ အဲဒီအတွက် သူ့အ
ကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ချင်လို့”

ရှုပ်နေသောခေါင်းက သူ့စကားကြားမှပဲ ချာချာလည်သွား
သည်။

“ဘာနာမည်ပေါ်လို့ . . . ဘာအကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်မှာလဲ . . .”

“အဲဒါ ကျွန်တော်အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ဟိတ်သဆိုတဲ့လူကို သိတယ် မသိဘူးဘဲ ဖြေပေးပါ”

စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု ဖြစ်သွားရသည်။ ကြောက်စိတ်လည်း တော်တော်လျော့သွားရပြီဖြစ်ကာ ရင်ကိုကော့ရင်း . . .

“ဟိတ်သဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

လူကြီးက သူ့ကိုသေချာကြည့်သည်။

“မနက်က ဟိုဈေးရွှေ့မှာ တားရော့ဟောတဲ့လူက”

“ကျုပ်ပဲ . . . တားရော့သမိုင်းကို နွားလှည်းပေါ်တက်ပြောတာကျုပ်၊ ပြောင်သလိုလှောင်သလို လာလုပ်လို့ ဟောပေးလိုက်တာလည်းကျုပ်၊ လူတွေဝိုင်းအုံရိုက်လို့ ထွက်ပြေးခဲ့တာလည်းကျုပ်ပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ထက်အောက်စုန်ဆန်ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ လည်မှာဆွဲထားသည့် တားရော့ထုပ်တွင် အကြည့်ရပ်သွားသည်။ ခြေရာပေါ် ညှို့ကြိုးထောက်၍ တရွေ့ရွေ့ညှို့နေသော မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လူကြီးမျက်လုံးတွေက တလက်လက်တောက်နေ၏။

အခြေအနေတစ်ရပ်ကို အကဲခတ်သလို (သို့) အမှန်နှင့် အမှားကို ဆုံးဖြတ်နေသလို အတန်ကြာကြည့်ပြီးသည့်နောက်မှာ လူကြီးပုံစံပြောင်းသွားသည်။ ခြေကိုနောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ . . . ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကြီးကို ချွတ်၍ . . .

“မင်္ဂလာပါမိတ်ဆွေ၊ တိုက်ဆိုင်မှုက အံ့ဩလောက်ပါတယ်”
ခါးကိုညွတ်ရင်း ပြောလိုက်သောစကားနောက်မှာ . . .

“ဟာ. . ခင်ဗျား အေအီးဝိတ်၊ ဒေါက်တာ အေအီးဝိတ်

(Dr.A.E. Waite)”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို သိတယ်ပေါ့. . ”

“သိတာပေါ့. . တားရော့ကို ကမ္ဘာကျော်အောင် အားထုတ်

ပြီးပမ်းခဲ့တဲ့သူပဲ၊ မသိရှိပါ့မလား. . ”

“သိတော့လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တားရော့
ထို့ စတင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်တဲ့လူ”

“သိပါတယ်ဗျာ တားရော့ရဲ့ အနှစ်သာရကို ဆုပ်ကိုင်မိပြီး
ထားရော့ကို ပျံ့ပွားအောင် ကြိုးစားပေးခဲ့တဲ့လူပါ၊ ခင်ဗျားကြောင့်
ထားရော့သဘောတရားတွေက ဆရာတစ်ယောက်ဆီမှတစ်ယောက်
ထစ်ဖွဲ့ဆီမှတစ်ဖွဲ့ လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာပြီး အသစ်သစ်
သော သဘောတရားတွေ ရှိချက်တွေနဲ့ အံ့မခန်းပညာရပ်ကြီး တစ်ခု
အဖြစ် ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ရောက်လာတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ
ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လူကြီးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ရတာက”

“ဪ. . ဒီလိုပါ၊ တားရော့ကို ပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားပြီး
နောက်မှာ ကျွန်တော်နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခု ထပ်လုပ်နေပါတယ်၊
အဲဒါကတော့ တားရော့လမ်းစဉ်နဲ့ ထွက်ရပ်တစ်ဖက်ကမ်း ကူးသွား
တဲ့လူတွေကို စာရင်းပြုစုနေတာပါ၊ သူတို့တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ တားရော့
အပေါ် သိမြင်နားလည်မှုတွေ၊ ဉာဏ်အလင်းပွင့်မှုတွေ၊ အလင်းပွင့်
မှုအလိုက် တားရော့ကခေါ်ဆောင်သွားမယ့် ဂန္ဓာရီစခန်းအဆင့်ဆင့်

အဲဒါတွေကို လိုက်လံမှတ်တမ်းတင်နေတာပါ”

စကားတွေက ထူးဆန်းနေသည်မို့ ငြိမ်၍ သာနားထောင်နေမိသည်။ ဒေါက်တာကြီးက . . .

“တားရော့လမ်းကို လျှောက်ကြတာချင်းတူပေမဲ့ တားရော့ကို သိမြင်နားလည်ပုံချင်းက မတူကြဘူးလေ။ ဘာလို့ မတူတာလဲဆိုတော့ တားရော့နီးပုံချင်းက မတူလို့၊ အဲလိုမတူတဲ့အတွက် ကျင့်ကြံလျှောက်လှမ်းရမယ့် ဂန္ဓာရီစခန်းတွေကလည်း မတူတော့ဘူး။ အဲဒါတွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းအားဖြင့် နောက်နောင် ဒီလမ်းစဉ်လိုက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်လောင်းလျှာတွေအတွက် အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်. . ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်မှာ နာမည်ပေါ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ မှတ်တမ်းတင်တာပါ”

စကားကိုရပ်ပြီး စာအုပ်ထူကြီးကို လှန်ပြသည်။ ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ရေးထိုးထားသော လူအမည်များနှင့် အကြောင်းအရာများ၊ ဒေါက်တာကြီး အပြောအရဆိုပါက ဒါတွေသည် တားရော့လမ်းစဉ်ဖြင့် လောကီတစ်ဖက်ကမ်း ကူးသွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သူတို့၏ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးစာမျက်နှာအရောက်မှာတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိတ်သ”

ဟူ၍ မြန်မာလိုရေးထိုးထားသော သူ့နာမည်။

“ဒါက. . ”

ကြောင်အအဖြင့် မေးမိတော့. .

“သူ့အလိုလို ပေါ်လာတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် သူ့အလိုလိုပေါ်လာလို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ရောက်လာတာပဲ”

သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်. . ။ ဒေါက်တာကြီးက. .

“ပြောရရင်တော့. . ဒီစာအုပ်မှာ ခင်ဗျားနာမည်ပေါ်လာရ တဲ့ အကြောင်းရင်းက တားရော့လမ်းစဉ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ တစ်ချိန်မှာ လောကီတစ်ဖက်ကမ်း ကူးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ ဂန္ဓာရီစကား နဲ့ပြောရရင်တော့ ဝိဇ္ဇာအမှတ်စဉ် ကြိုထွက်ထားတာပေါ့”

တစ်မိမ့်မိမ့်တွေးပြီးတော့မှ တရေးရေးပြုံးမိတော့သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ရူးနေပါတယ်ဆိုမှ သွက်သွက်ခါသွားအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ တစ်ဖက်ကမ်းကူးဖို့ နေနေသာသာ အောက်ဆုံးအဆင့်မှာတင် ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရ တာ၊ နားကသွေးတောင် ခုထိ မခြောက်ချင်သေးဘူး”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ သေချာ တာတစ်ခုကတော့ သူ့ဆီသွားရင် သူစစ်တဲ့စာမေးပွဲဖြေရတာ ထုံးစံ ပဲ၊ ဒါကလည်း သိပ်အဆန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး. . ခင်ဗျားထက် အခြေ အနေဆိုးခဲ့တဲ့လူတွေ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အများကြီးပါ၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ အားမလျော့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာတောင် ခင်ဗျားက နံပါတ်စဉ် ကြို ထွက်ထားပြီးပြီပဲ”

“ကြုံပဲထွက်ထွက်. . နောက်ကျပြီးမှဘဲ ထွက်ထွက်ဗျာ. . ။ လောလောဆယ် အခြေအနေအရတော့ အလုပ်ပြန်စနိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ အရင်လို ဗေဒင်ဟောချင်ရင်တောင် မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“The Hermit ပျောက်သွားပြီ”

“ဟေ့ . . .”

“သူပျောက်သွားလို့ . . . ကျုပ် လာရှာတာ”

ပြောပြီး မူလဦးတည်ရာအရပ်သို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။ ဒေါက်တာကြီးက ကြောင်ငေးငေးဖြင့် နောက်မှာရပ်ကျန်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ . . . သူ နောက်သို့လိုက်လာသည်။

ရေကန်ကို လွန်ပြီးစဉ်မှာပဲ မနက်က သူ ဟောပြောခဲ့ရာအရပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ယခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြွက်သံမျှပင် မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လေးဖက်လေးတန် ဝါးလုံးတွေ တားထားသောနေရာတစ်ခုရှိ၏။ မနက်က ထိုအတွင်းဘက်နေရာ၌ လူတစ်ယောက် ကားတိုက်သေသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား . . . ။

နှာခေါင်းတွင်းမှာ ညှိစို့စို့အနံ့အသက်တစ်ခုကို ခံစားရသည်။ စိတ်တွင်းမှ မသိုးမသန်ဖြစ်သော်လည်း မတတ်နိုင် . . . ။ The Hermit ပြန်တွေ့ဖို့က အရေးကြီးသည်လေ။

လမ်းမီးမရှိ၊ ကိုယ်ကလည်း ဓာတ်မီးဓာတ်ခဲမပါ။ လရောင်ကလည်း ကျဲပါးစပြုနေပြီမို့ . . . ရှာရတာ အခက်အခဲတော့ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကြိုးစားရှာဖွေပါသည်။

ဒေါက်တာကြီးကတော့ ခတ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်ကာ သူ့လုပ်ကိုင်သမျှတို့ကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေသည်။

ဘာမှလည်းမပြော၊ ဝင်လည်းကူရှာမပေး။ အချိန်တစ်ခုသာ

ဤသွားသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကတ်ပြားလေးမှာ တွေ့ရှိမ
ထားဘဲ။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဆူညံ
ဆူညံ အသံများကို စတင်ကြားလာရသည်။

မနက်ခင်းဖွင့်သော ဈေးဆိုင်တချို့ ခင်းကျင်းစပြုနေပြီ။
အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှာက အမှောင်ဖျော့တော့၍ အလင်းစက်
တချို့ပင် ဝင်ရောက်စပြုနေပြီလေ။ ထိုအချိန်ရောက်မှ ဒေါက်တာ
ကြီးက စကားစလာသည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီမှာ ပျောက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်
ခိုမယ် မထင်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် ကောက်သွားလောက်
ပြီ။ အသစ်တစ်ထုပ်သာ ဝယ်လိုက်တော့. .”

“ခင်ဗျားကလည်း မသိတာလဲမဟုတ်ဘူး. . အခုဝယ် အခု
သုံးလို့ရတဲ့ တားရော့မျိုးရှိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါလား။”

ဒေါက်တာကြီး တိတ်သွားသည်။ တားရော့ဆိုတာ အဝတ်
အစား ဝယ်သလို အခုဝယ် အခုဝတ်လို့ရတဲ့အမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဘယ်လိုမှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင်ရော. .”

“နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားတာပေါ့ဗျာ”

သို့သော် စဉ်းစားဖို့ သူ့မှာအချိန်ရှိမလာဘဲ။ အလင်းအား
ကောင်းလာသည်နှင့် ဈေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေတစ်စထက်တစ်စ
များပြားလာခဲ့သည်။

တချို့က သူ့အား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာသည်။
သူ ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်၏။ မနေ့မနက်ကမှ ဤနေရာ
တွင် လောလောလတ်လတ် အရိုက်ခံထားရသည်ဖြစ်ရာ မနေ့
လည်း အရိုက်မခံရဘူးလို့ မပြောနိုင်. . ။

၄၂ သိုးဆောင်း

သူ့ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိပုံရကာ ဒေါက်တာကြီးက . .

“မိုးစင်စင်မလင်းခင် ဒီနေရာကထွက်သွားကြတာ ကောင်း
မယ်ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး . . တစ်ခုခုစားဖို့ လိုပြီထင်တယ်”

“ခင်ဗျားလား . . ”

“မင်းစားဖို့ကို ပြောတာပါ”

ထိုနေ့မနက်က ဟိတ်သဟူသော ဘိုးတော်လိုလို သိုက်ဆရာလိုလို လူတစ်ယောက် တကယ်ပင်ရူးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း.. တစ်မြို့လုံး လက်ခံသွားလေသည်။

သူသည် ကားတိုက်သေသွားသူ၏ဝိညာဉ်ကို ဆေးဖော်ဖို့ လိုက်ရှာနေတာဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ဦးတည်းလည်း စကားတွေပြောနေကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မန်းမှုတ်တတ်ကြောင်း.. .

စသည်.. .

စသည်ဖြင့်.. .

V

ဇရပ်ကိုရောက်တော့ ဝယ်လာသော လက်ဖက်ရည်နှင့် အိကြာကွေးကို စိတ်ဖြင့်မှန်းကာ ဘုရားကို အရင်ကပ်သည်။ ပြီးမှ ထောင့်တစ်ထောင့်ကိုသွားကာ ထိုင်စားနေလိုက်၏။ ဒေါက်တာကြီးကတော့ ကြည့်ရင်း ငေးရင်း နောက်မှပါလာသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး ဘာမှမစားထားသောဝမ်းဗိုက်က ဝင်လာသောအစာကို သိပ်လက်မခံချင်။ ခဏခဏ ပျို့ပျို့တက်နေသည်။ သူ စားနေပုံကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဖြည်းဖြည်းစားပါကွ”

“ဖြည်းဖြည်းစားနေတာပဲ. . .”

ဒေါက်တာကြီးက သူလုပ်ကိုင်သမျှတို့ကို ပြေးဖြော့အေးအေး

ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတစ်ခု ဆိုလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . ပျောက်နေတဲ့ကတ်ပြားကို ဆက်ရှာဦးမှာလား . . . ”

ပြန်မဖြေဖြစ်၊ ထိုကိစ္စက ခေါင်းထဲမှာ ခွဲဟဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ထပ်မရှာစေချင်တော့ဘူး၊ အသစ်ပဲ ဝယ်လိုက်စေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အချိန်နဲ့ စွမ်းအားတွေကို အလဟဿ မဆုံးရှုံးစေချင်ဘူးလေ”

လက်ဖက်ရည်အား မှုတ်ကာ သောက်နေလိုက်သည်။ နို့ဆီခွက်ဖြင့် ဝယ်လာရသည်ဖြစ်ရာ အနားစတွေက နှုတ်ခမ်းကိုလာရှု၏။ ပြန်မဖြေသည်ကို ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည် မသိ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ အဓိက,ကတော့ ခင်ဗျားသဘောပါပဲ” သူ ‘ဟက်’ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက မပြန်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် . . ”

“ကျုပ် အခြေအနေမှန်ကို ခင်ဗျား မြင်နေရပြီပဲ၊ ကျင့်စဉ် ဖျက်ထားတယ် . . ခု The Hermit ပါ ပျောက်သွားပြီ၊ အဲတော့ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီး၊ ခင်ဗျား လုပ်စေချင်တာကို ကူညီပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်မလောပါဘူး . . . ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ခင်ဗျားကတ်ပျောက်ကို ထပ်ရှာမယ်ဆိုလည်း ကူရှာပေးမယ်၊ အသစ်ဝယ်မယ်ဆိုလည်း လိုက်ကူဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘာထုပ်လုပ်ချင်သေးလဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ကူညီပေးဖို့ အဆင့်သင့်ပါ”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တားရော့တင်မဟုတ်ဘူး . . အရောင်း

၄၆ သိုးဆောင်း

အဝယ် သဘောတရားကိုပါ ကျွမ်းကျင်ထားပုံရတယ်။ သဘောတရားဆိုတာ နားထောင်လို့ပဲ ကောင်းတာဗျ. . တကယ်လက်တွေ့မှာ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး”

“အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာထက် မလုပ်တတ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ၊ သဘောတရားကို သဘောတရားအတိုင်း ထပ်တူအသုံးပြုမယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ကိုက်ညီတာကိုပဲယူပြီး ကိုယ့်နှလုံးသား၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ ပေါင်းစပ်အသုံးပြုမယ်ဆိုရင်တော့ သေချာပေါက် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

ပြောဖို့ပြင်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြောနေရသူက သာမန်လူမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်လေးစား ကိုယ်တန်ဖိုးထားခဲ့ရသောသူ၊ ကိုယ်တွေ့အတွက် အထွတ်အမြတ်ထားသော တားရော့ကို ကမ္ဘာပြန်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပေးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမ္မာနဲ့ဝါကိုတော့ လေးစားရမည်။

ထို့ကြောင့်. . .

“ထားပါလေ. . လိုရင်းပဲ မေးပါတော့မယ်၊ ကျုပ်ဆီက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ. . ”

“ခင်ဗျား ဖြတ်သန်းလာရာ ခရီးတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံနဲ့ တားရော့အပေါ် ခင်ဗျားသိထားတဲ့အသိ၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားနားလည်ထားတဲ့ တားရော့တစ်ကတ်ချင်းဆီရဲ့ ဂုဏ်ရဖော်ဆောင်ချက်တွေ. . ”

သူ ခေါင်းသာ အကြိမ်ကြိမ်ရမ်းမိတော့သည်။

“မဖြစ်ဘူး ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တားရော့တစ်ကတ်ချင်းစီအပေါ် ကျုပ်နားလည်ထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ပြောလိုက်ရင်. . ”

အမှားကြီး မှားကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ကျင့်စဉ်ပျက်ထားတဲ့သူလေ၊ ဘာလို့ပျက်တာလဲဆိုရင် ရှင်းရှင်းလေး၊ ကျုပ် နားလည်ထားတာတွေ နားနေလို့၊ အဲဒါကြောင့်မလို့ ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး.. .”

ဒေါက်တာကြီး အတန်ကြာငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်း တို့ ချပြီး.. .

“ရပါတယ် ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါဆို ပထမတစ်ခု တော့ ပြောဖို့ အဆင်ပြေမှာပါ.. .”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းချသွားရသူက သူကိုယ်တိုင်။ လိုချင်တာ ခေမချင်း ကပ်နေမည့်သဘောရှိရာ နောက်ဆုံးတော့.. .

“ကောင်းပြီဗျာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်မရတော့လည်း ပြောတာ ပေါ့၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောရတာတော့ သိပ်ခက်မယ် မထင် ဝါဘူး”

နို့ဆီဘူးခွဲအား ဇရပ်ပြင် လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ညောင်မြစ်နဲ့ထိ ပြီး ‘ခွမ်း’ခနဲ အပေါ်ထောင်တက်သွားသည်။ သူ စကားစသည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က တားရော့ကို အသုံးပြု ပြီး ဗေဒင်ဟောသူသက်သက်ပါ။ လူစည်ကားတဲ့ ဘုရားစောင်းတန်း တစ်ခုမှာ နေရာတောင်းပြီး ဟောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးဦးမပေါက်တဲ့ နေ့က များပါတယ်၊ ပေါက်တဲ့နေ့လည်း တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ထက် ပိုမဟောရဘူး၊ အဲတော့ တစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမဲ့လည်း နေရေးစားရေးက အဆင်မပြေဘူး၊ ကြာတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ် ဓာတ်ကျလာတယ်၊ အလုပ်ပြောင်းဖို့လည်း စဉ်းစားတယ်၊

တစ်ရက်.. . ညသန်းခေါင်တိုင်အောင်မပြန်ဘဲ ကျုပ် အိမ်ပြု ဟောပြောတဲ့ စေတီကြီးရဲ့ ရင်ပြင်တစ်နေရာမှာ စိတ်နှစ်ညစ်နဲ့

သိုးတောင်း

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ရှေ့ကို အရှုကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတော့တာပဲ”

“.....”

“တကယ်ရူးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝတ်ပုံစားပုံနဲ့ နေထိုင်ပုံက အရှုတစ်ယောက်နဲ့တူနေလို့၊ အသက်လည်းကြီးပြီ. . ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးနီးလောက်ရှိပြီ ထင်တာပဲ၊ လွယ်အိတ်စုတ်လေးတစ်လုံးလွယ်ထားပြီး လက်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်တဲ့ စီးကရက်အဖြူတစ်လိပ် ကိုင်ထားတယ်၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲမေးတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြတယ်။ သူခိုင်းတာသာလုပ်မယ်ဆိုရင် အလုပ်ပြောင်းစရာ မလိုပါဘူးတဲ့၊ ဗေဒင်ဆရာဘဝနဲ့ပဲ အကြီးကျယ်ဆုံးတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ ပြောတယ်။

ပထမတော့ ကျုပ်လည်း သူပြောတာ မယုံပါဘူး၊ ဒီအဘိုးကြီး ရူးကြောင်ကြောင် လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ပဲ ထင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းနေတာရယ်၊ လုပ်ကြည့်လို့ အရှုံးမရှိတာရယ်. . ဒါကလွဲပြီး လောလောဆယ် တခြားလုပ်စရာလည်း မရှိတာရယ်ကြောင့် လုပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“သူက ဘာခိုင်းတာလဲ”

“ညနေမိုးချုပ်လို့ ဘုရားမှာ လူရှင်းသွားတာနဲ့ ဘုရားတစ်ပတ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်၊ သောက်တော်ရေခွက် ဘုရားပန်းအိုးညောင်ရေအိုးတွေကို ဆေးကြောရမယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါလည်း ဘုရားမီးပူဇော်တဲ့ ဆီမီးခွက်တွေထဲက ဖယောင်းဂျိုး မီးခိုးခွေးတွေကို ခြစ်ပစ် ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ကိုယ်အသုံးပြုတဲ့ တားရှော့တုပ်ကိုလည်း

အရင်ထက် ရိုရိုသေသေ ကိုင်တွယ်ရမယ်၊ အရင်ထက် မြတ်မြတ် နီးနီး နမ်းရှုံ့ရမယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး တားရော့ မန္တန်ကို ဌာန်,ကရိုဏ်းကျကျ သက်စေ့ရွတ်ရမယ်။ ကျုပ် သိထား ထာက တားရော့မန္တန်တစ်ခုတည်း. . ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက တား ရော့တစ်ကတ်ချင်းဆိုမှာ သူ့အတွက် သဒ္ဓိဇနီးစေတဲ့ တားရော့မန္တန် တစ်ပုဒ်ဆို ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ရအောင်ရှာဖွေပြီး ရွတ်ဖို့ပြောတယ်။ ရှေ့ကဟာတွေက လုပ်ဖို့လွယ်ပေမဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ခုက ခက်နေတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဆင်ပြေချင်တဲ့သူ ဆိုတော့ နီးစပ်ရာတွေ ရှာဖွေတယ်။ ကိုယ့်ရှေ့က ဗေဒင်ဟောပြော နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေးတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်တွေက တားရော့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေဝယ်ဖတ်တယ်။ စာကြည့်တိုက်တွေဆီ တနေ ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဂန္ဓာရီကျမ်း၊ တားရော့ကျမ်းတွေကို ငှားဖတ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့ဘူး. . . ”

“အင်း. . . ဆက်ပါဦး. . . ”

“တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း ကျုပ် ဗေဒင်ဟောတဲ့ ဘုရား စောင်းတန်းက စာအုပ်အဟောင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးမှာသွားတွေ့ တယ်။ ခက်တာက အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ ကျမ်းဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် က အင်္ဂလိပ်လိုမတတ်တော့ တတ်တဲ့လူဆိုမှာ ဘာသာပြန်ခိုင်းရပြန် တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အဘိုးကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ရွတ်တော့တာပေါ့။ ပထမ တစ်ပတ်လောက်ထိ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိဘူး။ နှစ်ပတ်မြောက် သွားတဲ့အချိန်မှာ ထူးခြားမှုတွေကို စတွေ့လာတယ်”

“ဘာတွေ ထူးခြားလာတာလဲ”

“အဲဒီညက လပြည့်နေ့ည၊ ကျုပ်က အဘိုးကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဘုရားသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ၊ တားရော့ထုပ်လေးကိုတော့ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့ သစ်သားခုံပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တယ်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးလို့ ဝတ်ပြုဖို့လည်းလာရော ကျုပ်ထားခဲ့တဲ့ တားရော့ထုပ်လေးက အတွင်းဘက်ကနေ အရောင်တွေလင်းနေတယ်။ ထူးဆန်းနေတာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်တော့ တားရော့တစ်ကတ်ချင်းဆီမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပုံလေးတွေက အနုမြူကပ်ထားသလို လင်းနေတယ်ဗျာ။ သေချာကြည့်တော့ ရုပ်ပုံလေးတွေ ကနေသလို. . နေရာရွေ့နေသလို. . သူတို့အချင်းချင်းပဲ စကားတွေပြောနေသလို မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကတ်ပြားထဲမှာမပါတဲ့ တခြားအရာတွေကိုလည်း ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တာ အလင်းတွေပြန်ပျောက်သွားတော့ ညသန်းခေါင်တိုင်နေပြီ. . ”

“ ”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ပြီးတော့ တားရော့မန္တန်တစ်ပုဒ်ချင်းစီကို တစ်ကတ်ချင်းစီအတွက် အာရုံပြုပြီး ရွတ်ဆိုတယ်။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားပြီး အိပ်တယ်။ မကြာပါဘူး. . နံပါတ်(၁) The Magican ဆိုတဲ့ ကတ်ထဲက မှော်ဆရာကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မှော်ကြိမ်လုံးနဲ့ ကျုပ်ကို တို့ပြီးနှိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားစင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပုတီးကို ညွှန်ပြတယ်။ လန့်နိုးလာတော့ မှော်ဆရာကြီး မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့. . ချိတ်ထားတဲ့ ပုတီးကုံးလေးက တစ်ယောက်ယောက် ကိုင်လှုပ်ထားသလို ဘယ်ညာရမ်းနေတယ်။ အဲဒါနဲ့

ထွက်ကို ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်ထင်ပြီး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ စိပ်တော့
တာပဲ..”

“အင်း.. .”

“ထွေထွေထူးထူး ဂါထာရယ်လည်း မရှိပါဘူး.. . စိပ်နေကျ
အတိုင်းပဲစိပ်တာ၊ မနက်လင်းတော့ အလုပ်သွား၊ ညပြန်ရောက်တော့
ပုတီးစိပ်၊ အိပ်ချိန်တွေကို အများကြီး လျှော့ပစ်လိုက်တယ်၊ သုံးရက်
လောက်ကြာတော့ အစွမ်းကစပြုလာပြီ၊ ကျုပ်ဆိုင်က ဗေဒင်မေးသူ၊
ယကြာတောင်းသူတွေနဲ့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် စည်ကားလာတယ်၊
ညီလာတော့ ပုတီးပိုစိပ်၊ ပိုစိပ်တော့ ပိုစည်ကားနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး
အတော်ချောင်လည်လာတယ်၊ အလုပ်အဆင်ပြေလိုဇောနဲ့သာလုပ်
နေတာ.. . ပုတီးစိပ်တာ ဘယ်နှစ်ပတ်ပြည့်လို့ ပြည့်မှန်းလည်း မသိ
တော့ဘူး၊ တစ်ညမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု
ထို ထပ်မက်တယ်”

“ဟုတ်လား.. . လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီတစ်ခါရောက်လာတာက တားရောနံပါတ်(၂)ကတ်ပြား
The High Priestess ထဲက သူတော်စင်အမျိုးသမီးကြီး၊ သူက
မှော်ဆရာလို ပုတီးမစိပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ နောက်တစ်မျိုး ထပ်ခိုင်း
တယ်”

“အင်း.. .”

“စာတွေဖတ်ခိုင်းတာ”

“ဘာစာတွေလဲ.. .”

“အကုန်ပဲ ဘာစာရယ်လို့တော့ မပြောဘူး၊ စာတွေမှူးနိုင်
သမျှ များများဖတ်ခိုင်းတာ၊ ပြီးတော့.. . ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး စောင့်

၅၂ သိုးခေတ်

စည်းခိုင်းတယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံးကို တည်ငြိမ်စေချင်တာ၊ မလိုအပ်ဘဲ စွမ်းအင်တွေ ဖြုန်းတီးမပစ်စေချင်တာ၊ စွမ်းအင်အစိုင်အခဲတစ်ခုအဖြစ် လိုအပ်တဲ့အချိန် အသုံးပြုလို့ရအောင် ရှိနေစေချင်တာ”

“ဪ... .”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်သွားလိုက်၊ အချိန်တစ်ခုကြာတော့ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာလိုက်၊ နောက်တစ်ဦး ထပ်လုပ်ခိုင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ... .”

အစတော့ ဘုရားပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အရူးအဘိုးကြီးပြောသလို အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေအောင် ခိုင်းနေတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့... သုံးလေးလကြာတော့ သူတို့ခိုင်းလို့ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေက အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရုံ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ကျင့်စဉ်တစ်ခု ကျင့်နေတာပါလားလို့ သိလာတယ်၊ သိလာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ တားရော့အပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထားတွေကို ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ရောကို တားရော့အပေါ်မှာ လေးနက်ပစ်လိုက်တော့တယ်လေ”

“ဪ... .”

“တဪ... . လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါတွေက ခင်ဗျားသိပြီးသားတွေ ဖြစ်မှာပါ”

“မသိပါဘူး... .”

“မသိဘဲနဲ့ ဒီအဆင့်တွေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ခဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီကော၊ တားရော့အပေါ် သိမြင်နားထည်ပုံချင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူပါဘူးလို့ သိမြင်ပုံတူတဲ့အတွက် ကျင့်စဉ်တွေလည်း မတူတော့ဘူးလေ”

သူ ပြန်မပြောဖြစ်။ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အသိဉာဏ်နဲ့ ရင့်ကျက်မှုတွေက သူ့အတွက် နုနယ်လွန်းနေသည်လေ. .။

ဒေါက်တာကြီးက ဆော်သြပြန်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး. . .”

သူ့အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နေရောင်က ထန်းတစ်ဖျားနီးနီး ရှိတော့မည်။

“ဒီအချိန်ဆို စာအုပ်ဆိုင်တွေ ဖွင့်လောက်ပြီထင်တာပဲ”

VI

ဆိုင်တွင်းကို ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ အရောင်း
ကောင်မလေး မျက်နှာပျက်သွား၏။ မနေ့က ဟောပြောပွဲကိစ္စကို
သိထားပုံရလေသည်။

“တားရောကတ်ပြား ဝယ်ချင်လို့ပါ။ ဒီမှာ ရောင်းလားမသိ
ဘူး”

ကောင်မလေးက စိုးရွံ့ရွံ့ပြန်ဖြေသည်။

“ကတ်ပြားချည်းပဲတော့ မရှိဘူး၊ စာအုပ်နဲ့ တွဲပါတာတွေ
တော့ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား.. ပြပါဦး”

စင်ပေါ်မှ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ယူပေးသည်။ အသွင်း၌ ကတ်

ထုပ်လေးများ တွဲပါနေသည်ဖြစ်ရာ. . ဖွင့်ကြည့်တော့. .

“ဪ. . ”

သူ အသုံးပြုနေသောကတ်ပြားနဲ့ အမျိုးအစားမတူ။ နောက်
ဦးထွက်ထားသော ‘အလိုက်စတာခရိုလေ’၏ တားရော့ဒီဇိုင်းများ
ဖြစ်၏။ အမျိုးတူတာရရန် မလွယ်သည်မို့ ရတာကိုပင် လောလော
ဆယ်ယူထားရန် စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကတ်စုံမစုံ စစ်ကြည့်လိုက်ရာ. . .

“ဘုရားရေ. . ”

သူ ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားသည်။

“ဒီမှာလည်း The Hermit ပျောက်နေပါလား”

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ အေအီးဝိတ်က အနားတိုး
မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာလည်း The Hermit ပျောက်နေတယ်”

“ဟေ”

နောက်တစ်ထုပ် ဆွဲယူကြည့်ပြန်တော့ ထိုမှာလည်း The
Hermit မရှိ။

“ဒီမှာလည်း မပါဘူး”

“ဟိုတစ်ထုပ်မှာရော. . ”

ဒေါက်တာကြီးညွှန်ပြရာ နောက်ဆုံးတစ်ထုပ်တွင်လည်း. .

“ဟာ”

အဖြေက ရှင်းသွားသည်။ သူ လိုချင်သော နံပါတ်(၉)ကတ်
ပြားသည်ကား သုံးထုပ်လုံးမှာ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေခဲ့ပါပြီ။

၅၆ သိုးခောင်း

ထိုစဉ်မှာပဲ ဈေးရောင်းသူကောင်မလေးမှာ တစ်လျှောက်
လုံး သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေရာမှ အကြောက်လွန်
သွားသောဟန်ပန်ဖြင့် ဆိုင်ပြင်ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဒေါက်တာကြီးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေတာ
ကိုး.. ”

ဒုတိယဆိုင်ကို ရောက်လာသည်။

စာအုပ်ဟောင်းရောင်းသောဆိုင်ဖြစ်ရာ ဖုန်နံ့၊ အဟောင်းနံ့၊ စာအုပ်များမှထွက်သော အောက်သိုးသိုးနံ့များကို ရှုရှိုက်ရသည်။ စားပွဲ၌ မျက်မှန်ထူကြီးတပ်ပြီး အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် စာဖတ်နေသည်။

“တားရော့ကတ်တွေ ဒီမှာရောင်းလား မသိဘူး”

အံ့ဩသောအကြည့်ကို မျက်မှန်ပေါ်မှ မြင်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဖတ်နေသောစာအုပ်ထူကြီးအား ဗုန်းခနဲ ပစ်ချ

တာ...

“ရှစ်နှစ်. . ကိုးနှစ်နေမှ တစ်ယောက်လာမေးတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ အမှိုက်ပုံထဲမရောက်ခင် ဝယ်သူလာပေလို့”

ခါးကိုထောက်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံးအား ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချောင်တစ်ချောင်ကိုသွားကာ ပင့်ကူမျှင်များကိုဖယ်၍ စက္ကူ

၅၈ သိုးဆောင်း

ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ယူလာပေး၏။

ဘူးပေါ်တက်နေသောဖုန်က ဓားဖြင့်ခြစ်ချလိုရသည်။

သန့်ရှင်းမနေအားဘဲ အတွင်းမှကတ်ပြားများကိုသာ ထုတ်
ယူစစ်ကြည့်လိုက်တော့. . .

“အင်း. . .”

ဒီမှာလည်း The Hermit ရှိမနေပါ။

တတိယဆိုင်မှာတော့ သူ့ထက်ဦးသူ့အချို့ပင် ရှိနေပါပြီ။
စုစုပေါင်းသုံးယောက်။

တစ်ယောက်က ပုတီးကြီးကို လည်မှာဆွဲပြီး ယောဂီရောင်
ဝတ်စုံနှင့်. . . ။

နောက်တစ်ယောက်က ‘ဗေဒင်ဟောသည်’ စာတန်းပါ
သော ထီးကြီးကို ဆောင်းထားသည်။

တတိယတစ်ယောက်မှာတော့ ထက်အောက်အဖြူဝတ်ကာ
ဖိုးသူတော်လိုလို၊ ပုဏ္ဏားလိုလို၊ ဇာတ်ပွဲထဲက ပညာရှိလိုလိုနှင့်. . . ။

ထိုသုံးယောက်မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုအား အကြိတ်
အနယ် ငြင်းခန်နေကြ၏။ သူတို့အလယ်မှာ တားရောကတ်ပြားတွေ
ပြန့်ကြဲနေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ထီးဆောင်းထားသောပုဂ္ဂိုလ်က အဖြေပေးသည်။

သိုးဒေဝာင်း

“ကျုပ်တို့က ပေဒင်ဆရာတွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရိပ်မိပါတယ်”

“တားရော့ဟောနည်းကို အဓိကထားဟောတယ်”

“အင်း. .”

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး. . . ဟောနေရင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ တားရော့ကတ်တွေထဲက နံပါတ်(၉) The Hermit ကတ် ပျောက် သွားလို့”

“ဗျာ. .”

“ဆိုင်ကို လာဝယ်တော့လည်း အဲဒီကတ်ပြားက အထုတ် တိုင်းလိုလိုမှာ ပျောက်နေတယ်”

ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

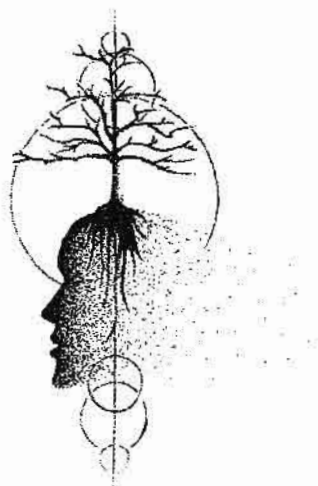
“ဒါဆို နံပါတ်(၉)ကတ်က အားလုံးဆီမှာ ပျောက်သွားတာ ပေါ့”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၏။ ပြီးတော့. . ပြိုင်တူခေါင်းညိတ် သည်။ တစ်ဦးက. . .

“ခင်ဗျားကရော. .”

“ကျုပ်လည်း ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

ဒေါက်တာကြီးကမေးသည်။

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားဘယ်လိုမြင်လဲ”

သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။

“ကျုပ်ကြောင့်များ ဖြစ်နေမလားဗျာ”

၆၂ သိုးတောင်း

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က

VII

လူ နှင့် ရသေ့

ရိုးမသည် စိမ့်အေးအံ့မှိုင်းနေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ချေ
တောက်သံများကို ကြားနေရ၏။ လူတွေနဲ့ဝေးသောအရပ်မို့ထင်
သည် သဘာဝအလှတရားက လွန်စွာနက်ရှိုင်းပြည့်စုံနေ၏။

မတို့မထိရသေးသော သစ်တောကြီးများ၊ ဖြိုခွင်းမတူးဖော်
ရသေးသည့် တောတန်းကြီးများ၊ ရှာဖွေမှတ်တမ်းမတင်ရသေးသည့်
ဆူးပါးမျိုးနွယ်များနှင့် ကုံလုံကြွယ်ဝလို့ နေပါသည်။ အဘယ်သို့သော
ဗီသုကာပညာရှင်မှ ယှဉ်၍မထုဆစ်နိုင်အောင် လှပပြည့်စုံနေပါ
သော်လည်း သူတို့တွေကိုကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရွံ့နေဟန်
ရှိသည်။

သေချာလေ့လာတော့ ရေးရေးသဘောပေါက်လာသည်။ လူမဟုတ်သောလူတွေ၊ လူမဆန်သောလူတွေ ရောက်လာမှာကို ကြောက်နေတာပါ။ သူတို့ရဲ့ အနှစ်အသားတွေကို တစ်ခုမကျန် စုပ်ယူဖျက်စီးသွားမှာကို ကြောက်နေတာ။ ပြီးတော့ သူတို့တွေ ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ အမြဲမပြတ် ဆုတောင်းနေကြတာ။

ဒါပေမဲ့ လူနဲ့တူသော လူတွေကိုတော့ ရိုးမက ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံထားသည်။ . . ဟုတ်၏။ ဤတောတန်းမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ စံပျော်ပါသည်။

အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သော၊ နက်ရှိုင်းရင့်ကျက်သော၊ ဒဏ်ရာပရဗ္ဗနှင့် ချိနဲ့အားနည်းနေသော စိတ်အစဉ်ကို ကိုယ်တိုင်လာ ရောက်ကုသသော၊ ကိုယ့်ထီးကိုယ်ထမ်း၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် သော၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ ကျင့်စဉ်တွေကို မယိုင်မလဲသော စိတ်ဖြင့် လာရောက်ကျင့်ကြံအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပျော်မွေ့ကြ သည်။

သူတို့တွေဖြင့် ဤတောတန်းကြီးက လစ်ဟာသည်မရှိဘဲ အမြဲပြည့်စုံနေသည်။ ယခုလည်း 'ဟိတ်သ'ခေါ်သော ဗေဒင်ဆရာ တစ်ဦးနှင့် ရသေ့ကြီးတစ်ဦး တောတန်းမှာရှိနေသည်။

ရေတံခွန်မှ ရေကျသံ တဝေါဝေါကို ကြားနေရသည်။ အောက်ဖက်ရေကန်စပ်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရသေ့ကြီး တစ်ပါး သင်္ကန်းလျှော်နေသည်။ သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အသစ် သုံးဆယ်သုံးနှစ်ခန့် ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး ဝါးဆစ်ပိတ်ရေဘူးကို ထောင်ကာ ကမ်းပါးမှစီးကျလာသော ရေများကို ခံယူနေသည်။

ဘူးတွင်းသို့ တသောသောဝင်လာသော ရေများကိုကြည့်

ပြီး ဟိတ်သစ်ထဲတွင် အေးချမ်းမှုအား တည်ဆောက်ရယူနေမိ၏။ တအောင့်ကြာတော့ ဘူးဝမှတစ်ဆင့် ရေတွေက လက်ပေါ် ဇီးကျလာ၏။ ဒီတော့မှ အာရုံကိုဖျက်ပြီး ရေပြည့်သွားသော ဝါးဆစ် ဘူးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်အောက်သွားထားကာ . . .

“ဦးရသေ့ ရေအိုးရော”

သင်္ကန်းလျှော်နေရာမှ သူ့အား တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုး ပြ၏။ ရေကန်စပ် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ဝါညစ်ညစ်ရေအိုးလေးက ထူနေရစွာ ရှိနေသည်။ ရေအိုးလေးအား သွားယူကာ ကမ်းပါး အောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခုနအတိုင်းပဲ အေးချမ်းမှုအား ဆက်လက်တည်ဆောက်နေမိ၏။

ရေပြည့်၍ မူလနေရာပြန်ထားပြီးနောက်မှာတော့ သူ ရေချိုးဖို့ပြင်သည်။ လည်မှာဆွဲထားသော ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးကို ခွတ်ကာ သစ်ပင်တွင်ချိတ်သည်။ ထို့နောက် ဤရေကန်အတွင်းတွင် ချီနေကြသော ရေနေသတ္တဝါများ၊ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ အား အေးချမ်းပါစေကြောင်း မေတ္တာပို့၏။

တစ်နေ့တာဖြတ်သန်းမှုဖြင့် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ထေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်အား စွန့်ပစ်ကာ ခန္ဓာသစ်ရှာမည့်စိတ်ကို မွေးလျက် ရေထဲ သို့ ဆင်းခဲ့လိုက်ပါသည်။ အပေါ်ယံ နေရောင်ထိုးကျနေပေမဲ့ အတွင်းရေသားကတော့ အေးမြလျက်ရှိနေ၏။

အသက်ကိုအောင့်ကာ လည်ပင်းမြုပ်သည်ထိ ရေထဲကို ဆင်းသွားလိုက်သည်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး ရေကာ တစ်ဆယ် ပြည့်တော့ အသက်ကို ရှူထုတ်သည်။ ထို့နောက် ရေ၏ ရန်ကိုရှာ ခြံ အသက်ကိုထပ်ရှူသည်။ လေအေးတွေ အတွင်းကိုဝင်သွားသည်။

သိုးဆောင်း

တစ်ဆယ်ပြည့်တော့ လေပူတွေ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအတိုင်း ခုနစ်ကြိမ်ခန့် ရှူသွင်းရှူထုတ် လုပ်ပြီးနောက်မှာ ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံး သန့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်လက်တို့ကို မလှုပ်ရှားစေဘဲ ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားထိ အကြောအချင်နှင့် ကြွက်သားတို့ကို စိတ်ဝယ်မှန်း၍ လျှော့ချသည်။

ဦးခေါင်းမှ အပူစက်ဝန်းကြီးက လည်ပင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်တို့ကိုဖြတ်ကာ ခြေဖျားမှ အပြင်ထွက်သွားသည်ဟု စိတ်ဖြင့်ကြည့်ကာ ခုနစ်ကြိမ်ခန့်လုပ်၏။ ခုနစ်ကြိမ်ပြည့်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားပါသည်။ သွေးလည်ပတ်မှုတွေကအစ အသစ်ဖြစ်သွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုစိတ်သစ်လူသစ်ဖြင့် တစ်ရက်ကုန်ဆုံးကာ နောက်ရက်မှာလည်း အဟောင်းကိုစွန့်၍ အသစ်ကို ထပ်ရှာရပါဦးမည်။

ထိုအတိုင်းပင် တစ်ရက်စာ၊ တစ်ပတ်စာ၊ တစ်လစာ၊ တစ်နှစ်စာ၊ တစ်သက်စာဖြင့် သံသရာမှာ ကျင်လည်နေရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ တရားထူးကို ရှာမတွေ့မချင်း ပေါ့လေ. . .။

သူ ရေကန်မှတက်တော့ ဦးရသေ့မှာ ရေချိုးပြီး၍ သင်္ကန်းပင် ရုံနေပြီ။

- “ညက အလုပ်လုပ်လို့ကောင်းတယ်. . ဦးရသေ့ရော”
- “ကျုပ်လည်း ကောင်းပါတယ် အာရုံတက်ခါနီးထိပဲ”
- “ဪ. . အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် အညောင်းပြေလမ်းတလျှောက်တော့ ဦးရသေ့ဘက်ခြမ်းက မီးရောင်မြင်နေရတာကိုး”
- “မီးပုံက ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်မယ်”

ရေကို စင်အောင်ခါ၍ အဝတ်လဲသည်။ ချိတ်ထားသော တတ္တိပါအိတ်ကို လည်မှာပြန်ဆွဲပြီးနောက် ဝါးဆစ်ဗူးကိုထမ်း၍ ဦးရသေ့ရိရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ပြီးပြီမလား ဦးရသေ့”

“အေး.. ပြီးပြီ၊ သွားရအောင်”

ဦးရသေ့လည်း ရေအိုးကိုပခုံးတွင်ထမ်းကာ ရှေ့မှဦးဆောင် ထွက်သွားပါသည်။ အသွားအလာများနေပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းမှာ အရင်လို အောက်ပေါင်းရှုပ်မနေတော့..။ ဘာလိုလိုနဲ့ သူ ဤတော တန်းတွင်း ရောက်နေခဲ့တာ ရက်ပေါင်းမနည်းတော့..။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ရက်မနည်းတော့ဘူးဗျနော်”

“အေး.. ကျုပ်က လေးဆယ့်ကိုးရက်၊ မောင်ရင်က လေးဆယ့်သုံးရက် မှတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဒီရောက်တာ လေးဆယ့်သုံးရက် ခွဲပြီ”

ဦးရသေ့က ခြေလှမ်းကို အနည်းငယ်တုံ့ရင်း မေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နီးပြီလား”

“လိုပါသေးတယ်ဗျာ တော်တော်လုပ်ရဦးမှာပါ။ ဦးရသေ့ ရော..”

ယောင်ယောင်လေးပြုံး၏။ ကျစ်ကျစ်ထုံးထားသော ဆံပင် အောက်မှ မျက်နှာသွင်ပြင်က ထီးဟန်နန်းဟန်ပင် ပေါက်နေသလို။

“ထမင်းစားလက်မှတ်တော့ ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်တော်အောင် လှအောင်တော့ လုပ်ရဦးမယ်”

သိုးဆောင်း

အားကျမိပါရဲ့. . ။ လေးစားစိတ်တွေလည်း အရင်ထက် ပိုတိုးသွားမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဦးရသေ့က သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ ထင်မှတ်မထားသော စကားကိုဆိုသည်။

“ဒီအဆင့်ကို အောင်အောင်ဖြေပါ ငါ့လူ၊ လက်မှတ်မပါဘဲ ပြည်တော်ပြန်မဝင်ပါနဲ့။”

လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် မမြင်ရသောအားတွေ ကိုယ်တွင်း ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ။ ဦးရသေ့လည်း ပြည်တော်အဝင်လှပါစေဗျာ”

ညိတ်သည်ဆိုရုံမျှသာ ခေါင်းကို မသိမသာ ‘ဆတ်’ရင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရှေ့မှာ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိနေသည်။ ညာဘက်လမ်း၌ ဦးရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိပြီး ဘယ်ဘက်လမ်းမှာတော့ ‘အောင်စခန်း’ဟု အမည်ပေးထားသည့် သူ့ရဲ့ အလုပ်စခန်းလေးတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

ပန်းတိုင်က ဝေးလွန်နေ၏။

ဒါပေမဲ့. . ရောက်အောင်တော့လျှောက်ရပါဦးမည်။

ရေချိုးမဆင်းခင်က လှဲကျင်းထားခဲ့သည်ကြောင့် . . .
‘အောင်စခန်း’ဟု သမုတ်ထားသည့် သူ၏ ဝါးတဲလေးမှာ ရှင်းလင်း
လျက်ရှိနေပါသည်။ သယ်လာသော ဝါးဆစ်ဗူးအား ဝါးတဲနံရံတွင်
ထောင်ကာချသည်။

ထို့နောက် ညနေစာချက်ပြုတ်ရန်အတွက် မီးကိုမွှေးလိုက်
၏။ မီးညွှန်လေးတက်လာတော့ တဲပေါ်မှ မြေအိုးလေးကိုယူကာ
သယ်လာသောရေဖြင့် ဆန်ဆေးသည်။ အိုးထဲသို့ အားလူးသုံးလုံး
ခန့်ပစ်ထည့်ကာ အဖုံးပိတ်ပြီး မီးပေါ်တင်လိုက်၏။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး
ပြီးချိန်လောက်ဆို ဒီထမင်းအိုးလေးလည်း ကျက်လောက်ပြီထင်ပါ
သည်။ ဟင်းအဖြစ်ကတော့ အာလူးပြုတ်ပေါ့ . . . ။

ချက်ပြုတ်ခြင်းကိစ္စပြီးတော့ တဲပေါ်တက်ကာ ဘုရားကို
ဆီမီးထွန်းသည်။ သောက်တော်ရေလဲသည်။ ထို့နောက် လျှော်ဖွပ်
ထားသော ဝတ်စုံသစ်တစ်စုံဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်

၇၀ သိုးတောင်း

လိုက်၏။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်ချေပြီ။

ချိတ်ထားသော ပုတီးကိုယူကာ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ လည်မှာဆွဲထားသည့် ကတ္တီပါအိတ်လေးအား ဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှာ တားရော့(၂၂)ကဒ် ရှိနေ၏။ ထိုအထဲမှ နံပါတ်(၉) The Hermit ကဒ်လေးအား ရွေးထုတ်ကာ အချိန်ပေး၍ စိမ်ပြေနေပြေ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဘုရားဆီမီးရောင်အောက်မှာ ကဒ်လေးက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာသော စကားတွေပြောနေသည်။ ကဒ်လေးအား ပြုံးကြည့်ရင်း သုံးကြိမ်ခန့် တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှုံ့ပြီးချိန် တည့်တည့်တွင် ကဒ်လေးကိုချ ယုံကြည်လက်ခံထားသော ဘဝတစ်ခုအတွက် ပုတီးကိုဆွဲရင်း The Hermit မှ ခေါ်ဆောင်သွားမည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း...

အစပိုင်းကာလမှာတော့ တည်ငြိမ်မှုကတစ်ဖက်. . လှုပ်ရှားမှုကတစ်ဖက် ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမယ့် အချိန်တစ်ခုကြာမြင့်သွားစဉ်မှာ. . .

ပုတီးတစ်လုံး ချောက်ခနဲ ကျသွား၏။

ထို့အတူ သူ့စိတ်နှင့်ခန္ဓာမှာလည်း နက်ရှိုင်းကြည်လင်ကာလာပါသည်။

အဘိုးအို နှင့် မိန်းမပျို

“သမီးရေ အဘိုးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မိုးကချုပ်တော့မယ်၊ ရွာရောက်ဖို့ကလည်း ခရီးတစ်ဝက်လောက် လိုသေးတယ်၊ ဒီညတော့ တို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တောထဲမှာပဲ အိပ်ရတော့မယ် မှတ်တယ်”

“သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်တဲလေးများ တွေ့ရင်လည်း ကောင်းသား အဘိုးရယ်၊ ခွင့်တောင်းပြီး တစ်ညလောက် အိပ်ရအောင်”

မြေးဖြစ်သူစကားကြောင့် အဘိုးက ခြေလှမ်းကိုရပ်ရင်း.. .
ဟိုဟိုသည်သည် စေ့စေ့ကြည့်သည်။

ဖြတ်သန်းလာသော အတွေ့အကြုံအရ.. .

“အင်း.. . ကြည့်ရတာ ဝါးလှိုင်လှိုင်ထွက်မယ့်တောမျိုး

၇၂ သိုးတောင်း

မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဝါးခုတ်တဲ့ ရှိလောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပင်ပန်းနေသော မြေမလေးမျက်နှာ၌ စိတ်ပျက်သွားဟန် တို့ကို တွေ့ရသည်။

“မရှိတော့လည်း မြေပြောင်ပြောင်ရှာပြီးပဲ အိပ်တာပေါ့ လေ”

ညည်းညူသလို ပြောပြီးမှ အလန့်တကြားဖြင့်. . .

“အဲ. . မဟုတ်သေးဘူး အဘိုး၊ ဟိုဘက်မှာ ရေတံခွန်သံ ကြားတယ်၊ တော်ကြာ မြေးတို့အိပ်တာက တောကောင်တွေ ရေ ဆင်း သောက်တဲ့ လမ်းဖြစ်နေရင် ခက်ကုန်မယ်၊ သစ်ကြီးကြီး တစ် ပင်ရှာပြီး အိပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဲ့လိုဆိုလည်း အလင်းရောင်လေး မပျောက်ခင် ရှာကြဦး စို့. . ”

တကယ်ပင် အလင်းက ပျောက်တော့မည်။ တောတောင်တို့ ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း နေဝင်တာနဲ့ အမှောင်က တစ်စထက်တစ်စ ကြီးစိုး လာနေပြီလေ။ ရှေ့ကမူလေးလွန်လျှင်တော့ ယနေ့ညအဖို့ အားကိုး လောက်သည့် သစ်ကြီးကြီးတစ်ပင်လောက်တွေ့နိုင်မည် ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆက်လျှောက်မိစဉ်မှာပဲ. .

“အဘိုး. . ဟိုဟာ မီးရောင်မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက နေရာတစ်ခုကို ဝမ်းသာအားရ ညွှန်ပြသည်။ မီးရောင်လေးတစ်စက သူတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မလှမ်းမကမ်းမှာ မထင် မရှားရှိနေသည်။ လုံးဝထင်မှတ်မထား. . ။ အဘိုးဖြစ်သူရဲ့စိတ်မှာ မသင်္ကာလည်း ဖြစ်မိသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်သလို နောက်တစ်ကြိမ် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း. . .

“ဝါးခတ်ထဲတော့ မဖြစ်တန်လောက်ဘူး၊ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် အဘိုး
ထို့လို ခရီးသွားတွေပဲဖြစ်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ရအောင်နော်၊ ခရီးသွားတွေဆို
တော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့”

စိတ်တော့လေးမိသည်။ အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဖြတ်
ဆန်းလာခဲ့သော အတွေ့အကြုံအရ . . . ဤတော့ဤတောင်သည်
သစ်ခတ်ဝါးခတ်သမားတို့ လာလေ့ရှိသော အရပ်မဟုတ်၊ ခရီးသွား
ထည်း မဖြစ်နိုင်၊ သူတို့မြေးအဘိုးပင် မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ဤ
နေရာ ရောက်လာရခြင်း . . .

မြေမလေးကြည့်ရတာ အရမ်းကိုထက်သန်နေသည်ကြောင့်
စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

ခြေလှမ်းတို့ သွက်နေသည်။ မီးရောင်က နီးလာသည့်အ
လျှောက် တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာသည်။ တကယ်ရောက်သွားချိန်
မှာ သူတို့အထင်နဲ့အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွဲသွား၏။ သစ်ခတ်
ဝါးခတ်တဲ မဟုတ်ပါချေ။ ခရီးသွားလည်း မဟုတ်ပါ။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးတစ်ခု
ဖြစ်နေပါ၏။ အဘိုးဖြစ်သူ စိတ်အေးသွားသည်။ ထို့အတူ မြေးမလေး
မှာလည်း အလွန်ပျော်သွားသည်။

ဝါးကျောင်းလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်ရှင်းနေ
သည်။ ဝါးလုံးတွင်လျှိုလှန်းထားသော သင်္ကန်းတို့က သူတို့အား လုံခြုံ
မှုနှင့် အေးချမ်းမှုကို တစ်ပြိုင်နက် ပေးစွမ်းလိုက်သလို ခံစားရသည်။

ကျောင်းရှေ့၌ မီးပုံလေးတစ်ဖိုတည်ပြီး ရသေ့ကြီးတစ်ပါး
စကြိုလျှောက်နေသည်။ သူတို့ မြေးအဘိုးကိုမြင်တော့ ခြေလှမ်းတို့

ရပ်သွား၏။ မြေအဘိုးနှစ်ယောက် ရသေ့ကြီးရှိရာကိုသွားပြီး မြေတွင်
ဒူးထောက်ထိုင်ကာ အရင်ဆုံး ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ ကြားလေ့ကြားထမရှိ
သော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုသည်။ ပြီးတော့...

“ဘယ်အရပ်က လာကြတာလဲ ဒကာတို့”

“ရွေးရွာကပါဘုရား.. ၊ မြို့သွားပြီးအပြန် ကားမမှီလို့ မြေ
အဘိုးနှစ်ယောက် တောလမ်းကနေ ခြေကျင်လျှောက်ပြန်လာကြ
တာ မဖြစ်စဖူး တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေလို့ တစ်နေကုန်သွားတယ်
ဘုရား၊ အခုလည်း ညအိပ်ဖို့နေရာရှာရင်း အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျောင်း
သင်္ခမ်းကို ရောက်လာကြတာပါ”

“ဘုရားမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ရသေ့ကြီးလို့ပဲခေါ်ပါ”

“မှန်ပါ ရသေ့ကြီး”

“ရွေးရွာကို ဒီကနေ ခုနှစ်မိုင်လောက် သွားရလိမ့်ဦးမယ်
အခုရော လမ်းမှန်တွေ့ပြီလား”

“လမ်းမှန်ကိုတော့ မြင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်သွားတာနဲ့..”

အဘိုးအိုမှာ စကားကိုရပ်လိုက်၏။ ဆက်ပြောရမှာ မဝံ့မရဲ
ဖြစ်နေပုံရသည်။ အရိပ်အကဲကို သဘောပေါက်ကာ မြေးမလေး
က...

“တပည့်တော်မတို့ မြေးအဘိုး ညကြီးအချိန်မတော် ခနီ
ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ ရသေ့ကြီးရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှာ တစ်ည
လောက် တည်းခိုခွင့်ပြုနိုင်မလားရှင်”

ရသေ့ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“တည်းခိုပါ.. ခွင့်ပြုပါတယ်၊ တကယ်လည်း ဒုက္ခရောက်

လာကြတာပဲ၊ သို့ပေမဲ့...”

စကားကိုရပ်ပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ဦးကို သေချာကြည့်သည်။

“ရသေ့က အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ဒီမှာလာပြုနေတာပါ။ အဓိဋ္ဌာန်က စောင့်ထိန်းရမယ့်ကျင့်ဝတ်တွေ တအားများပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မာတုကာမနဲ့ ကြမ်းတပြေးတည်း၊ တစ်မိုးအောက်ထဲ နေထိုင်သတင်းသုံးဖို့ကိစ္စကို ကျင့်ဝတ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရသေ့ရှောင်ကျဉ်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကျောင်းသင်္ခမ်းကို ရသေ့စွန့်ခွဲပါ့မယ်။ ဒကာကြီးတို့မြေးအဘိုး စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အနားယူအိပ်စက်နိုင်ပါတယ်”

ပြောပြီးနောက် ရသေ့ကြီးက ဝါးကျောင်းလေးအပေါ် တက်သွားသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ဦး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်အမ်းသွားမိကြ၏။ ခဏတွင်းပဲ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုယူကာ ရသေ့ကြီး ပြန်ဆင်းလာပြီး...

“ဤအရပ်သည် ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်တိုင်းအတွက် အလွန်တရာ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သော အရပ်ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည်တို့ စိတ်လက်ကြည်သာစွာ အနားယူအိပ်စက်နိုင်ပါစေ”

ဆုပေးသလို ရေရွတ်ပြီးနောက် ရသေ့ကြီးက ကျောင်းသင်္ခမ်းအား ကျောခိုင်းကာသွားသည်။ အားစေးမိနေသကဲ့သို့ ဆွံ့အနေရာမှ မြေးမလေးက သတိဝင်ကာ...

“ရသေ့ကြီးရှင့် နေပါဦး”

အလျင်အမြန်ပြေး၍ ရသေ့ကြီးရှေ့တွင် ဒူးထောက်သိုင်ကာ...

“တပည့်တော်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ တပည့်တော်မတို့ မြေး

၇၆ သိုးခေတင်း

အဖိုး အခြားနေရာမှာပဲ ညအိပ်ရပ်နားဖို့ ရှာပါတော့မယ်”
ချက်ချင်းပဲ အဘိုးကိုတွဲ၍ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ကျောခိုင်း
လိုက်ရသည်။ စိတ်တွင်းမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိအောင် အားနာမိသွား
သည်။

ဘယ်လောက်ပင် ဒုက္ခရောက်နေပါစေ သူတော်စင်တစ်ဦး
ကိုတော့ မနှောင့်ယှက်ကောင်းဘူးလေ. . . ။
သူ့ခရီးသူ ဆက်လျှောက်ပါစေတော့. . . ။

မိုးစုန်းစုန်းချုပ်လေပြီ. . ။ ရသေ့ကြီးနှင့် ကျောင်းသခိမ်းကို
ကျောခိုင်းခဲ့သော်လည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိ။ ထူထူပူပူလည်း ခံစား
နေရသည်။ အရင်အစီအစဉ်အတိုင်း သစ်ကြီးကြီးတစ်ပင်ရှာကာ
ထက်အိပ်ရတော့မည်ထင်သည်။

ဒါသည်လည်း ပြောသလောက်မလွယ်တော့. . ။ မီးမပါ
ဘာမပါနှင့် လမ်းပင်မနည်းလျှောက်ရသည့် အခြေအနေဖြစ်နေပြီ
ထုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ တောင်ခြေရောက်စဉ် အခြားတစ်ဖက်၌
မီးရောင်လိုလို မြင်လိုက်ရ၏။ သေချာကြည့်တော့ ရသေ့ကြီးကျောင်း
သခိမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှာ မီးရောင်တစ်ခု အမှန်ပင်ရှိနေ
သည်။ ကျောင်းသခိမ်းနောက်တစ်ခုပေပဲလား. . ။ အဘိုးကတော့
အားလျော့ချင်နေပြီ. . သွားမကြည့်ချင်တော့။

ဒါပေမဲ့. . .

“သွားကြည့်ကြည့်ရအောင် အဘိုးရယ်. . နော်”

သူမတို့ ကံကောင်းခဲ့သည်။ ပင်ပန်းရကျိုးလည်း နပ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းကား ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခု ဟုတ်မနေပါ။ တဲရှင်မှာလည်း ရသေ့တစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၊ ပုတီးကိုလည်တွင်ဆွဲကာ ပုံစံက တည်ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ တောထဲမျက်စိလည်လာလို့ပါရှင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီတဲလေးမှာ တစ်ညလောက်တည်းခိုခွင့် ရချင်ပါတယ်၊ မနက်အာရုံတက်တာနဲ့ ပြန်ပါမယ်”

မောပန်းလွန်းနေသော အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး ဟိတ်သ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ကူညီခွင့်ကြုံလို့ ကူညီရတယ်လို့ သဘောထားပါတယ်၊ တည်းပါ. . ခွင့်ပြုပါတယ်”

VIII

မီးပုံမှ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံကို ကြားနေရသည်။ တဲလေး
ထွင်းမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ တဲ
ရွေတွင်တော့ မီးပုံကို အလွယ်တွင်ထားကာ လူနှစ်ဦးထိုင်နေပါ၏။

တစ်ဦးမှာ ဤအောင်စခန်း၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသူ ဟိတ်သံ
ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးကတော့ အိပ်ပျော်နေသော အဘိုးအို၏ မြေးမ
လေးဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ချိန်ပဲ စောသေးတာလား... အိမ်ရှင်နှင့်
ညှို့သည် မကောင်းတတ်လို့ပဲလားမသိ၊ ရောက်တတ်ရာရာ စကား
ထိုင်ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဘာလို့ ဆရာက ဒီတောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာ
နေတာလဲဟင်”

သိုးတောင်း

“အဓိဋ္ဌာန်လာဝင်တာပါ”

ဟိတ်သ အဖြေကြောင့် မေးသူ မိန်းကလေးမှာ မျက်လုံး
ဝိုင်းသွား၏။

“အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ. . . အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီအသက်
အရွယ်ထိ ကျွန်မ တစ်ခါမှ အဓိဋ္ဌာန်မဝင်ဖူးဘူး၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တယ်
ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်. . . ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”

“အရိုးရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ အဓိဋ္ဌာန်ဆိုသော သာမန်
ထက် မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကို ပေါက်မြောက်အောင်
အားထုတ်တဲ့သဘောပါ”

“ဪ”

မသိနားမလည်သော ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစားသွားပြီး. . .

“ဆရာက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပေါက်မြောက်ချင်
လို့လဲဟင်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုမှာ. . . ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခ
ဝေဒနာတွေအားလုံးက လွတ်မြောက်လိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်”

“ဟင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ကြီးလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“နားလည်အောင် ရှင်းပြရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို မေးခွန်း
နည်းနည်းလောက်မေးမှ ရလိမ့်မယ်၊ မင်း အခု အသက်ရှင်နေရတဲ့
ဘဝကို ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ တွေးလား၊ စိတ်ညစ်စရာလို့ တွေး
လား”

စဉ်းစားချိန် ခဏသာ ကြာလိုက်ပြီး. . .

“ပျော်စရာနဲ့တွေ့ရင် ပျော်စရာပေါ့၊ စိတ်ညစ်စရာနဲ့တွေ့

တော့လည်း စိတ်ညစ်စရာပေါ့”

“ရပြီ. . အဲဒါပါပဲ၊ ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေမရှိအောင် ထုပ်နေတယ်ပဲ ဆိုပါတော့”

မျက်လုံးဝိုင်းဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြည့်သည်။ နားလည်သည် မထင်ရကား. . .

“အခုဆို ကမ္ဘာကြီးက အရင်လို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အရပ်ထုတ်တော့ဘူးလေ၊ နေရာတိုင်းမှာ စစ်တွေဖြစ်နေတယ်၊ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်နေတယ်၊ အားကြီးတဲ့သူက အားနည်းတဲ့သူကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ အားနည်းတဲ့သူကလည်း သူ့ထက်အားနည်းတဲ့သူကို အနိုင်ထပ်ကျင့်တယ်၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းစိတ်ဆိုတာ အရင်က ဆီရွာန်တွေမှာပဲ ရှိကြတာ၊ အခုတော့ အဲဒါက လူတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းရုံ မဟုတ်ဘူး လူလူချင်း သတ်လာကြပြီ၊ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်သတ်ဖို့ လက်နက်အသစ် အဆန်းတွေ တီထွင်လာပြီ၊ မကြာပါဘူး. . ကမ္ဘာကြီးက ကပ်ဘေးအမျိုးမျိုးနဲ့ သုသာန်တစ်စပြင်လို့ ဖြစ်တော့မှာ၊ အခုငါသွားနေတဲ့ ထမင်းက အဲဒီဒုက္ခတွေကို ရှောင်ကွင်းတဲ့လမ်းပဲ၊ အဓိဋ္ဌာန်လို့ပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

“ဪ. . .”

ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ပေါ်မှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကို ကြားရသည်။

“အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တိုင်းရော အောင်လားဟင်”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ သတိ၊ သမားတို့မှာ မူတည်ပါတယ်”

၈၂ သိုးတောင်း

“အောင်ပြီးရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“နောက်တစ်ဆင့် ထပ်တက်ရမှာပေါ့”

“မအောင်ရင်ရော”

“ပြန်ကြိုးစားပေါ့”

ထင်းတစ်ချောင်းကိုယူ၍ မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဆရာတို့က ဒီလိုပဲ လူသူမနီးတဲ့ တောတောင်တွေ
ထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတာပေါ့”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ညွှန်ပြတဲ့နေရာမှာ ဝင်ရ
တာပါ”

“ဘယ်သူက ညွှန်တာလဲဟင်”

“သူတို့”

အိတ်တွင်းမှ ကတ်ပြားလေးများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ညွှန်ပြသူပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူမဟုတ်ဘဲ ကတ်ပြားလေးတွေ ဖြစ်နေ
တော့ မိန်းကလေးမှာ အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“တားရော့လို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့ ညွှန်ပြတဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်း
ဒီမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ”

အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားသွားဟန်တို့ကို မျက်နှာမှာ မြင်ရ
သည်။ အလယ်မှာ မီးပုံခံနေသည့်အတွက်လည်း ကတ်ပြားများကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရဟန်မတူ။

“ကြည့်လို့ရမလားဟင်”

“မျက်လုံးနဲ့တော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ လက်နဲ့တော့ ကိုင်လို့
မရဘူး”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးမှာ သူ့လက်သူကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဟာ ဆေးအလှခြယ်ထားရုံသက်သက် ကတ်ပြားတွေ ထုတ်ဘူး၊ လောင်းကစားလုပ်တဲ့ ဖဲချပ်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်လောက်ကစပြီး ဝိဇ္ဇာထွက်ရပ်လမ်းကို လိုက်သူတွေ အစဉ်အဆက်သုံးလာခဲ့တဲ့ ဂမ္ဘီရလမ်းညွှန် . . အရမ်းနတ်ကြီးထယ်၊ တားရော့လမ်းစဉ်လိုက်သူတွေဟာ သူတို့ကတ်ပြားတွေကို အခြားလူ ပေးကိုင်လေ့မရှိကြဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့နဲ့ တားရော့ကြားက ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့”

“အဲလိုဆို ဆရာ့လက်နဲ့ကိုင်ထားပြီး ကျွန်မ ဘေးကလာ ဖြည့်ရင်ရော”

“အဲလိုတော့ ရပါတယ်”

ထိုင်ရာမှထပြီး လှစ်ခနဲ သူ့နံဘေးကို ရောက်လာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့နှာသီးဝမှာ မွှေးရနံ့တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထင်မှတ်မထားသော အရာတစ်ခုကြောင့်လည်း ကြက်သီးတို့ ဖျင်းခနဲ သီးသွားသည်။ ထိုင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ပင် နောက်ယှံ့သွားမိသလား မသိပါ။

နူးညံ့ပူနွေးသော အထိအတွေ့အချို့ကို ခန္ဓာကိုယ်မှ ခံစားလိုက်ခြင်း . . ။ သူ့နံဘေးသို့ မိန်းကလေးရောက်လာပုံမှာ မှင်သက်ဇွယ် ကောင်းလွန်းပေစွ . . ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာသေးခင်ကမှ သိကျွမ်းထားသူများသာ . . . ဒါပေမဲ့ . . .

သူစိမ်းနှစ်ဦး၏နေထိုင်ပုံက အရမ်းကိုနီးကပ်လွန်းနေသည်။

ပိုဆိုးသည်က တားရော့ကိုကိုင်ထားသော သူ့လက်အား သူမအနီး သို့ ထိကိုင်ဆွဲယူ၍ . . .

“ဟယ် . . လှတယ်တော့၊ ပန်းချီကားလေးတွေ ကျနေတာပဲ”

အနီးကပ်ထွက်ပေါ်လာသော မိန်းကလေးအသံကြောင့် သူ့ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်သွားသည်။ အသက်ကိုအောင့်ရင်း ပူးကပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိမသာ ဆွဲခွာလိုက်၏။

“ဒါ . . ဘာပုံလဲဟင်၊ ခြင်္သေ့ကြီးရယ်၊ ကောင်မလေးရယ်၊ အောက်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာတွေနဲ့ . . .”

ဟာမစ်တီ ပျောက်ဆုံးခြင်း ၈၅

“ခြင်္သေ့ကြီးက ချစ်စရာကြီးနော်၊ ကောင်မလေးလည်း လှတယ်”

“ဒါကို စထရဲန့်(သံ) Strength လို့ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလို ဆိုရင်တော့ စွမ်းအားရှင်ကဒ်ပေါ့၊ တောဘုရင်ခြင်္သေ့ကြီးကို စွမ်းအားရှင် မိန်းကလေးက ကြောင်လေးတစ်ကောင်လို အလှပွေးတိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင်လို ပွတ်သပ်ချော့မြူနေတယ်၊ တောပန်း ရောင်စုံလေးတွေပါတဲ့ ပဝါကိုခြုံပြီး ဦးခေါင်းထက်မှာ Infinity လို့ခေါ်တဲ့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ စွမ်းအင်သင်္ကေတနိမိတ်ကို ပြထားတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ အချော့အမြူအောက်မှာ ခြင်္သေ့ကြီး ငြိမ်နေတယ်၊ ဒါပါပဲ. .”

မိန်းကလေးက သူ့လက်ကိုမြှောက်၍ ကတ်ပြားကိုထောင်ထား ကြည့်သည်။

“ဆွဲထားတာ တအားလှတယ်နော်”

လှတော့လှ၏။ ဒါပေမဲ့. . . သူ့အတွက်တော့ လုံးဝနိမိတ်ကောင်းခဲ့ပါ။

အဓိပ္ပာယ်က ဆိုးလွန်းလှသည်လေ. . . ။

“ဒီပုံကရော”

“သည် ဟာမစ်တီ(The Hermit)လို့ ခေါ်တယ်။ မြန်မာဆိုဆိုရင်တော့ ရသေ့ကဒ်ပေါ့”

“ရသေ့. . သူတို့ရသေ့က ကျွန်မတို့ဆီက ရသေ့တွေနဲ့မတူဘူးနော်”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ ကြည်ညိုစရာပုံတော့ ပေါက်ပါတယ်၊ ဒီကတ်ပြားကရော ဘာကိုပြောတာလဲ”

IX

THE HERMIT

“ဖန်မီးအိမ်ရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့တောင်ငွေ့ကို အားပြုပြီး ခယောင်းလမ်းကို ဖြတ်သန်းနေတာပဲ။ ဖန်မီးအိမ်က ဉာဏ်ပညာထိုက် ကိုယ်စားပြုတယ်။ တောင်ငွေ့ကတော့ ဘဝအတွေ့အကြုံကို အထောက်အကူပြုထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အလင်းမီးအိမ်က အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းနေတယ်။ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိမြင်ပြီး ဉာဏ်အလင်းကိုဆောင်တဲ့ နိမိတ်ပုံ ကြိုတုန်းပြောရရင်တော့... အခု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ ဒီကတ်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာပေါ့။”

“ဟုတ်လား”

မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ငဲ့
သွားသည်။

“ဒါကရော ဘာလဲ”

သူ့ကို သတိပေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် The Hermit က
တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးမျိုးကို ပြောပြနေတာလား။

“ဒီကတ်ကရော”

VI

THE LOVERS

၈၈ သိုးတောင်း

တော်တော်တာသွားသည့် နိမိတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။
စိတ်တွင်းမှာ ထိတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒါ ဘာကတ်ပြားလဲဟင် ဆရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က
ဘာလဲ”

ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ မိန်းကလေးက
သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ကတ်ပြားအား မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ပြီ။ မဖြစ်
ချေတော့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ဟိတ်သ သက်ပြင်းကိုချရင်း. . .

“သူတို့က ချစ်သူတွေ”

“ချစ်သူတွေ”

သံယောင်လိုက်သောစကားက တိုးလှလှ။ မော့ကြည့်လာ
သော အကြည့်ထဲမှာ သူ့ အလွန်တရာမှ စိုးရိမ်သော အဓိပ္ပာယ်
တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ချစ်သူတွေ ဆိုတာက”

မျက်ဝန်းမှာ အရောင်တွေလက်နေ၏။ ဒါဟာ ထောင်
ချောက်တစ်ခုပေးလား။ ဒီအသက် ဒီအရွယ် စိတ်ကစားတာထို့
အပြစ်မယူလိုသော်လည်း ဤတော၊ ဤတောင်၊ ဤပတ်ဝန်းကျင်
မှာတော့ သူလုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။

ထို့ကြောင့်. . .

“ချစ်သူတွေဆိုတာ ချစ်သူတွေပဲပေါ့။ ကဲ. . . ငါ မနက်စော
စော ထဖို့ရှိသေးတယ်. . . သွားအိပ်တော့မယ်”

ထဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက သူ့လို မျက်နှာ
သာမပေးခဲ့. . . ။

www.burmeseclassic.com

“ဖုတ်. . ”

“အား. . အမေ့”

မီးပုံတစ်ဖက်ခြမ်းဆီသို့ သစ်ပင်ပေါ်မှ အရာတစ်ခု ပြုတ်
ကျလာသည်။ စိတ်တွေ ထွေပြားနေစဉ် ပြုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာသော
အရာကြောင့်. . .

“မြွေ. . မြွေကြီး. . ”

မိန်းကလေးရဲ့ အော်သံနှင့်အတူ သူသည်လည်း တကယ်ကို
ထိတ်လန့်သွားရသည်။ မြွေမှာ ကျပ်လုံးခန့်ရှိပြီး မည်းပြောင်ကာနေ
၏။

ပြုတ်ကျသည့်အရှိန်နှင့် မီးရောင်ကြောင့် မြွေကြီးလည်း
ထန်ဖျပ်ကာ လျော့ခနဲ ထပြေးသည်။

“ဘုရား. . ဘုရား. . ”

မြွေကြီးကိုကြည့်ပြီး ဟိတ်သ ကြက်သေ,သေနေမိတော့၏။
တော်ပါသေးရဲ့ သူတို့ဘက် ဦးမလှည့်ဘဲ မီးပုံတစ်ဖက်ခြမ်း ဝင်ပြေး
သွားပေလို့။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးမှာတော့ သူ့ရင်ခွင်တွင်း ရောက်
နေခဲ့ပြီ။

သတိဝင်တော့ မွန်းကြပ်မှုနဲ့အတူ ဒေါသလည်း တစ်ဆက်
စည်း ပါလာတော့၏။

ရင်ခွင်တွင်းမှ မိန်းကလေးအား ဆွဲဖယ်ကာ. . .

“တော်သင့်ပြီ မိန်းကလေး၊ ငါ့ကို ဖျက်ဆီးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊
ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုပဲ နေပါ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းဖယ်ကာ ထားခဲ့လိုက်သည်။ လက်ကိုယ်
ထိုးလည်း ထူပူနေသည်။ နောက်တွင် ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သည် မသိ။

၉၀ သိုးဆောင်း

တကယ်တော့ တဲပေါ်တက်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အတွက် မဟာ
အမှားကြီးတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဒါကို စောစောကြိုမသိခဲ့...။

IX

အဘိုးအိုမှာ အိပ်ကောင်းတုန်းပင်ရှိသေးသည်။ ခြေသံကို ဇွတ်နင်းပြီး ဘုရားစင်ရှိရာကို သွားလိုက်သည်။ ဘုရားရှေ့ရောက် တော့ ခြေစုံကိုရပ်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်၏။ စိတ် တည်ငြိမ်ရာ တည်ငြိမ်ကြောင်းလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဖြစ်လာလတ္တံ့သော အန္တရာယ်တို့ကို ကြိုတွေးမှန်းဆရင်း သတိကိုမပြတ်ထားကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့မပျော်။ ကြမ်းပြင်နှင့် ကျောထိပြီးသည်နှင့် စိတ်တွေ တယောက်ယက်ခတ်လာသည်။ တအောင့်ကြာတော့ အသက်ဈ တွေပါမြန်ပြီး ကြောက်စိတ်လိုလိုလည်း ဖြစ်လာမိသည်။

ဘာကိုကြောက်တာလဲ။ မိန်းကလေး တဲပေါ်တက်လာမှာ တို့ ကြောက်တာလား (သို့) အမိဋ္ဌာန်ပျက်မှာကို ကြောက်တာလား။

၉၂ သိုးခေတ်

ရေရေရာရာမသိပေမဲ့ စိတ်ကိုချုပ်တည်းရခက်နေတာတော့ အမှန်ပင်။ ယခုချိန်ထိတော့ တဲပေါ်တက်လာသံ မကြားရသေး။

အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရင်း အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့ ထပ်ကြိုးစား၊ ကြိုးစားတော့ ဖိစီးမှုတွေပိုများလာ၊ နှလုံးခုန်နှုန်းတွေမြန်လာ၊ အိပ်ချင်စိတ်က ပိုဝေးလာဖြင့် . . .

“ကျွတ် . . .”

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ထထိုင်လိုက်သည်။ တဲအပြင်ကို မျက်လုံးမရောက်မီအောင်တော့ ကြိုးစားထား၏။ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ ဝင်လေထွက်လေကို ကြိုးစားမှတ်သည်။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အလေ့အကျင့်ရှိထားသော အလုပ်ထိ ဖြစ်သော်လည်း မှတ်စိတ်က ယခုမှ ဖမ်းရခက်နေ၏။ အချိန်အတော်ကြာမှ အသိလေးအနည်းငယ်ကို နှာသီးဖျားမှ ဖမ်းမိသည်။ ထို့အတူ စိတ်လည်း ထိုက်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်လာသည်။

တည်ငြိမ်မှုရဲ့နောက်မှာ အေးချမ်းမှုပါ ကပ်လျက်ပါလာ၏။ အကြာကြီးထိုင်နေဖို့ မဖြစ်သည်မို့ မှတ်စိတ်ကိုမလွှတ်ဘဲ လှဲချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ကာ ဝင်လေထွက်လေထု ဆက်မှတ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်ရှူတို့ ငြိမ်ညောင်းလာ၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းသည်လည်း စည်းချက်မှန်လာသည်။

ထို့နောက်မှာ . . . အိပ်ပျော်သွားသည် ထင်မိပါသည်။

“မောင်ရင်. . မောင်ရင်. . . ထပါဦးမောင်ရင်”

လှုပ်နှိုးသော အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲ

သွားသည်။ ခြေထောက်ကိုကိုင်ကာ လှုပ်နှိုးနေသည်က ဧည့်သည်

အတိုးအို. . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘိုး”

“အဘိုးမြေးလေး မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ. . ”

ကြားရသော စကားက သူ့အား နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား

သည်။ အဘိုးအိုကိုကျော်ကာ တဲပြင်လှမ်းကြည့်တော့ အလင်း

နှင့် ပြာဖုံးနေသော မီးပုံလေးတစ်ပုံကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဟိုနား. . ဒီနားသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး. . မောင်ရင်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက် အဘိုးရှာကြည့်

မတွေ့လို့ မောင်ရင်ကို နှိုးတာ”

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု သူ့ပေါ် ပိလာသကဲ့သို့ စိတ်မှာ လေးလံသွားသည်။ သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ သည်မသိ၊ မအိပ်ခင်ကတော့ မီးပုံနံဘေးမှာ မိန်းကလေး ရှိနေသေး သည်။ တဲပေါ်တက်လာသေးလား၊ မတက်ဘဲနဲ့ တစ်နေရာရာ ထွက် သွားသလား။

“ညရေးညတာကိစ္စတွေဘာတွေ ဖြစ်မှာပါအဘိုး. . ၊ သိပ် လည်း စိတ်မပူပါနဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ရင်၊ အဘိုးနိုးတာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ညရေးညတာ အပေါ့၊အလေးသွားတယ်ထင်လို့ စောင့်ကြည့်သေး တယ်၊ အရိပ်အယောင် မမြင်တော့မှ ဆင်းရှာတာ၊ အဘိုးမြေးလေး တော့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံပြီထင်ပါတယ်ကွယ်”

သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။ ရှေးလူကြီးများ ဆိုဆုံးမခဲ့သော ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်ကောင်းဟူသော စကားသည် မည်မျှမှန်ကန် ကြောင်း အခု သူ လက်တွေ့သိရပါပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် နေပါသော်လည်း ပြဿနာက ထိုလမ်းတည့်တည့်ပေါ် ရောက်လာခဲ့ ပြီလေ။

လိုက်လျောအားနာမိခဲ့သောအပြစ်ကြောင့် အခု ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်သောကိစ္စတွေကို လုပ်ရတော့မည်။ တဲပေါ်ကဆင်းကာ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာကြည့်မိသည်။ အချိန်တစ်ခုကြာအောင် ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ထားသော ပတ်ဝန်းကျင်မှို သံသယဖြစ်စရာ အရိပ် အငွေ့မရှိကြောင်း မြင်ရုံနှင့်သိသည်။

ပြာဖုံးနေသော မီးပုံကိုလေ့လာ၍လည်း သူ အိပ်ပျော်သွား ချိန်မှာ ဘာမျှမကြာသေးကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်

ဖြင့် မိန်းကလေးမှာ တဲပေါ်တက်လာခဲ့ပုံမရ။ ဒါဆို ဘယ်သွားတာနည်း. . . ။ သူနဲ့ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ရှက်ပြီးတော့များတစ်နေရာရာ ထွက်သွားတာလား။

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်. . . ။ အသက်(၇၀)အရွယ် အဘိုးတစ်ယောက်လုံးကိုတော့ ထားမသွားနိုင်ကောင်း။ မီးပုံကို ထင်းထပ်ဖြည့်၍ အလင်းအားကို ပိုစေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြတ်သားလာသည်။ ဒီတော့မှပဲ ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့၏။

ဤအနီးဝန်းကျင်မှာတော့. . လူကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်လောက်သော သားရဲတိရစ္ဆာန်မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မရ။ ခုနကတင် မဖြစ်စဖူး သစ်ပင်ပေါ်မှ မြွေဆိုးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာသည်လေ။ ထို့အတွက်လည်း စိတ်မှာလေးနေမိသည်။

“ဒီမှာ တောင်အောက်ဆင်းသွားတဲ့ ခြေရာတွေ့တယ်”

“ဟေ. . ဟုတ်လား ”

အားတက်သွားဟန်ဖြင့် အဘိုးအိုမှာ သူ့အနီးရောက်လာသည်။

“ဟိုမှာရော”

သူ ညွှန်ပြသော ခြေရာများကို အဘိုးအို သေချာကြည့်နေ၏။ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ခြေရာဆိုတာတော့ သေချာသည်။

“ဒါနဲ့ သူက ဘာလို့ ဒီအချိန်ကြီး အောက်ဆင်းသွားရတာလဲ”

သူ့အမေးကို အဘိုးအိုစဉ်းစားသွားရာမှ မျက်နှာမှာ ကျပြည်း

ဖြည်း စိုးရိမ်ဟန်တို့ပေါ်လာပြီး. . .

“တောခြောက်ခံရတာများလား မောင်ရင်ရယ်. . . တောခြောက်ပြီး ဟင်းကောင်က များခေါ်သွားလား မသိဘူး၊ အဘိုးမြေးလေးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ကျောမလုံသလို ခံစားရသည်ကြောင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ အဘိုးအိုက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည်မသိ။

“တဲကိုစိတ်ချပါကွယ်၊ အဘိုး သေချာကြည့်ပေးထားပါမယ်၊ မှောင်မည်းကြီးထဲ အဘိုးလိုက်ရှာလို့ အစဉ်မပြေလို့ပါ”

သက်ပြင်းကိုသာ ချမိလိုက်ပါသည်. . . ။ အောင်စခန်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည့် ဟိတ်သဟူသော ဗေဒင်ဆရာမှာ အခုတော့ ညကြီးအချိန်မတော် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လိုက်ရှာပေးရတော့မည်။ မရှာလျှင်လည်း လူသားချင်း ဝတ္တရားမကျေရာကျမည်။ ပြီးတော့ အဘိုးအိုကိုလည်း သနားမိသည်။ ထို့အတွက်. . .

“ဟုတ်ပါပြီ အဘိုး၊ ကျွန်တော် ဆင်းရှာလိုက်ပါမယ်”

ခြေရာတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာကို မှန်းဆရင်း နောက်မှလိုက်ခဲ့လိုက်သည်။ မီးအိမ်၊မီးခြစ်မပါပေမဲ့ အလွတ်ရနေသောလမ်းကြောင်းနှင့် လရောင်ထိုးကျနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သွားလို့အဆင်ပြေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သံသယဖြစ်စရာ တစ်ကွက်တစ်လေမှမတွေ့ဘဲ ရှင်းလင်းနေသည်။

မကြာခင် တောင်ခြေကို ရောက်လာ၏။ အရှေ့ဆီမှာ ရသေ့ကြီးကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ တက်သောလမ်းနှင့် ရေတံခွန်သို့ဆင်းသောလမ်းဆုံရှိသည်။

လမ်းဆုံတွင်ရပ်ပြီး ခြေရာကိုလေ့လာတော့ ရေတံခွန်ဘက်

သို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လရောင်အောက်မှ လမ်းကလေး
တို့ မျှော်ကြည့်တော့ ရေကျသံတဝေါဝေါနှင့် ရေမှုန်တချို့က ဆီးကြို
နေသည်။ ထိုရေကျသံနှင့်အတူ သူ့စိတ်သည်လည်း လှုပ်ရှားလာရ
ပါပြီ။

အမှန်အတိုင်းဆိုရပါက ဤအချိန် ဤအခါသည် ရေတံခွန်
သို့ ဆင်းသင့်သောအချိန်မဟုတ်၊ လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်သော
ထိရောက်ရိုင်းများ ရေသောက်ဆင်းတတ်သောအချိန် ဖြစ်နေသည်
လေ။ ပြီးတော့ သူမ တစ်ယောက်တည်း. . .

ခြေကို သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ရေမှုန်ရေမွှားတို့
ဝေသီနေသော အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့် အောက်ခြေတောအုပ်
လေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးစဉ်မှာပဲ. . .

ငွေရောင်လမ်းကြီးအောက်မှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း က
ခုန်နေသည့် ရေတံခွန်ကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှ ပန်းချီကားဆန်ဆန်
မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

မှောင်ရိပ်မှ မထွက်သေးဘဲ ရေတံခွန် အနီးဝန်းကျင်ကို
အရင်ဆုံး အကဲခတ်လိုက်၏။ ရေသောက်ဆင်းနေသော တိရစ္ဆာန်
ထစ်ကောင်တစ်လေကို မတွေ့ရ။ ဒီတော့မှ မှောင်ရိပ်မှထွက်ကာ
ရေစပ်ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ် တက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့. . .

“မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး၊ မင်းဘယ်မှာလဲ မိန်းကလေး”

တုံ့ပြန်သံကို နားစွင့်လိုက်၏။ ရေကျသံ၊ ကျောက်စိုင်
ကျောက်တုံးတို့ဖြင့် ပွတ်တိုက်သံ၊ မြစ်ချောင်းငယ်တစ်ခုကဲ့သို့ မြင့်ရာမှ
နိမ့်ရာအရပ်သို့ ခတ်ကြမ်းကြမ်း စီးဆင်းသွားသံ စတာတွေကိုသာ
ကြားရပါ၏။

၉၈ သိုးဆောင်း

“မိန်းကလေး.. မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီမှာပါ ဆရာ”

အသံကြားရာအရပ်ကို လှမ်းကြည့်တော့...

“ဟင်”

မကြာသေးခင်က သူနဲ့ သိကျွမ်းထားသော မိန်းကလေးမှာ ထင်မှတ်မထားသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရှိနေပါတော့သည်။ ဦးခေါင်း တစ်ခုသာ ရေမှာဖော်ထား၏။ ဖြန့်ခင်းထားသော ဆံပင်များက ထိုးကျနေသော လရောင်ဖြင့် ရေပြင်မှာ တလက်လက်တောက်နေ သည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးက သူရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာနေ သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ရေတံခွန်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ မင်း အဘိုး တော်တော်စိတ်ပူနေပြီ”

“ဆရာရေတကောင်းကို ရေပြန်လာဖြည့်ပေးတာပါ။ ဒီ ရောက်မှ အိုက်အိုက်ရှိတာနဲ့ ရေဆင်းချိုးလိုက်တာ”

နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်မတို့မြေးအဘိုး သုံးလိုက်လို့ ဆရာသောက်ရေတွေ ကုန်သွားပြီလေ၊ မနက်ကျရင်လည်း အစောကြီးထပြန်ရမှာဆိုတော့ ရေပြန်ဖြည့်ပေးဖို့ အချိန်မရှိတော့လို့ တစ်ခါတည်းပဲ ဆင်းခပ်လိုက် တာ၊ ဟိုမှာရေတကောင်းက”

ရေစပ်ကျောက်တုံးတစ်ခုမှာ ထောင်ထားသော သူရေသယ် နေကျ ဝါးဆစ်ဗူးကို တွေ့ရသည်။ ဟိတ်သ သက်ပြင်းချမိလိုက်တော့ ၏။

“အဲ့လိုဆိုရင်လည်း ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့တော့၊ မင်းအဘိုး တော်

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း

တော်စိတ်ပူနေတယ်။ နောက်ပြီး ဒါရေခပ်ဆင်းရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးတော့ကောင်တွေ ရေသောက်ဆင်းတာနဲ့ကြုံရင် အကုန်သေတုန်မယ်”

“အင်းပါ”

မိန်းကလေးမှာ သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ . . . ရေပေါ်မတက်သေး။ သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ထင်မှတ်မထားသော စကားကို ဆိုသည်။

“လိုက်ခဲ့ဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါလားဆရာ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုကျောက်တုံးပေါ်မှာ ကျွန်မအဝတ်တွေ ချွတ်ထားတယ်၊ အဲဒါတွေ ကျွန်မဆီ ယူလာပေးပါလား”

စိတ်မှ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာသဘောလဲဟူ၍ ငုံ့ကြည့်တော့ တဖျတ်ဖျတ်လတ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်ခုနဲ့ ဆုံသည်။ မြေတစ်ကောင်ရဲ့ အကြည့်မျိုး။ သားကောင်ကို ကျုံးသွင်းဖမ်းတော့မည့် ဆင်ပျိုမတစ်ကောင်ရဲ့ အကြည့်မျိုး (သို့) ကဝေပျိုမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုး . . . ။

နောက်ကွယ်မှအရာကို မြင်တွေ့ခံစားပြီးသွားသည့်နောက်မှာ အကြည့်ကိုလွဲ၍ ချာခနဲ လှည့်လိုက်တော့၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မိန်းကလေး၊ ဒါတွေက မင်းခြေမင်းလက်နဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ရမယ့်အရာတွေပါ”

ပြောပြီးနောက် ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာ . . .

“အကို . . .”

ညွှန်သောခေါ်သံနှင့်အတူ ကဝေပျိုမက ရေပေါ်ရုန်းကြွ
လာချေပြီ။ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခဲထဲသွား၏။ ကြောက်လန့်ကာ လှမ်း
နေသော ခြေလှမ်းပင် တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရလားဟင်”

တိုးလှ၏။ နွဲ့၏။ အသံနဲ့ပင် ယိုင်လဲသွားလောက်အောင်
ဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းနေသည်။ ရင်မှာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ကိုကြိတ်ကာ . . .

“ဧည့်သည်ကလည်း အိမ်ရှင်ကို မစော်ကားရဘူးလေ”

“ဒါကို စော်ကားတယ်လို့ သတ်မှတ်တာလားအစ်ကို၊ ကိုယ်
တိုင်သွားယူဖို့ မတင့်တယ်လို့ အကူအညီတောင်းရုံသက်သက်ပါ။
အဲဒါထက် မပိုပါဘူး”

အပြောမှာ ချိုလှ၏။

“မင်းကတိ မင်းတည်နိုင်မလား မိန်းကလေး”

“တည်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ . . မင်းအဝတ်တွေ ငါ သွားယူပေးမယ်၊ နေမြဲ
အတိုင်း ပြန်နေပါ”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို”

ရေပြင်၏ လှုပ်ခတ်သံကို ကြားရ၏။ ပြန်လည်ဆင်းသက်
သွားပြီထင်သည်။ ဒီတော့မှ အလုံးကြီးကျကာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့
သည်။ ညွှန်ပြသော ကျောက်တုံးရှိရာကို သွားလိုက်၏။ အနီးရောက်
တော့ မျက်နှာကိုလွှဲ၍ တင်ထားသောအဝတ်များကို လှမ်းယူလိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူမရှိရာ ရေစပ်သို့ ပြန်လည်လျှောက်လှမ်း
ရင်း . . .

“ရော့ . . အကုန်ပါခဲ့မယ် ထင်ပါတယ်”

ချက်ချင်းလှမ်းမယူ၊ ပြင်းရှုရဲတင်းတော့ အကြည့်တွေဖြင့်
ကြည့်နေပြန်သည်။

လရောင်အောက်မှာ . . တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ . . .

တဝေါဝေါ စီးကျနေသော ရေတံခွန် . . .

ချမ်းစီးတိတ်ဆိတ်နေသောအရပ် . . .

ညကြီးအချိန်မတော် . . .

သူစိမ်းယောက်ျားနှင့် မိန်းမနှစ်ဦးတည်း . . .

ထိန်းထားသည့်ကြားမှ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာခဲ့ပြီ။
နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ်တိုက်ရင်း မျက်လုံးကို မှိတ်ချလိုက်၏။

“ငါ ပစ်မချခင် အမြန်ယူလိုက်ပါ မိန်းကလေး”

ယူတော့ယူ၏။ ဒါပေမဲ့ အဝတ်ပင်မကတော့ဘဲ သူ့ကိုပါ
လှမ်းယူလိုက်ခြင်းပါ။

“ဗွမ်း . . .”

ရေထဲသို့ ထိုးကျသွား၏။ အလန့်တကြား ရုန်းကန်ကာ ရပ်
တည်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရေဘဲတစ်ကောင်၏ လက်ချောင်း
ဖျားကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အား ရစ်ပတ်တွယ်နှောင်လာပါ
တော့သည်။

ထိန်းချုပ်ထားသော စိတ်ယိုင်လဲမသွားခင် ရစ်တွယ်လာ
သော အရာများကို သူ တွန်းဖယ်သည်။ ရှောင်ရှားသည်။ တချို့မှာ
ရေဘဲကောင်၏ လက်ချောင်းများတွင်းမှ သူ့လွတ်သွားပါသည်။
လွတ်လွတ်ချင်း ရှေ့မှထကာ ကမ်းပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ဒါပေမဲ့
သူ့အဝေးကြီးကို မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။

ကဝေပျိုမက သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာခဲ့ပြီလေ။ ကျောပြင်မှတစ်ဆင့် သူ့အား သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်ကာ အသက်ရှူပင် ရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ . . . ဟူသော အာရုံငါးပါးက သူ့အား . . .

“မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ အစ်ကို၊ ဒီနေရာမှာ အကိုနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ အစ်ကို ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

ဆောက်တည်လာသော သီလရဲတိုက်ကို သူမက အဆင်းလက်နက်ဖြင့် ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။ အသံလက်နက်ဖြင့် ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။ အဆိုးဆုံးက အတွေ့ . . . ။ မိုးကြိုးထိသော ရဲတိုက်တစ်ခုလို သူ့စိတ်တွေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ အမှောင်ကမ္ဘာက သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေတော့သည်။

“မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက် အစ်ကို၊ ဒီဖက်ကိုလှည့်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ပါ”

ဘယ်သူက မုဆိုးလဲ . . . ။ ဘယ်သူက သားကောင်လဲ . . . ။ သူ မဝေခွဲတတ်တော့ . . . သူသိနေသည်က စိတ်ဆင်ရိုင်း၏ ခေါ်ဆောင်ရာကို အထိန်းအချုပ်မရှိ လိုက်သွားဖို့ပါ။ လည်ချောင်းတွေ ချောက်ကပ်လာသည်။ အသက်ရှူတွေမြန်လာသည်။ တံတွေးကို အကြိမ်ကြိမ်မျိုချနေမိသည်။

မျက်လုံးကိုဖွင့်တော့ အမှောင်ကမ္ဘာကို မြင်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရောက်နေတာသည် ရေကမ်းစပ်မဟုတ်။ သူ တဲအိမ်ပေါ်မှာ . . . ။ ဒါဆို သူ အိပ်မက်မက်နေတာလား။ အိပ်မက်လို့ပြောဖို့

တလည်း ခက်နေသည်။ စိတ်ခံစားမှုက အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့လို ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှ အထိအတွေ့အချို့ကို အခု ခံစားနေရသည်။

“မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက် အစ်ကို၊ ဒီဖက်ကိုလှည့်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ပါ။”

ဟော့ . . ဒီအသံကလည်း အိပ်မက်ထဲမှ သူ့ လောလောလတ်လတ်ကြားခဲ့ရသော . . အသံ။

ထွက်ပေါ်ရာအရပ်က သူ့အနီးလေးမှာ . . . ။

အနီးမှ တကယ့်အနီးလေးမှာ . . . ။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ . . .

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ . . .

ထို့နောက် . . .

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ . . .

သူ ဘာမှမသိတော့။ အမှောင်ကမ္ဘာကို လိုက်သွားရန် သူ ကိုယ်တိုင်ပင် ခွင့်ပြုလိုက်မိတော့သည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်လေး ချဲ့အောက် တဲအိမ်လေးတစ်လုံးပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦး . . . ။

ကိုယ်ပြုသော ကိုယ့်လုံ့လဖြင့် အမှောင်ကမ္ဘာသို့ ခြေတစ်လှမ်း ဝင်လိုက်စဉ်မှာပဲ . . . ။

“အုန်း...”

ခနဲ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ခုက... သူတစ်ကိုယ်လုံးအား ခါဆင်းသွားစေသည်။ နားတစ်ဖက်မှာ ရိုက်လိုက်သောအားကြောင့် အတွင်းမှ သွေးကြောများပင် ပေါက်ထွက်သွားသည့်အလား ခံစား လိုက်ရ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခု ကြောင့် လူက သတိလွတ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မျက်လုံးတို့ ပြု ကြောင်ကာ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို...။

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတာက မိန်းမပျိုမဟုတ်တော့။ အသက် (၇၀) အရွယ် အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည့် အဘိုးအိုလည်းမဟုတ်။ မြစ်ဖျံ ရောင် နန်းဝတ်နန်းစားနှင့် သိုက်နန်းရှင်နှစ်ဦး။ ခြံ့ထည်မှာ ဒေါင်းငြိ ကွက်တွေပါပြီး ခါးကိုထောက်ကာ သူ့အား အပြစ်သားတစ်ယောက်

ထို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါများက ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဖြာထွက်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနဲ့ ထစ်ချုန်း
ဆလို စကားသံတစ်ခုက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“နင်. . ငါ့တောင်ပေါ်က အခုချက်ချင်း ဆင်းသွား”

သူ ဘာမှမသိတော့... .

သိမိတာ တစ်ခုက 'အောင်စခန်း'ဟု အမည်ပေးထားသည့်
တောင်ကုန်းပေါ်မှ လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးလွယ်ပြီး အရူးတစ်
ယောက်လို သူ ပြေးဆင်းခဲ့ရခြင်းပါ။

သူ စာမေးပွဲကျခဲ့ပြီ... . ။

ပြီးတော့... သူ ရူးသွားခဲ့သည်။

X

သူ့စကားဆုံးတော့ ဒေါက်တာကြီးမှာ သက်ပြင်းချသည်။

သူ့အမြင်ကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားက အဆင့်(၉)မှာ ကျသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အဆင့်(၉)မှကျတာ၊ အဆင့်(၉)ကတ်ပြားက

The Hermit ၊ အဲဒါကြောင့်များ ပျောက်သွားတာလားလို့”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲလိုဖြစ်လောက်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုစမ်းသပ်မှုမျိုးတွေက စာမေးပွဲဝင်ဖြေတဲ့ လူတိုင်းလိုလို ကြုံခဲ့ဖူးတာတွေပဲလေ၊ အချို့က သမာဓိကောင်းလို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အောင်သွားတယ်၊ တချို့ ကျတယ်၊ တချို့ များတော့

အောင်လည်းမအောင် ကျလည်းမကျဘဲ စိတ်တွေလည်သွားတယ်။
အဲလိုကိစ္စကြောင့်တော့ အပြင်မှာရှိရှိသမျှ The Hermit တွေ
ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ မိန်းမနဲ့စစ်တဲ့ စာမေးပွဲက ထို့
လောကမှာ မဆန်းဘူးလေ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်နိုင်လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အကြောင်းရင်းကို သိချင်ရင်
တော့ တက္ကသီလာကို သွားမှရမယ်”

“တက္ကသီလာ”

“ဟုတ်တယ်”

“သွားပြီးတော့”

“တက္ကသီလာရဲ့အဓိပတိ ရာဂျာနိရှိဆီမှာတော့ အခုကိစ္စ
ရဲ့ အဖြေရှိလောက်မယ် ထင်တာပဲ၊ မရှိလဲ အဖြေရအောင် လုပ်လို့
ရတဲ့နည်းတွေ သူ သိတယ်၊ သူက ခင်ဗျားဖြတ်သန်းနေတဲ့ အဆင့်
ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းထားတဲ့အဆင့်တွေအားလုံးထက် ကျော်လွန်
နေတဲ့လူလေ”

“ဟုတ်လား တက္ကသီလာက ဘယ်နားမှာလဲ”

“အခုခေတ်အခေါ်ဆိုရင်တော့ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ အနောက်
မြောက်အရပ်၊ ဂန္ဓာရာဗယ်လီ (Ganara Valley) ဒေသမှာ . . . သူ
ကို ဂန္ဓာရဒေသလို့လည်း ခေါ်တယ်၊ အဲမှာ ကမ္ဘာပထမဦးဆုံး
အတတ်ပညာ သင်ကြားရာတက္ကသိုလ် ရှိတယ်၊ တက္ကသီလာပေါ့”

“ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရုံပဲ”

“မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရုံ”

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၀၉

“ဟုတ်တယ်... မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရုံ... ခင်ဗျားကို
နှုတ်တော်ခေါ်သွားမယ်”

၁၁၀ သိုးဆောင်း

ဂန္ဓာရာဇယံလီ

(သို့)

တက္ကသီလာ

XI

ခါတ်လှေကားစီးသလို စိတ်ထဲမှာ တငြိမ့်ငြိမ့် ခံစားရသည်။ ဒေါက်တာကြီးက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ မျက်စိ မှိတ်ထားသည်မို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်နေရာကို ခေါ်သွားနေကြောင်း မသိရ။ ခြေစုံရပ်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တစ်နေရာကို ရွှေ့နေသည်။

အချိန်ကို မှတ်မထားမိ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်အကြာကြီး မဟုတ်တာတော့ သိသည်။

“မျက်လုံးဖွင့်တော့. .”

“ဟင်. .”

လုံးဝကို အံ့ဩသွားရသည်။ သူ့ရောက်နေတာသည် သစ်

၁၁၂ သိုးခေါင်း

ပင်၊ ဝါးပင်မဲ့သော တောင်ကုန်းများသာ ရှိသောအရပ်၊ နေမှာ ပူလွန်း၏။ တံလျှပ်တို့ ထနေသည်။ လေပူများက ရပ်နေသော သူတို့ နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်သလို လာထိသည်။

“ဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

“ဂန္ဓာရာဇာဗယ်လီလေ၊ ဟိုမှာမြင်နေရတာ တက္ကသီလာပေါ့ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပင် မယုံမိပါ။ အိပ်မက်များလေလား။

“တကယ် တက္ကသီလာလား”

“ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး အတတ်ပညာသင်ကြားရာ တက္ကသိုလ်လို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်”

“ဘုရားရေ... ”

အလွန်တရာမှ ကျယ်ဝန်းလှ၏။ တက္ကသိုလ်ဟု ခေါ်ရမည် ပင်ခက်ကာ မြို့တစ်မြို့နဲ့ပင် ပိုတူနေပါသေးသည်။ အကြောင်းက အမိုးနိမ့်တဲ့အိမ်ငယ်များမှလွဲ၍ စာသင်လို့ရလောက်သော ကျောင်း ကြီးကြီးမားမားမရှိ။

“ခင်ဗျားဟာ တက္ကသိုလ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာသင်လို့ရလောက်တဲ့ ကျောင်းကြီးကြီးမားမား မတွေ့လို့”

“ကျောင်းကြီးကြီးရှိမှ တက္ကသိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ တက္ကဆိုတာ ‘ကြံစည်ခြင်း’၊ သီလဆိုတာ ‘အလေ့ အကျင့်’၊ ဒီနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားတဲ့အရပ်ကို တက္ကသိုလ်လို့ ခေါ်တာ၊ တက္ကသိုလ်ဖြစ်ဖို့အတွက် ကြိုးစားကြံစည်ခြင်း အလေ့အကျင့်ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်... ကျောင်းကြီးကြီးရှိဖို့ မလိုဘူး၊ ရောက်ရင် ခင်ဗျား တွေ့ပါ လိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ တဲအိမ်တိုင်း တဲအိမ်တိုင်းဟာ တက္ကသိုလ်

ဆိုတာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါက်တာကြီးက ဦးဆောင်ကာ ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ယောင်လည်လည်ဖြင့် သူ လိုက်သွားလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့ တက္ကသိုလ်၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်မှာ ပိုပေါ်လာသည်။

အလွန်တရာမှ နံ့ချာလှ၏။ ရွံ၊ နွားချေး၊ ကောက်ရိုးတို့ဖြင့် ခံကာ ဆောက်လုပ်ထားသော တဲအိမ်များပင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆို၍ ဇည်း ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်၊ အမိုးနှင့်အကာသာ ဖြစ်၏။ ကြမ်းခင်းမှာ မြေကြီးသာ၊ တချို့အိမ်များမှာ အကာပင်မပါ။

ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သံသယဖြစ်စရာ ခေလို၊ အိမ်တိုင်းမှာ ဆရာဟု ထင်ရသူတစ်ဦးစီရှိပြီး တပည့်များက သူကန်ဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေသည်။ ဆရာသင်ကြားပြောဆိုသမျှကို အားတက်သရော မှတ်သားနာယူနေသည်။

အိမ်ထဲမှာပင်မဟုတ်၊ အိမ်ပြင်နေရာလွတ်များမှာလည်း ထိုအတိုင်း။ နည်းယူစရာ၊ အတုယူစရာများလည်း အများအပြားတွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာကြီးမှာ မထူးဆန်းသလို ရှိသော်လည်း သူ့မှာတော့ စိတ်ဝင်စားမကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေတော့၏။

ဆရာမရှိလျှင်လည်း သူ့အစုနှင့်သူ ဝိုင်းထိုင်ကာ ဆွေးနွေးလှယ်နေကြသည်။ လူမျိုးစုံသည့်အပြင် သင်ကြားမှု ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျောက်သင်ပုန်းမရှိ၊ ကျောက်တံမရှိ...။ သင်ကြားသူက

မြေပြင်ကို တုတ်ဖြင့်ခြစ်ကာ သင်သလို တပည့်များကလည်း မြေကို တုတ်ဖြင့်ခြစ်ကာ သင်ယူသည်။ တချို့က ကောင်းကင်ကို ကြည့်ကာ ပြောဆိုနေသည်။ တချို့က ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေကို ကြည့်ကာ ဆွေးနွေးနေ၏။

တချို့မှာ ဓားရေးလှံရေး ကစားနေပြီး၊ တချို့က စိုက်ပျိုးရေး တချို့များကျတော့ မွေးမြူရေး စသဖြင့် တော်တော်ကိုပဲ စုံလင်ပါ သည်။

“ဒီနေရာက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ပညာလိုချင်သူတွေ စုဝေးရာ နယ်မြေပဲ၊ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရပ်ကနေ ပညာသင်ဖို့ ထွက်လာ တယ်. . ဒီရောက်တော့ လိုချင်တဲ့ပညာကို သင်ကြားပေးနိုင်သူထဲ မှာ တပည့်ခံပြီး သင်ယူတယ်၊ ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာကိုလည်း ပြန်လည် မျှဝေပေးတယ်၊ ပညာမပါတဲ့သူက အသပြာပေး သင်တယ်၊ အသပြာ မပါတဲ့လူက ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရပ်က ယူလာတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ၊ အဝတ်အထည်တို့နဲ့ ဖလှယ်ပြီး သင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ပညာဖလှယ်တဲ့နေရာ ပညာဝယ်တဲ့နေရာလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်”
“ဪ... ”

သူ့မှာတော့ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည်မို့ အထူးအဆန်းသာ ဖြစ်လို့နေပါသည်။ သင်ကြားမှု ပုံသဏ္ဍာန်တွေက တချို့နေရာများမှာ ခေတ်ဟောင်းဆန်နေပေမယ့် အချို့ပညာရပ်တွေမှာတော့ သစ်လွင် လွန်းနေ၏။

နည်းယူစရာ အတုယူစရာများလည်း အများအပြားတွေ့ရ သည်။ ဒေါက်တာကြီးမှာ မထူးဆန်းသလိုရှိသော်လည်း သူ့မှာတော့ စိတ်ဝင်စားမကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေတော့၏။ ဘာလို့လို့ဖြင့်ပင်

သူတို့နှစ်ဦးမှာ တက္ကသီလာထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။
ကြီးစားကြံစည်ခြင်း အလေ့အကျင့်ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်
ဆက် ပေါက်လာသည်။

သူ့အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဒေါက်တာကြီးက တစ်ခွန်း
မေးသည်။

“မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပြီဆိုတော့ တက္ကသီလာကို ဘယ်လို
သဘောရလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဗျ ပြောရတော့ခက်တယ်၊ စိတ်ထဲ
မှာ ပျော်သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလိုပဲ”

ဒေါက်တာကြီးက ပြုံးသည်။

“သေချာတာကတော့ ဒီတက္ကသိုလ်ပြည်ကို အပျော်လာ
ဇာတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမပါဘူး”

“အင်း. . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ငယ်ငယ်က အချိန်များများကုန်ခဲ့ရတဲ့ စာသင်ခန်းတွေနဲ့
ရော ဘာကွာလဲ”

“အများကြီးပေါ့၊ အပြင်အဆင်က ဟိုကသာတယ်၊ အနှစ်
သာရပိုင်းကတော့ ဒီကသာတာပေါ့လေ”

ဒေါက်တာကြီးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံး၏။ သူ့စိတ်ဝင်
စားစွာ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီတက္ကသီလာမှာ ဘယ်လိုပညာရပ်မျိုးတွေကို အဓိက
သင်ကြားတာလဲဗျ”

“အားလုံးပဲ၊ အားလုံးဆိုတာက လူဆိုတဲ့ မျိုးနွယ်စုတင်ခဲ့
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ လိုအပ်တဲ့ပညာရပ်တွေ အကုန်လုံးပေါ့”

ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး တက္ကသိုလ်ဟုသာ ဆိုချင်ပါတော့သည်။ လူဆိုပြီး တစ်ထီးတစ်နန်းဖြစ်လာဖို့ လိုအပ်တဲ့ပညာတွေဆိုတာထဲ ရေတွက်လို့ပင် ကုန်နိုင်မည်မထင်၊ မွေးသည်မှစပြီး သေသည်အထိ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် အရာမှန်သမျှအတွက် လိုအပ်သော ပညာရပ်များပင်၊ ပြီးတော့ ထိုပညာရပ်တွေအားလုံးက အစဉ်သဖြင့် တိုးတက်နေရဦးမည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေရာကို ခေါ်လာလို့ . . ဒါနဲ့”

ရပ်သွားသော သူ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာကြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ တက္ကသိုလ်လာရဲ့အဓိပတိ ရာဂျာနိရှ် ဆီ လာတာဆို၊ သူ့ကိုလည်း မတွေ့ရသေးပါလား”

“ကျွန်တော်တို့ အခုသွားနေတာပဲလေ၊ ခင်ဗျားကိုပြောဖို့ တစ်ခုကျန်ခဲ့တယ်၊ တက္ကသိုလ်ကို နှစ်ပိုင်းခွဲထားတယ်ဗျ၊ ပထမတစ်ပိုင်းက ကျွန်တော်တို့ အခုမြင်တွေ့နေရတဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်ရာ ကာလအတွင်း ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ လိုအပ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို သင်ပေးတာ . . .”

နောက်တစ်ပိုင်းကျတော့ လောကမှာ ဖြစ်ပျက်လာမယ့် ကိစ္စတွေကို မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းတဲ့ ပညာရပ်တွေလို သင်ပေးတာ၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ ရှေ့ဖြစ်ဟောပညာပေါ့၊ အဲဒီပညာတွေ သင်ပေးတဲ့အရပ်မှာ ရာဂျာနိရှ်နေတယ်”

ကိုယ်အသက်မွေးနေသည့် ပညာရပ်ဖြစ်လေတော့ စိတ်ဝင်

အေးမှုတို့ တိုးသွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ရှေ့ဖြစ်ဟောနည်းတွေကို သင်ပေး
ဏာလဲ”

“အများကြီးပေါ့၊ ရောက်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာကြီးက ထိုမျှသာပြောသည်။ ပြီးတော့ အေးအေး
ထူထူပင် ခြေလှမ်းကိုဆက်သည်။ သူကတော့ ရာဂျာနီရိုရိုမည့် အ
ရပ်ကို ရောက်ချင်လှပြီ။ ကိုယ်မသိ၊မတတ်မြောက်ရသေးသော
ညောရပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေမှာလဲ၊ ရသမျှကို လွယ်
အိတ်နှင့် ကျုံးထည့်ဖို့လည်း ဦးနှောက်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။

တက္ကသိုလ်အတွင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြရာ
မှ ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရသည်။ အဲဒါက
မြင်တွေ့ရသမျှ လူအားလုံးမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သာ လုပ်နေကြ
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအား မည်သူမျှ အလေးဂရုပြုမနေ၊ ဒါသည်ပင်
တက္ကသိုလ်ရဲ့ သဘောသဘာဝ တစ်ခုပေလားမသိ၊ ဒါမှမဟုတ်
ညောသင်လိုသူများ တက္ကသိုလ်သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တဖွဲဖွဲ ရောက်
လာကြပုံရကာ မည်သူမှ လူစိမ်းလူကျက် ခွဲမနေတော့သည့် သဘော
မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ အရှေ့ဆီမှာ တံတားလေးတစ်စင်း
တို့ မြင်ရ၏။

“ဟိုတံတားလေးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရာဂျာနီရိုရိုတယ်”

ခြေလှမ်းတို့ပင် မသိမသာ သွက်သွားကြသလား မသိပါ။
ရာဂျာနီရိုဆိုတာ ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုအမွှမ်း
အစတွေရှိလို့ ဒေါက်တာအေးအီးဝိတ်ကိုယ်တိုင် တလေးတစား

၁၁၈ သိုးခေတ်သီး

ရောက်လာရတာလဲ၊ တကယ်ပဲ သူက The Hermit ပျောက်ဆုံးခြင်းရဲ့ အဖြေကို သိနေမှာလား။

တံတားကိုလွန်တော့ အနည်းငယ်သပ်ရပ်သော အဆောင်အဦးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဒေါက်တာကြီးက ထိုနေရာကို ဦးတည်လျှောက်သွား၏။ အဆောက်အဦးဆီ မရောက်မီမှာပဲ အတွင်းမှ ထွက်လာသော အသက်လေးဆယ်ခန့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို သူတို့နှစ်ဦး မြင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အေအီးဝိတ်ရဲ့ အလာကျဲလှချည်လား”

အလွန်တရာမှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များထို့ဖက်လွဲတကင်းပါပင်၊ ဒေါက်တာကြီးကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်လည်ပွေ့ဖက်၍ . . .

“အေးဗျာ . . ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေတာနဲ့ ဒီဘက်မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး အထဲမှာနို့လား . . .”

“ခုပဲ လှည်းနဲ့ ထွက်သွားတယ်လေ၊ လမ်းမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဖူး”

“ဘယ်မှာလွဲသွားလည်း မသိဘူး၊ အရေးကြီးလို့လား”

ဒေါက်တာကြီးမှာ သူ့အား ငဲ့ကာကြည့်ပြီး . . .

“ကြီးတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း အထဲဝင်စောင့်လေဗျာ၊ ဆရာကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းကြာဦးမှာ”

အဆောက်အဦရှိရာကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ တောင်ကုန်း တစ်

www.burmeseclassic.com

ခုကို အမှီပြုဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦလေးဖြစ်သည်။ အရိပ်ရပင် မရှိသော်လည်း တောင်ကုန်းအရိပ်နဲ့ အေးချမ်းမှု ငွေ့ငွေ့တို့ မြင်ရသည်။ ဒေါက်တာကြီးက . . .

“မဝင်တော့ဘူး၊ အချိန်လေးရှိတုန်း သူ့ကို အနောက်ဖက်ခြမ်း လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“သူက . . .”

“ဟိတ်သတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဝါသနာတူ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်လား . . . လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ သွားပါ . . . သွားပါ။ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးညွတ်အရိုအသေပေးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း လေးစားကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ ဒေါက်တာကြီးကတော့ တောင်ကုန်းတို့ပတ်ရန် ခြေလှမ်းစခဲ့လေပြီ။

အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ . . .

“အဲဒါ ရာဂျာနီရဲ့ အေးထားရဆုံး တပည့်ပဲ၊ လက်နဲ့ တစ်ဆူဆိုပါတော့”

“ဪ . . .”

“ရာဂျာနီရဲ့ တစ်ရက်ကိုတစ်ကြိမ် တက္ကသိုလ်ကို မြင်းလှည်းနဲ့ ပတ်လေ့ရှိတယ်၊ အကြောင်းရင်းကတော့ သူ့ကျောင်းကြီးရဲ့ တိုးတက်မှု ဆုတ်ယုတ်မှုကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာတဲ့သဘောပေါ့”

“ကြာဦးမှာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျောင်းက အကျယ်ကြီးဥစ္စာ၊ အဲဒါကြောင့်မလို့ ခင်ဗျားကို ဒီဘက်ခေါ်လာတာ”

၁၂၀ သိုးခေတင်း

“အင်း..”

“ထိုင်နေတာထက်စာရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာတာက ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုအကျိုးများနိုင်တယ်လေ”

XII

တကယ်ပဲ အကျိုးများကြောင်း ခြေလှမ်းနည်းနည်း ဆက်
လျှောက်ပြီးစဉ်မှာ လက်တွေ့သိရှိလိုက်ရသည်။ ထူးဆန်းသော
လူတစ်စု လျှို့ဝတွင် ထိုင်နေသည်။ အလကားထိုင်နေခြင်းမဟုတ်၊
ပြာဖူးစပြုနေပြီဖြစ်သော မီးပုံလေးတစ်ပုံကို ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းပါ။

စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်၊ ဆရာဖြစ်ဟန်တူသူက လက်
တိုမြှောက်ကာ စကားဆိုသည်။

“ငါ့လက်ထဲမှာ ဆားလက်တစ်ဆုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒီဆားကို
ဒီမီးပုံပေါ် ကျချလိုက်မယ်. . ထွက်လာမယ့် မီးခိုးငွေ့တွေကို မင်းတို့
သေချာကြည့်ကြပါ။ ဒါဟာ အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ မီးခိုးမှာပေါ်လာတဲ့ ရုပ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ နိမိတ်
ကောက်ရမှာဖြစ်လို့. . မီးခိုးတွေက အဆောက်အအုံ လက္ခဏာနိမိတ်

၁၂၂ သိုးဆောင်း

ပေါ်နေမယ်ဆို၊ ဒါ ကောင်းတဲ့နိမိတ်ပဲ၊ ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်၊ အဆောက်အအုံက ပြိုကျနေတဲ့ဟန်မျိုး ဆိုရင်တော့ သိပ်မကောင်းဘူး မင်းရဲ့အိမ် ဒါမှမဟုတ် အလုပ်အကိုင် နေရာဌာန ပြောင်းရွှေ့ရလိမ့်မယ်”

ပြီးတော့ ဆရာက ရုပ်ပုံသဘောများကို ဆက်ပြောသည်။
ကြောင်ရုပ်ပုံ - ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကိစ္စများ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မည်။

နွားရုပ်ပုံ - တစ်စုံတစ်ဦးက သင့်အကြောင်း တွေးတောနေသည်။

ခွေးရုပ်ပုံ - မိတ်ဆွေသစ် တိုးမည်။

လင်းယုန်ဌက် - သတိထားနေထိုင်ရမည့် ကာလဖြစ်သည်။

လူမျက်နှာပုံ - တောက်ပကြည်လင်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်က သင့်အား စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးလိမ့်မည်။ မှိုင်းညိုသော မျက်နှာပိုင်ရှင်က စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။

ပန်းပွင့်ပုံ - စိတ်ပျက်ဖွယ်ကိစ္စများ ကြုံရလိမ့်မည်။

ရေပန်း - ဖြစ်တည်နေသော အကြပ်အတည်းဒုက္ခမှ လွန်မြောက်မည်။

သစ်သီး - ခူးဆွတ်ပြီးသားပုံ ဖြစ်သော်၊ အချစ်ရေး၌ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကိစ္စ တွေ့ကြုံမည်။ သစ်ကိုင်း၌ သီးဆဲပုံဖြစ်သော် ပြဿနာများ ပြေလျော့ပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့မှု ရရှိလိမ့်မည်။

လက်ဝါးပုံ - လက်ချောင်းများ ပြန့်ကားနေပါက သင်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်သူတစ်ဦး အရေးတကြီး အကူအညီ လို

ဟာမဝိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၂၃

အပ်နေသည်။ လက်သီးဆုပ်ထားဟန်ရှိသော်
မမျှော်လင့်သော ကိစ္စရပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်
မည်။

- ပုဆိန်အရိုးတို - အတိဒုက္ခရောက်မည့်နိမိတ်။
- မြင်း - ယာယီခရီးတစ်ခု သွားရလိမ့်မည်။
- ကျား - ရပ်ဝေးမှ မကောင်းသတင်း ကြားရမည်။
- တောင်ကုန်း - အောင်မြင်မှု နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- ကျောက်တိုင် - အချစ်ဟောင်း သင့်ထံ ပြန်လာလိမ့်မည်။
- လက်စွပ် - အိမ်ထောင်ပြုရမည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။ တစ်ကွင်း
မြင်သော် ကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်
ပြီး နှစ်ကွင်းမြင်သော် ဒုက္ခနှင့် အဆုံးသတ်မည့်
အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်သည်။
- ပင်လယ် - လှိုင်းလေငြိမ်သက်သော် အေးချမ်းသောဘဝ၊
လှိုင်းလေထန်သော် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍ ပင်ပန်း
သော ဘဝဖြစ်သည်။
- သိုး - ကံကောင်းခြင်း နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- သင်္ဘော - မကြာခင် ခရီးထွက်ရမည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- ဖိနပ် - ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းရမည်။
- လှေကားထစ် - ဆုတောင်းတစ်ခုပြည့်မည်။ ကြည်လင်သော် မြန်၊
မည်းမှောင်ညိုမှိုင်းသော် နှေးမည်။
- ငါး - ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်မည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။
- သစ်ပင် - အချစ်ရေး(သို့)စီးပွားရေးတွင် ကြီးကျယ်သော
အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မည်။

စကားဆုံးပြီးနောက် ဆရာက မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ကိုမြှောက်သည်။

“ကဲ . . ငါ အခု ဆားလက်တစ်ဆုပ် ကျချလိုက်မယ်၊ ဘာ ရုပ်ပုံတွေပေါ်လာလဲ မင်းတို့ သေချာကြည့်ကြ”

ဆားပွင့်လေးတွေ မီးပုံပေါ် တရွဲရွဲကျသွား၏။

မကြာလိုက် . . ပြာဖုံးနေသော မီးပုံဆီမှ ဆားညော်နံ့နှင့် အတူ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာတော့သည်။

ဝိုင်းထိုင်နေသူများနည်းသူ သူတို့လည်း မီးခိုးမှ သရုပ် သဏ္ဍာန်များကို ပုံဖမ်းကြည့်မိပါသည်။ အလေ့အကျင့်မရှိ၍ ထင် သည်။ ဘာပုံမှ ဖမ်းမရခဲ့ . . ။

ဒေါက်တာကြီးက . . .

“ဒါက အလေ့အကျင့်နဲ့ သမာဓိလိုတယ်၊ အဲဒီနှစ်ခုပြည့်မှ နိမိတ်ကောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ . . ”

ခေါင်းသာညိတ်လိုက်မိ၏။ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“လာ . . ငါတို့ နောက်တစ်နေရာ သွားရအောင်”

XIII

ခပ်ဝေးဝေးတည်းက အံစာတုံးခေါက်သံကို ကြားနေ
ရသည်။ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာဖြစ်၏။ ဒီနေရာမှာ
လည်း ရှေ့ကလိုပင် ဝိုင်းထိုင်နေကြပါသည်။ လောင်းကစား လုပ်
နေကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

အံစာတုံးဗေဒင်ကို သင်ယူဆွေးနွေးနေကြခြင်း . . . ။

“သူတို့သုံးနေတဲ့ အံစာတုံးကို သေချာကြည့်၊ ဒီဘက်ခေတ်နဲ့
ဘာကွာလဲလို့”

ဒေါက်တာကြီးစကားကြောင့် အံစာတုံးလေးအား သေချာ
ကြည့်မိ၏။ မြင်တွေ့ဖူးနေကျ အံစာတုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ အရောင်မှာ
လည်း ထုတ်ချင်းပေါက်လောက်အောင် ကြည်လဲ့နေသည်။

“ဘာနဲ့ လုပ်ထားတာလဲဗျ”

“ဆင်စွယ်. . . အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အံ့စာတုံးမျိုးလည်း သုံးတယ်”

“ဟုတ်လား. . . အံ့စာတုံးကို ဘာလို့ တန်ဖိုးကြီးတာတွေနဲ့ လုပ်ကြတာလဲ”

“အဓိက,ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဟောပြောမှု အာနိသင်တက်အောင်ပေါ့ကွာ၊ တဲပုတ်မှာနေတာနဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးမှာနေတာ ကွာသလိုပေါ့”

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ အံ့စာတုံးကိုင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က စကားစလှာသည်။ သူ့လက်မှာကိုင်ထားသော အံ့စာတုံးလေးများကလည်း ကျွမ်းကျင်သော ကြိုးဆွဲဆရာ လက်အောက်မှ ရုပ်သေးရုပ်လေးတွေလို အလိုက်သင့် ကခုန်နေသည်။

“အံ့စာတုံးအဟောမှာ နှစ်ခုဟောနဲ့ သုံးခုဟောဆိုပြီးတော့ ရှိတယ်။ နှစ်ခုအဟောကို အရင်ပြောမယ်၊ ပထမဆုံး သင့်တင့်တဲ့အရွယ် စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို စားပွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မြေပေါ်မှာ စည်းဝိုင်းအဖြစ် အရင်ဆွဲရမယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်သိလိုတဲ့ မေးခွန်းကို အာရုံပြုပြီး. . . အံ့စာတုံးနှစ်ခုကို စက်ဝိုင်းထဲကိုပစ်၊ ကျလာတဲ့ အပေါက်အရေ အတွက်ကိုကြည့်ပြီး အဖြေရှာရမှာ၊ စည်းပြင်ရောက်သွားတဲ့အံ့စာကို အမှတ်မယူရဘူး၊ စည်းတွင်းကျန် ခဲ့တဲ့အံ့စာကိုပဲ ယူရမယ်”

အံ့စာနှစ်ခုအဟော

- တစ်ပေါက် - ဖြစ်နိုင်သည်။
- နှစ်ပေါက် - မဖြစ်နိုင်ပါ။

- သုံးပေါက် - သတိထားပါ။
- လေးပေါက် - လိမ္မာပါးနပ်ပါ။
- ငါးပေါက် - ကံကောင်းသည်။
- ခြောက်ပေါက် - ဒါပဲပေါ့။
- ခုနစ်ပေါက် - စိတ်ချပါ။
- ရှစ်ပေါက် - စိတ်ရှည်ပါ။
- ကိုးပေါက် - သေချာသည်။
- ဆယ်ပေါက် - မသေချာပါ။
- ဆယ့်တစ်ပေါက် - အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။
- ဆယ့်နှစ်ပေါက် - အခွင့်ကြုံနိုင်သည်။

“သုံးခုနည်းမှာတော့ ကိုယ့်အတွက်တင်မဟုတ်ဘဲ အခြားသူတွေအတွက်ပါ အသုံးပြုနိုင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက နတ်ပိုကြီးတယ်။ အံစာပစ်တဲ့နေရာမှာ စိတ်ငြိမ်မှုရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ မျှတတဲ့ရာသီဥတုရှိရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်။ ဟောနည်းကတော့ ရှေ့ကလိုပါပဲ။ စည်းဝိုင်းထဲကို အံစာပစ်။ ကျတဲ့ အပေါက်အရေအတွက်ကို ပေါင်းပြီး ဟောတာ။ သတိထားစရာတွေလည်းရှိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အံစာသုံးခုလုံး စည်းထဲကမထွက်အောင် ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ...။

အံစာတစ်ခု စည်းပြင်ရောက်သွားခြင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့စီမံချက်တစ်ခုခု ချက်ယွင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်လို့ နှစ်ခုရောက်သွားရင် ပြဿနာပေါ်တော့မယ်။ သုံးခုဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ပစ်ရမယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း စည်းဝိုင်းအပြင် အားလုံးရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ထပ်ပစ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့။ နောက်တစ်နေ့

၁၂၈ သိုးတောင်း

နေ့ကောင်းရက်သာကိုသာ စောင့်တော့...။

အံစာတုံးသုံးခုအဟောမှာ သတိထားစရာ နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက စည်းဝိုင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ အံစာရဲ့ အပေါက်အရေအတွက်ဟာ သုံးမပြည့်ရင် ဆက်ဟောဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အပေါက်အရေအတွက် (၃)ကနေ(၁၈)ထိ ဟောကိန်းတွေသာ သုံးခုအဟောမှာရှိလို့...။”

အံစာသုံးခုအဟော

- သိုး - အကျိုးရှိသော အံ့အားသင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်၊ သို့မဟုတ် မျှော်လင့်မထားသော သတင်းထူး ရရှိရန် အခြေအနေ။
- လေး - စိတ်ပျက်စရာနှင့် အနိဋ္ဌာရုံများ ကျရောက်ရန်ခွဲခြင်း၊ ကံဆိုးမှု ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
- ငါး - သင့်ဆုတောင်း ပြည့်နိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ မျှော်လင့်မထားသော နည်းလမ်းဖြင့် ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ သူစိမ်းတစ်ဦးကြောင့် ပျော်ရွှင်မှု ရရှိမည်။
- ခြောက် - ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုနှင့် ကံခေမှု ဖြစ်ပွားမည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် စီးပွားရေးရာများတွင် ဖြစ်သည်။
- ခုနစ် - အတင်းအဖျင်းစကားနှင့် သွားပုတ်လေလွင့်ကြောင့် သင့်တွင် အကျိုးယုတ်ခြင်းနှင့် စိတ်ဒုက္ခဖြစ်ပွားမည်။ သတိမူရန်ဖြစ်၏။

- ရှစ် - ပြင်ပဩဇာသက်ရောက်မှု အရှိန်အဟုန် ကြီးမား နေခြင်းကြောင့် တရားမဲ့မှု မတရားသော အပြစ်ဖို့ ခံရမှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။
- တိုး - အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကံကောင်း မည်။ ခိုက်ရန်ပွားမှု ဖြစ်သည်ဆိုသော် ပြေလည်မှု နှင့် နားလည်ခွင့်လွတ်မှု ခံစားရမည်။
- တစ်ဆယ် - ကလေးမျက်နှာမြင်ခြင်း အိမ်တွင်းရေးသာယာမှု၊ ရာထူးအဆင့်အတန်း၊ တိုးတက်မှု၊ (သို့မဟုတ်) စီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုအတွက် ခိုင်မာသော ပြဆိုချက်။
- ဆယ့်တစ် - ခွဲခွာခြင်း၊ သင်နှင့်နီးစပ်သောသူ အများဆုံးဖြစ် နိုင်သည်။ နာမကျန်းလည်း ဖြစ်သွားတတ်သည်။
- ဆယ့်နှစ် - ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ပေးစာဖြင့် သတင်းကောင်းတစ် ရပ် ရရှိသည်။ စာမပြန်မီ လိုအပ်သောအကြံဉာဏ် များ ရယူထားသင့်သည်။
- ဆယ့်သုံး - ဤအမင်္ဂလာနံပါတ်သည် ဝမ်းနည်းမှုနှင့် ကြေကွဲမှု ကို ဟောဆိုသည်။ ၎င်းဖြစ်ရပ်များသည် ကြာရှည် တတ်သေး၏။
- ဆယ့်လေး - သင့်မိတ်ဆွေထံမှ အကူအညီ ရရှိမည်။ သို့တည်း မဟုတ် သင်နှင့်ရင်းနှီးမှုဖြစ်လာမည့် သူစိမ်း(သို့ မဟုတ်) သင့်ကို လိုလားချီးမွမ်းမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အသစ် တစ်ဦးနှင့် တွေ့မည်။
- ဆယ့်ငါး - သတိထားလျှင် မမှားပါ။ ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ မရိုးမဖြောင့် သောလုပ်ရပ်သို့ ဆွဲဆောင်ခြင်းခံရမည့် ဘေးအန္တ

၁၃၀ သိုးဆောင်း

ရာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဆယ့်ခြောက် - ခရီးယာယီကို ပြည့်နိုးသည်။ သွားရမည့်ခရီးမှာ
လည်း ကောင်းသောအတိတ်နိမိတ် ဆောင်ယူပါ
သည်။

ဆယ့်ခုနစ် - နိုင်ငံခြားမှပုဂ္ဂိုလ် (သို့မဟုတ်) ရေနှင့်စပ်ဆိုင်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ပယောဂကြောင့် သင့်အကြံအ
စည်နှင့် စီမံကိန်းပြောင်းလဲမှုဖြစ်မည်။

ဆယ့်ရှစ် - ဤနိပါတ်သည် အကောင်းဆုံးနိမိတ် ဖြစ်သည်။
အောင်မြင်မှု ကြီးပွားတိုးတက်မှုနှင့် စိတ်ချမ်းသာ
မှုရရှိမည်ကို ပြဆိုထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

XIV

နောက်တစ်နေရာကတော့ သူ သဘောအကျဆုံးပါပင်။
ဒီလိုဟောပြောနည်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့၊ ရှေ့မှာဖြစ်ခဲ့
သော နည်းတွေကလည်း ကိုယ့်ခေတ်ကိုယ့်အခါမှာ သုံးသူမရှိသ
လောက် ရှားနေပြီ။ ယခုနည်းကတော့ စိတ်အဝင်စားဆုံးနဲ့ သဘော
အကျဆုံးပါပင်. . ။

သင်ယူသူလည်း များလှသည်။ ဆရာဖြစ်သူက မျက်လုံး
မှေးမှေး၊ ပုပုပြတ်ပြတ်နှင့် အသားဆွတ်ဆွတ်ဖြူကာ တရုတ်တစ်ဦး
နှင့် ဆင်တူသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လက်ဘက်ရည် ပန်းကန်တစ်လုံးနှင့်
အောက်ခံကြောပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ရှိနေ၏။

ဆရာက ဆိုသည်။

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အသုံးပြု

လာခဲ့တဲ့နည်းပဲ။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေဒင်လို့ ခေါ်တယ်။ သောဏ်
လက်စ လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကို မှောက်ပြီး ခွက်အတွင်းပိုင်းနဲ့
အောက်ခြေမှာကပ်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဖတ်တွေရဲ့ ပုံနိမိတ်
ကို ကြည့်ပြီးဟောတာ...။

ဒီနည်းကို သုံးမယ်ဆိုရင် အဝကျယ်ပြီး အောက်ပိုင်းရှုထင်
ခွက်မျိုးကို ရွေးချယ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ခွက်ရဲ့ အတွင်းသားဟာ အဖြူ
ရောင် ဒါမှမဟုတ် အဖုအထစ် ကင်းနေဖို့လိုတယ်။ ပေဒင်မေးမယ်
သူဟာ အရင်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ကိုယ်တိုင်သောက်ဖို့ ထို
တယ်။ ကုန်အောင်သောက်ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နိမိတ်ပုံ ကြည့်
ဖို့အတွက် အနည်းငယ် ချန်ထားပေးရမယ်။

ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းကို သမအောင်မွှေပြီးရင်
အောက်ခံပန်းကန်ပြားပေါ် မှောက်ချလိုက်။ စိတ်ကနေ တစ်-နှစ်-
သုံး-လေးကို တစ်ဆယ်လောက်ထိ...။ ရွတ်။ ဒါဆိုရင် ခွက်ထဲမှာ
အရည်မရှိတော့ဘဲ လက်ဖက်ခြောက်ဖတ်တွေပဲ ကျန်နေတော့မယ်။
တစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ ခွက်ကိုလှန်ပြီး နိမိတ်ဖတ်ပေဒင် ဟောလို့ရပြီ။

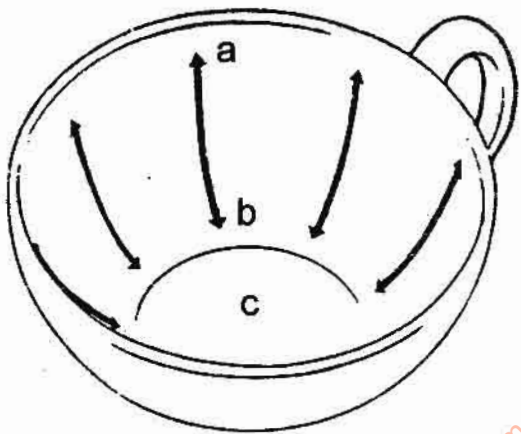
ဆရာက စကားကိုခဏနား၏။ သူ့အပါအဝင် နားထောင်
နေသူများအားလုံး ဆက်ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နား
ထောင်နေကြသည်။ ဆရာက တံတွေးကို တစ်ချက်မြှူရင်း...။

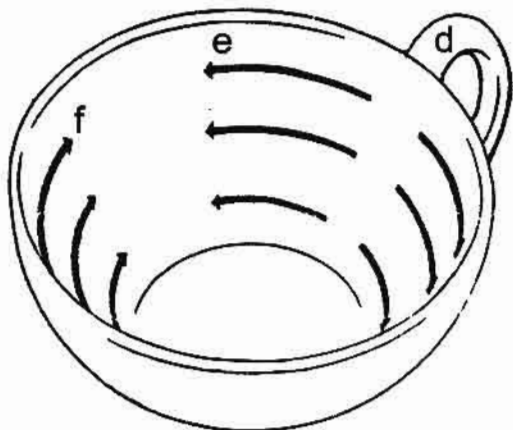
“ဟောတဲ့နေရာမှာ လက်ဖက်ခြောက်ရဲ့ တည်နေရာ၊ ဝှံ့
သဏ္ဍာန်... ဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းထပ်ပိုင်းတယ်။ တည်နေရာပိုင်းကို အရင်
ပြောပြမယ်။ ခွက်ရဲ့ လက်ကိုင်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ လက်ဖက်ခြောက်
ဖတ်တွေ ကပ်နေတယ် ဆိုပါစို့...။ ဒါဆိုရင် အဲဒီနိမိတ်ဟာ ပေဒင်
မေးသူရဲ့ မိသားစုကို အဓိက ဖော်ညွှန်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ။

တာမစ်တီ ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၃၃

လက်ကိုင်ကို ဦးတည်နေတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေဟာ မကြာမီ တုရောက်တော့မယ့် ဖြစ်ပျက်မှုကို ဖော်ပြနေတာ။ လက်ကိုင်ရဲ့တစ်ဖက်ကို ဦးတည်(ကျောပေး) တည်ရှိနေရင် စွန့်ခွါမယ် ကြင်မယ့် သဘောလို့ ယူဆရမယ်။ လက်ကိုင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်ပုံတွေက အတိတ်ကာလ ဖြစ်ရပ်ကို ညွှန်ပြပြီး၊ ညာဘက်ခြမ်းကတော့ အနာဂတ်အကြောင်း ခြင်းရာကို ညွှန်ပြတယ်။

ယေဘုယျအနေနဲ့ ဒေါင်လိုက်တည်ရှိတဲ့ ရုပ်ပုံတွေဟာ အချိန်ကာလကို အဓိကပြဆိုတယ်။ လက်ကိုင်အနီးအနားနဲ့ တည့်တည့်နေရာမှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ရုပ်ပုံတွေကတော့ မကြာမီ ဖြစ်ပေါ်တော့မယ့် ကံကြမ္မာအခြေအနေလို့ ပြဆိုတယ်။ ခွက်ရဲ့အောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ရုပ်ပုံတွေက အလှမ်းဝေးသောကာလကို ဖော်ညွှန်းပြီး အောက်ခြေ ဖင်ပိုင်းမှာဖြစ်ပေါ်တဲ့ ရုပ်ပုံတွေကတော့ ဆိုးကျိုးတွေကိုသာ အဓိကဖော်ညွှန်းတယ်လို့ မှတ်ယူရမယ်”

ခွက်ပေါ်ရှိနေရာ

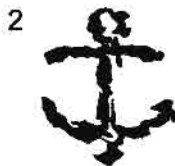
- a ။ ပစ္စက္ခ သို့မဟုတ် အနီးကပ်အနာဂတ်ကာလ
- b ။ အလှမ်းဝေးသောကာလ
- c ။ ကံခေစေသောအရာ
- d ။ မေးမြန်းသူ
- e ။ စွန့်ခွာဖယ်ကြဉ်မည့်ကိစ္စများ
- f ။ ကျရောက်လာမည့်ဖြစ်စဉ်များ။

“ဟောတဲ့အခါမှာ အရေးကြီးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်ပုံတွေရဲ့ အရွယ်အချိုးအစား၊ အနီးအဝေး စတာတွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ခြုံငုံစစ်ဆေးဟောပြောဖို့ လိုတယ်။ ရုပ်ပုံတစ်ခုချင်းစီကို ကြည့်မဟောရဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ခံယုံကြည်လာတဲ့ အယူအဆတစ်ခုက ပေဒင်ဟောပြောမှုဆိုတာ အချက်အ

လက်အားလုံးကို စုစည်းပြီး ဖြစ်နိုင်ချေကို ကောက်ချက်ချခြင်းပဲ၊ အစပထမတော့ ပေါ်လာတဲ့ရုပ်ပုံတွေဟာ ပီပြင်မှု မရှိတဲ့အတွက် နိမိတ်ကောက် ဟောပြောတဲ့နေရာမှာ မင်းတို့ အခက်အခဲဖြစ်လိမ့် မယ်. . အဲဒါကို စိတ်မပျက်နဲ့ စိတ်ဓါတ်တည်ကြည်ပြီး အာရုံခံစားမှု ဆိုင်ရာ အသိတွေ ဖွံ့ထွားလာဖို့အတွက်တော့ အချိန်ယူရမယ်၊ ဒါက လည်း လေ့ကျင့်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ထို့နောက်. . ဆရာက နီးစပ်ရာ တုတ်ချောင်းဖြင့် မြေမှာ ရုပ်ပုံအချို့ကို ရေးခြစ်သည်။

“လက်ဖက်ခြောက်ဖတ်တွေကနေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ရုပ်ပုံ လေးတွေပါ၊ အတိအကျဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ချိန်ထိုး ခန့်မှန်း ကြည့်လို့ ရအောင်လို့. . ”

- ၁။ လေယာဉ်ပျံ
- ၂။ ကျောက်ဆူး
- ၃။ ပရွက်ဆိတ်
- ၄။ ကလေးငယ်
- ၅။ ပျား
- ၆။ နွား

၁၃၆ သိုးဆောင်း

7

8

9

10

11

12

- ၇။ ဖယောင်းတိုင်
- ၈။ ကုလားထိုင်
- ၉။ ငှက်လက်သည်း
- ၁၀။ ဝါးမြှောင်
- ၁၁။ တစ္ဆေ
- ၁၂။ ခွေး

ပြီးတော့... ဆရာက ရုပ်ပုံအဟောများကိုပါ တစ်ခုချင်း သင်ပြတော့သည်။ ဟိတ်သတစ်ယောက် ထိုတရုတ်ဆရာကြီးထံမှ အများကြီး ရလိုက်၏။ ပညာလိုချင်သူ တစ်ဦးအတွက် ပညာပေး မည့်သူများက ဂဝယ်ကွေ့တိုင်းမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား...။

ရုပ်ပုံအဟောများ

- ဘုန်းကြီးကျောင်း - စိုးရိမ်ချက် လွန်မြောက်ခြင်း။
- ညှင်းဖဲတစ် - စာတစ်စောင်။
- ချွန်းဖဲတစ် - လက်ဆောင်တစ်မျိုး။

- ဝိနဲ့ဖဲတစ် - ပျော်ရွှင်မှု။
- ဇူးဖဲတစ် - အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း။
- ဝက်သစ်ချသီး - အောင်မြင်မှု၊ ခွက်၏ ထိပ်ပိုင်းဆိုသော်
ငွေရေးကြေးရေးအောင်မြင်မှု၊ အလယ်
ပိုင်းဆိုသော် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်မှု၊
အောက်ပိုင်းအနီးအနားဆိုသော် ကျန်း
မာရေးနှင့် စီးပွားရေး တိုးတက်မှု။
- လေယာဉ်ပျံ - ရှောင်တခင်ခရီး၊ (စွန့်စားမှုသဘော ပါ
သည်) စိတ်ပျက်မှု သဘောဆောင်သည်။
- မိကျောင်း - သစ္စာဖောက်ဖျက်မှု၊ မတော်တဆဘေး
အန္တရာယ်။
- ကျောက်ဆူး - ခွက်၏အပေါ်ပိုင်းဆိုသော် စီးပွားရေးနှင့်
အချစ်ရေးရာ အောင်မြင်မှု၊ ခွက်အလယ်
ပိုင်းတွင် တွေ့ရသော် အကျိုးဖြစ်ထွန်း
သောခရီး၊ ခွက်အောက်ခြေဆိုသော်
လူမှုရေး အောင်မြင်မှု၊ ပီပြင်မှုမရှိ မှန်ဝါး
သော် အခက်အခဲများကို မျှော်လင့်နိုင်
သည်။
- ကောင်းကင်တမန် - သတင်းထူး၊ သတင်းကောင်း။
- ခြေမျက်စိ - မတည်မငြိမ်ဖြစ်မှု
- ပုရွက်ဆိတ် - ဇွဲ၊ လုံ့လကြောင့် အောင်မြင်မှု။
- ပန်းပဲသုံးပစ္စည်းပေ - ဖြောင့်မှန်ကျော့ပွန်သော အားထုတ်မှု။
- ပန်းသီး - ကုန်သွယ်စီးပွား အောင်မြင်မှု။

၁၃၈

သိုးတောင်း

ခါးစည်းရှေ့ဖုံးလွမ်းစည်း- မိတ်ဆွေသစ်။

လိပ်ခုံးပုံ

- ကျမ်းမာရေး ချွတ်ယွင်းမှု၊ မတော်တဆ ထိခိုက်အန္တရာယ်။

ပေါင်းကူးပုံ

- နိုင်ငံခြားခရီး၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာ။

မြားပုံ

- သတင်းဆိုး။

ပုဆိန်

- ကျော်လွှားနိုင်မည့် အတားအဆီး အခက်အခဲများ။

ကလေးငယ်

- ဗာဟီရသောကများ။

အိတ်

- ထောင်ချောက်ညွတ်ကွင်း၊ ပွင့်နေသော် လွတ်မြောက်မည်။ ပိတ်နေသော် အငိုက်မိမည်။

စကော့တလန်ပြည်သုံး

အိတ်ပုလွေ

- စိတ်ပျက်အားလျော့မှု။

ဘောလုံး

- အားကစားကိစ္စ၊ သို့သော် မတည်မငြိမ်ဖြစ်သော အခြေအနေ။

မီးပုံးပျံ

- ယာယီအခက်အခဲ။

စည်(ရေစည်)

- ပါတီပွဲ။

အင်တုံ

- အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာ၊ ကွဲပျက်သော် ပြင်းထန်သော ပြဿနာ။

ခြင်းတောင်း

- ခြင်းတောင်းအလွတ်ရှိသော် ငွေရေးကြေးရေး ချွတ်ခြုံကျမှု၊ ပြည့်နေသော် လက်ဆောင်ပစ္စည်းရရှိခြင်း၊ လက်ကိုင်အနီးတွေ့ရသော် ကလေးငယ်ကိစ္စ၊ ထိပ်ပိုင်း

အနီးဆိုသော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ၊ ပန်းများ
ဝေဆာသော် လူမှုရေးရာ အောင်မြင်မှု၊
အစက်များဖြင့် ဝန်းရံပုံတွေ့သော် မျှော်
လင့်မထားသော ဥစ္စာဝင်လာရရှိမှု။

လင်းနို့

- မကောင်းသော အပေါင်းအသင်း၊ စိတ်
ပျက်ဖွယ် အဆုံးသတ်မည်၊ ခရီးယာယီ။

ရေနစ်ချိုးသောစည်ပိုင်း

- စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်။

ဘက်နက်ဓား

- အသေးအဖွဲ့ထိခိုက်မှု၊ ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့မှု။

ပဲမျိုးစုံ

- ဆင်းရဲမွဲတေမှု။

ဝက်ဝံ

- လက်ကိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူသော် မဆင်
မခြင်လုပ်ရပ်ကြောင့် အခက်အခဲ တွေ့ရ
ခြင်း၊ ကျောပေးသော် ယာယီခရီး။

ခုတင်ညောင်စောင်း

- အရှိန်ရခြင်း။

ပျားကောင်

- သတင်းကောင်းနှင့် လူမှုရေး အောင်မြင်
မှု၊ လက်ကိုင်အနီးတွေ့ရသော် မိတ်ဆွေ
များ စုဝေးမိခြင်း၊ ပျားကောင် အစုအပြုံ
ဆိုသော် ပရိသတ်အလယ် တင့်တယ်
အောင်မြင်ခြင်း။

ပျားအုံ

- ကြီးပွားခြင်း။

တင်းပုတ်

- နာမည်ပျက်ခြင်း၊ အဆင်မပြေ ခက်ခဲ
သော အလုပ်အကိုင်။

ခေါင်းလောင်း

- မမျှော်လင့်သောသတင်း၊ ခွက်ထိပ်ပိုင်း
အနီးရှိသော် ရာထူးအခြေအနေ တိုး

တက်ခြင်း၊ အောက်ခြေအနီးဆိုသော်
ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်း၊ ခေါင်းလောင်းနှစ်
လုံးရှိသော် ဝမ်းမြောက်ရမှု၊ ခေါင်းလောင်း
အများအပြားရှိသော် လက်ထပ်မင်္ဂလာ။

- ဖို(ဖားဖို) - နောက်တွန့်ရမည့် ကြံရွယ်ချက်။
- ငှက် - သတင်းကောင်း။
- ငှက်လှောင်အိမ် - အခက်အခဲနှင့် ခိုက်ရန်ပွားမှု။
- ဘုန်းကြီး - ကောင်းသောကံ ဖြစ်ပေါ်မှု။
- လှေ - မိတ်ဆွေ၏ အလည်ရောက်မှု၊ အန္တရာယ်
ကင်းသော ကွန်းခိုရာနေရာ၊
- စာအုပ် - ဖွင့်ထားသော် တရားရေးစီရင်ချက် မျှော်
လင့်ရခြင်းနှင့် အနာဂတ်ရေး အောင်မြင်
မှု၊ ပိတ်ထားသော် ကြန့်ကြာမှုနှင့် အခက်
အခဲများ။
- ဘွန်မရန်းခေါ်
လက်ပစ်သေနတ် - သစ္စာဖောက်မှုနှင့် ဝန်တိုမှု။
- ဘွတ်ဖိနပ် - ဖြစ်ထွန်းမှု၊ နာကျင်မှုမှ ကာကွယ်ခြင်း။
- ပုလင်း - တစ်လုံးဆိုသော် ကြည်ရွှင်မှု၊ အများအ
ပြားဆိုသော် နာဖျားမှု။
- ပန်းစည်း - အချစ်ရေးနှင့် ပျော်ရွှင်မှု။
- လေး သို့မဟုတ်
လေးနဲ့မြားပုံ - နာမည်ပျက်မှု၊ အတင်းပြောဆိုမှု။
- သေတ္တာ - ပွင့်နေသော် ချစ်ရေးကြိုက်ရေး ပြဿနာ

ပြေလည်မှု၊ ပိတ်နေသော် ပျောက်ဆုံး
သောအရာများ ပြန်တွေ့ရခြင်း။

လက်ကောက်
သစ်ကိုင်း

- ရောက်အံ့ဆဲဆဲ လက်ထပ်မင်္ဂလာ။
- သစ်ရွက်များပါရှိသော် စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်။

ပေါင်မုန့်
တံတား
တံမြက်စည်း

- လေလွင့်မှု ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။
- အောင်မြင်မှုအတွက် အခွင့်အရေး။
- မူမမှန်သောမိတ်ဆွေ၊ အသေးအဖွဲ့ စိတ်ရှုပ်ဖွယ်၊ ပျောက်ပြယ်ခြင်း။

ခါးပတ်ခေါင်းပုံ
စစ်ခရာ
အဆောက်အအုံ
နွားထီး
ဗွိုင်ယာ
ချုံပုတ်

- ဖြစ်ပွားလာမည့် အခက်အခဲများ။
- လိုအပ်သော အလုပ်ကြမ်း။
- လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်။
- ရန်ဖြစ်မှု ရန်လိုမှု။
- မျှော်လင့်ချက် ဆက်လက်ရှင်သန်ခြင်း။
- မိတ်ဆွေသစ်၊ သစ်လွင်သော အခွင့်အလမ်းများ။

လိပ်ပြာ

- အငြိမ်မနေ၊ ဖျတ်လတ်မှု၊ အစက်အပြောက်များ ဝန်းရံသော် ငွေကြေး အလဟဿဖြုန်းတီးမှု။

မီးရထားစက်ခေါင်း
မောင်းအမိုး
ဂေါ်ဖီထုပ်
လှောင်အိမ်

- စိတ်ပျက်မှုတစ်ရပ်။
- မနာလိုမှုကြောင့် လုပ်ငန်းတွင် ရှုပ်လွှားမှု။
- စကားကမ်းလှမ်းမှု။

၁၄၂ သိုးတောင်း

- ကုလားအုပ် - အသုံးဝင်သော သတင်းများ။
- ဖယောင်းတိုင် - ဗဟုသုတရှာဖွေခြင်း၊ သူတစ်ပါးထံမှ အကူအညီ။
- အမြောက်ကျည်ဆန် - စစ်သည် (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံဝန်ထမ်းဆိုင်ရာ သတင်း။
- ကက်ဦးထုပ် - ပြဿနာရှိနေသည်၊ ဆင်ခြင်ပါ။
- ဆလွန်းကား - ကံကောင်းထောက်မမှု။
- လှည်း - ကုန်သွယ်မှု အောင်မြင်ချက်။
- ရဲတိုက် - ထိမ်းမြားမှုဖြင့် ကြွယ်ဝခြင်း၊ ထင်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်စေသော စိတ်ဓါတ်အားကောင်းလာမှု။
- ကြောင် - ရန်ပွားခြင်း၊ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ မိတ်ဆွေတူ။
- နွားအုပ် - ကြီးပွားခြင်း။
- ချိန်းကြိုး - စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှု (သို့မဟုတ်) လက်ထပ်မင်္ဂလာ။
- ထိုင်ခုံ - မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်၊ အစက်များဝန်းရံထားသော် ဘဏ္ဍာရေးတိုးတက်မှု။
- ချယ်ရီသီးများ - ပျော်ရွှင်ဖွယ် ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စ။
- စစ်တုရင်ပစ္စည်းများ - ရှေ့တွင် အခက်အခဲများ ရှိနေသည်။
- မီးခိုးခေါင်းတိုင် - မမျှော်မှန်းနိုင်သော အန္တရာယ်များ။
- ခရစ်ယာန် - အခမ်းအနား၊ မျှော်လင့်မထားသောငွေ
- ဝတ်ပြုကျောင်း -

ကြေး။

- ဆေးပြင်းလိပ် - မိတ်ဆွေသစ်များ။
- စက်ဝိုင်း - အောင်မြင်မှု၊ လက်ထပ်ပွဲ၊ အစက်တစ်စက်တွေ့ရသော် ကလေးငယ်၊ အနီးတွင် မျဉ်းကြောင်းငယ်များတွေ့ရသော် အားထုတ်မှု၌ အခက်အခဲများ တွေ့ရခြင်း။
- ဌက်လက်သည်း - လျှို့ဝှက်ရန်သူ။
- နာရီ(စားပွဲတင်) - နာလန်ထခြင်း၊ ရှေ့ရေးစဉ်းစားပါ၊ အမြန်စတင်ပါ။
- မီးတိမ် - ရှေ့တွင် အနှောက်အယှက်များ၊ အစက်များနှင့်ပူးတွဲသော် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲများ။
- တုတ်အင်္ကျီ - မိတ်ဆွေအဖြစ်ရပ်စဲမှု၊ ခွဲခွာခြင်းတစ်ရပ်။
- ကော်ဖီကရား - အနည်းအကျဉ်း နာဖျားမှု။
- မသာအခေါင်း - သတင်းဆိုးများ။
- ဒဂီးပြား - အကြွေးများရခြင်း၊ ပြန်ဆပ်ခြင်း။
- အင်္ကျီကော်လံ - သူတစ်ပါးကိုမှီ၍ ဝမ်းသာမှုနှင့် အောင်မြင်မှုရခြင်း။
- ကျောက်(ငုတ်တိုင်) - ရာထူးတိုးဖြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ မောက်မာခြင်း။
- ဘီး(ခေါင်းဖီး) - လှည့်ဖျားမှု မိတ်ဆွေတု။
- ကောမက်ကြယ် - မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်ချောက်လာခြင်း။

- ကံ့ပါ(မြောက်ဘက်ညွှန် အိမ်မြောင်ကီရိယာ) - ခရီးယာယီ၊ အလုပ်အကိုင် ပြောင်းလဲမှု။
- ဖော့ဆိုဖွင့်ဝက်အူ - အခက်အခဲဖြစ်စေမည့် စပ်စုမှုပြုခြင်း။
- ဂဏန်း(ကင်းပုဇွန်) - ရန်သူ။
- လခြမ်းပုံ - ခရီးယာယီ။
- ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ - အနစ်နာခံခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းနှင့် အမှုပွေ ခြင်း၊ စတုဂံကွက်အတွင်း တွေ့ရသော် အမှုများကင်းလွတ်ခြင်း၊ ကြက်ခြေခတ် နှစ်ခုဆိုသော် အသက်ရှည်ခြင်း၊ သုံးခု ဆိုသော် ကြီးမားသော အောင်မြင်မှု။
- သရဖူ - ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူး၊ ပေါက်မြောက်မှု၊ ဆု တောင်းပြည့်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်ရရှိခြင်း။
- ဖလား - အားထုတ်မှုအတွက် အကျိုးခံစားရခြင်း။
- ကန့်လန့်ကာ - လျှို့ဝှက်မှုတစ်ရပ်။
- လင်း(၇)ကွင်း - မူမမှန်သော အချစ်ရေး။
- ဒယ်ဖိုဒီ(ခေါ်)နှင်းပန်း - ကြီးစွာသော ဝမ်းမြောက်ခြင်း။
- ဓား - တစ်ရှူးထိုး ပြုမှု၊ ရှေ့တွင်တွေ့မည့် အန္တ ရာယ်၊ ရန်သူများက ဆင်ကြံကြံခြင်း။
- ဒေစီပန်း - ချစ်ရေးချစ်ရာကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရခြင်း။
- ကချေသည် - စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း။
- စားပွဲ - သတင်းကောင်းပါသော ပေးစာ။
- သရဲတစ္ဆေ - ဘေးဥပါဒ်များ။
- ပန်းကန်ပြား - အိမ်တွင်းရေး ခိုက်ရန်ပွားမှု။

- ခွေး - မိတ်ဆွေကောင်း၊ ငေးနေပုံတွေ့ရသော် သတင်းကောင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ် တွေ့ ဆုံမှုတစ်ရပ်၊ အောက်ခြေပိုင်း၌ တွေ့ရ သော် မိတ်ဆွေဖြစ်သူတွင် ပြဿနာ တက်နေမှု။
- မြည်းသတ္တဝါ တံခါး - စိတ်ရှည်ပါ။ အကောင်းဘက်ကို ရှုမြင်ပါ။
- အစက်အပြောက် - ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်။
- အနီးအနားရှိ အမှတ်သဏ္ဍာန်များကို သြဇာညောင်းသည်၊ အစက်အပြောက် အများအပြားဆိုသော် ပိုက်ဆံ။
- ခို(ချိုး)သတ္တဝါ နဂါး - ကံကောင်းခြင်း။
- ပြဿနာပွားခြင်း၊ မျှော်လင့်မထားသော အပြောင်းအလဲများ။
- မြောစည်(ဝါ) ဘင်ခရာစည် - အတင်းပြောခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်သစ်၊ ငြင်းခုံခြင်း။
- ဘဲ(သတ္တဝါ) အမှိုက်ခံခွက် - ငွေကြေးဝင်လာရရှိမှု။
- မိတ်ဆွေနှင့်ပတ်သက်သော ထူးဆန်း သတင်း။
- လင်းယုန် - အကောင်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြောင်းလဲမှု။
- နား - မျှော်လင့်မထားသော သတင်းအချက် အလက်။
- နားကပ် - အထင်အမြင်လွဲမှားမှု။

၁၄၆ ဘိုးဘောင်း

- ဆင် - ဉာဏ်အမြော်အမြင်၊ ခွန်အားမခိုင်မြဲ
သော၊ အောင်မြင်မှု၊ မိတ်ဆွေစစ်။
- အင်ဂျင်စက် - အလျင်အမြန် ရောက်လာမည့် သတင်း။
- စာအိတ် - သတင်းကောင်း။
- မျက်စိ - အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားမည့် နိမိတ်၊
သတိတရား လက်ကိုင်ထားပါ။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ပညာတွေ အများကြီး ရလိုက်တယ်”

“အသုံးချလို့တော့ ရလောက်တယ်မလား”

“ရတာပေါ့၊ တွေ့ခဲ့တဲ့ဟောနည်း သုံးမျိုးလုံး လက်တွေ့ အသုံးချလို့ရတယ်”

“ဗေဒင်ပြန်ဟောတော့မယ်ပေါ့”

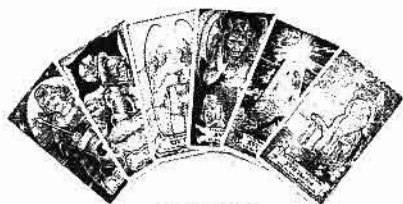
“ဗေဒင်ပြန်ဟောဖို့အတွက်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီအထိ လိုက်လာပါ့မလားဗျာ”

ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းကိုညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်းတင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ . . .

“ငါတို့ ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်၊ ခုချိန်ဆို ရာဂျာနီရ် ပြန်ရောက်လောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား . . သွားလေ”

XV

အဆောက်အဦးရှေ့ကို ပြန်ရောက်တော့ မြင်းလေး
ကောင်ဆွဲသော လှည်းလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။
လှည်းထိန်းဖြစ်ဟန်တူသူက တံမြက်စည်းငယ်လေးတစ်ချောင်းဖြင့်
လှည်းကိုယ်ထည်နှင့် ဘီးတို့အား သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေ၏။

အနည်းငယ် ထူးခြားမှုကိုလည်း မြင်ရသည်။ အကြောင်း
ကား လူတချို့ အဆောက်အဦးလေးရှေ့မှာ စုရုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။
ပုံစံတွေက တစ်စုံတစ်ရာအား ဝေခွဲရခက်နေပုံရကာ အုန်းအုန်း
ကျွတ်ကျွတ် တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် စုရုံးနေသောလူများကို တိုးဝှေ့ကာ ဒေါက်
တာကြီးက အတွင်းဝင်သည်။

နှစ်ဦးသား အတွင်းကိုရောက်သွားကြတော့ . . . ခုတင်အို
တစ်လုံးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ တပည့်များက
ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်မှောက် ခစားနေကြသော မှူးမတ်များလို အောက်
တွင် သေဝပ်စွာ ထိုင်နေကြ၏။ မြင်ရုံနဲ့ပင် ကုတင်ပေါ်ထိုင်နေသူမှာ
တက္ကသိုလ်လားရဲ့ အဓိပတိ ရာဂျာနိုရှ်ဖြစ်မှန်း စိတ်မှာ အလိုလိုခံစားမိ
သည်။

အလွန်တရာမှ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့
ဦးပုံက သာမန်လူတွေထက် ထွားကျိုင်းပုံရပြီး ပွယောင်းသော
အနီရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်
မွေးတို့မှာ ဖြူရော်ပြီး ဖြစ်၏။ ဆံပင်ရှည်ကြီးအား ကျောမှာ ဖြန့်ချ
ထားပုံကလည်း တောဘုရင် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်လို ကြည့်ရတင့်
တယ်လှသည်။

အသက်ကကြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတို့မှာ အခုချိန်ထိ
အားကောင်းနေဆဲ၊ ထိုအရာအားလုံးထက် ကြီးမားသည်က သူ့ရဲ့
အရှိန်အဝါပင်။ အဆောက်အဦးတွင်း ဝင်ကတည်းက အားပြင်း
သော စိတ်စွမ်းအင်တစ်ခု ရင်ကိုလာရိုက်သလို ခံစားခဲ့ရသည်။

အရင်ဘဝမှာ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သည်လား၊ ယခုဘဝ
ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကြောင့်ပဲလားမသိ၊ သူ့ဟာသူ ထိုင်နေသော်
လည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာက အလိုလို သေဝပ်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေ
သည်လေ . . . ။ ဒေါက်တာကြီးကိုမြင်တော့ . . .

“အကြောင်းထူးတစ်ခုတော့ ရှိပြီထင်တယ်၊ အေအီးဝိတ်နဲ့”

အသံကလည်း ခြင်္သေ့ဟိန်းလိုက်သလိုပါပင်၊ သြဇာအာ
ဏာ အပြည့်ပါနေသည်။

၁၅၀ သိုးအတောင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားက အကြောင်းရှိမှပဲ ကျုပ်ဆီလာတတ်တယ်လေ”
ဒေါက်တာကြီးမှာ ရယ်မာမာဖြင့် ရာဂျာနီရှ်အနီးတွင် ဝင်
ထိုင်ရင်း. . .

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်
တော့်ကိစ္စတွေနဲ့ မအားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတကယ်ပဲ အကြောင်း
ထူးပါတယ်”

“ပြောပါဦး. . .”

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးကိစ္စပါ။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့
တဲ့လမ်းစဉ်ကို တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်နေတာပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေ
မယ့် ထူးထူးခြားခြား လျှောက်နေရင်းတန်းလန်းနဲ့ သူ့မှာ အဆင့်(၉)
ပျောက်သွားလို့”

ရာဂျာနီရှ် အတန်ငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကြောင်း မြင်
လိုက်ရသည်။

“The Hermit ကတ် ပျောက်သွားတာကို ပြောတာလား”

“အမှန်ပဲ ထူးခြားတာက သူတစ်ယောက်တည်း ပျောက်
တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်မြို့လုံး. . တစ်နယ်လုံးမှာကို ပျောက်သွားတာ”
သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြီး. .

“ကျုပ်လည်း အခု အဲဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ လုပ်နေတာပဲ”
“ဟင်. . .”

အံ့ဩသွားစဉ်မှာပဲ ရာဂျာနီရှ်က. . .

“ဟိုအပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတွေ့လား၊ သူတို့တွေ
အကုန်လုံးက ရှေ့ဖြစ်ဟောဆရာတွေ၊ သူတို့အားလုံးဆီမှာလည်း

အဲဒီကတ်ပြားပျောက်နေတယ်၊ သူတို့တင် မဟုတ်ဘူး. . ကျုပ်ဆီမှာ ရောပဲ”

“ဗျာ. . ”

ရာဂျာနိုရှ်က သူ့ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလာသည်။ ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားတာလား၊ အခြားသတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘူးလေးလား မသဲကွဲ၊ လက်ရာတော့ တော်တော်မြောက်သည်။

အဖုံးကိုဖွင့်တော့ အလွန်တရာမှ ရှေးကျသော တားရော့ကတ်ပြားများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ရှေ့မှာတင် တစ်ကတ်ချင်း စီထုတ်ပြ၏။ တကယ်ပါပင် တက္ကသီလာ၏ခေါင်းဆောင် ရာဂျာနိုရှ် ကိုယ်တိုင်ဆီမှာပါ The Hermit က ပျောက်နေခဲ့ပါပြီလေ။

အဖုံးကို ပြန်ပိတ်၍ စကားဆိုသည်။

“အခုကိစ္စကို ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်ထင်ပြီး ခင်ဗျား ရောက်လာခဲ့တာမလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဖြေက ကျုပ်မှာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဖြေရှိမယ့်နေရာ ကိုတော့ သိတယ်၊ လမ်းညွှန်ပေးလို့လည်း ရတယ်”

“ဘယ်ထိသွားရမှာလဲ”

“ဖက်ဂ်မြို့”

“တားရော့ဒဏ္ဍာရီထဲက ဖက်ဂ်မြို့လား”

“အသေအချာပေါ့”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ. . ”

ဒေါက်တာကြီးပင် မသိသော ခရီးတစ်ခုကို ရာဂျာနိုရှ်က

၁၅၂ သိုးဆောင်း

အေးအေးလူလူ ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါကတော့ ကန့်သတ်ချက် နည်းနည်းရှိတယ် အေအီးဝိတ်၊ ဖက်ဂ်မြို့က တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ယောက်ပဲ ဝင်လို့ရတယ်၊ သွားဖို့ လိုအပ်တာအားလုံးကို ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ သေချာတာကတော့ ကျုပ် သွားနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ အဲတော့ ဒီမှာရှိနေသူတွေထဲက The Hermit ပျောက်ဆုံးခြင်း ကိစ္စအတွက် ဖက်ဂ်မြို့ကိုသွားပြီး ဘယ်သူအဖြေရှာချင်လဲ”

“ကျုပ်သွားမယ်”

ပြတ်သားသော အသံတစ်ခုက အဆောက်အဦတွင်းမှာ ဟိန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးရဲ့အကြည့်များက သူ့ထံရောက်လာပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ သူ ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။ အနီးကပ်ရှိနေသော ဒေါက်တာကြီးက စိုးရိမ်သလို ဟန်ပန်ဖြင့်. . .

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီထိတောင် ရောက်လာပြီးသွားပြီပဲ”

“ကောင်းပြီ”

ရာဂျာနီရှက တစ်စုံတစ်ယောက်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။ အခန်းထောင့်တွင်ရှိနေသော အားအထားရဆုံး တပည့်ဆိုသူမှာ အနားရောက်လာသည်။ နှစ်ကိုယ်တည်း ကြားလောက်သော အသံဖြင့် ရာဂျာနီရှက လိုအပ်သည်များကို မှာကြားသည်။

တပည့်ဖြစ်သူ ထွက်သွားပြီးကာမှ ရာဂျာနီရှက သူ့ကိုကြည့်ကာ စကားဆိုသည်။

“အချိန်တော့သိပ်မရှိဘူး၊ အမြန်ဆုံးသွားရမယ်. . . ဖက်ဂ်ကို

သွားမှာဆိုတော့ သူ့ရဲ့သမိုင်းကို သိထားဖို့လိုတယ်. . နားထောင်၊
တိုးလွန်ခဲ့တဲ့တစ်ချိန်တုံးက အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ အလက်ဇန်းဒြီးယားမြို့မှာ
ငါတို့ ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ ရှေးဟောင်းလောကီအတတ်ပညာ အစုံ
အလင်ကို စုဆောင်းထားရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီစာကြည့်တိုက်ကြီးက စစ်တွင်းမှာ ဖျက်ဆီး
ခြင်းခံလိုက်ရတယ်. . . လောကီဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေ၊ မှတ်
တမ်းတွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာလမ်းညွှန်တွေ၊ အင်မတန်
မှ ရှားပါးပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဂန္ထီရပစ္စည်းတွေ၊ အဲဒါတွေထဲက အချို့ဟာ
ကျောင်းကြီးနဲ့အတူ ပျက်စီးသွားတယ်။ တချို့ကျတော့ အသက်စွန့်
တာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသူတွေရဲ့ လက်ထဲကိုပါသွားတယ်။

သူတို့ဟာ ခြေရာဖျောက်ပြီး နှစ်တော်တော်ကြာအောင်
ဒီအတိုင်းနေခဲ့ကြတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့
ဒဿနဆရာကြီးတွေ ရှေ့ဖြစ်ဟောဆရာတွေ၊ မှော်အတတ်၊ ပဉ္စ
လက်အတတ် လိုက်စားသူတွေ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာကြီးတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး ဆက်သွယ်ပြီး ဖက်ဂ်မြို့မှာ ဆုံကြတယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်
မှာ ကျလွင့်နေတဲ့ ဖျက်စီးခံစာကြည့်တိုက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို
ပြန်စုတယ်။

ပြီးတော့. . သူတို့အစွမ်းနဲ့ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း တည်
ထောင်လိုက်ကြတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ လောကီပညာပစ္စည်းတွေကို
ထားပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်တယ်။ ထူးတော့ထူးဆန်း
တယ်. . ကျောင်းကြီးကို သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။”

“ဪ. . .”

ကြားရသော ဒဏ္ဍာရီက အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလွန်းလှ၏။

နောက်ပြီး ထိုဒဏ္ဍာရီက တကယ်လည်း ရှိနေသည်။

“ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး စုပေါင်းပြီး နောင်လာနောက် သားတွေအတွက် ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို တီထွင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ တားရော့ပဲ၊ တားရော့ တစ်ကဒ်ချင်းစီမှာ သူတို့ တတ်မြောက်ထားတဲ့ လောကီပညာတွေ၊ ထွက်ရပ်လမ်းညွှန် တွေ၊ လောကီအမှတ်သင်္ကေတတွေနဲ့ ဂမ္ဘီရပုံရိပ်တွေ ပါဝင်တယ်။ တကယ်တော့ တားရော့ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ချင်းစီအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်သလို တစ်ကမ္ဘာလုံး အကြောင်းကိုပါ ရေးထားတဲ့စာအုပ်ပဲ။ ဒီထက်ပြည့်စုံအောင် ပြော ရရင် ဟောဒီစကြာဝဠာတစ်ခုလုံးအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့စာအုပ်။ အဲဒါကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တားရော့ထက် ကြီးကျယ်တဲ့စာအုပ် မရှိဘူး။ တားရော့ထက်စောတဲ့စာအုပ်လည်း မရှိခဲ့ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ထိုမျှသာပြောမိ၏။ ဒီထက် ပြောစရာလည်း မရှိဘူးလေ။

“အဲဒါကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တားရော့ကဒ်ပဲ ပျောက် သွားပျောက်သွား၊ သူတို့ဆီမှာတော့ အစုံအလင် ရှိနေလိမ့်မယ်။ ပျောက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုလည်း သူတို့ သိနေလိမ့်မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဂျာနီရ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ် သွား၏။

ပြီးမှ. . .

“ဖက်ဂ်မြို့နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါ ပြီ။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးမှာစရာ အချက်သုံးချက်ရှိတယ်။ အဲဒါတို့

တော့ မင်း လုံးဝမမေ့ပါစေနဲ့”
သတိပေးသလို နှလုံးက ဆတ်ခနဲထခုန်သည်။
နားကိုလည်း စွင့်ထားလိုက်သည်။

- ၁။ ခေါင်းသုံးလုံး ရှိသူထံမှာ သင်ယူပါ။
- ၂။ ရသေ့ချင်း ဆက်သွယ်ပါ။
- ၃။ မွေးရပ်မြေကို ချစ်ပါ။

XVI

အမှာစကားက ဆန်းလွန်းလှ၏။ ကြားဖူးနားဝ ရှိသလို လည်း ဖြစ်မိသည်။

“လိုသလို အသုံးချပါ။ အကောင်းဆုံး အသုံးချနိုင်ရင် မင်း လိုချင်တဲ့အဖြေကို ရလိမ့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာမှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ. . တော်တော်လည်း ပြည့်စုံပါပြီ။ မင်း ဘယ်လို လုပ်ချင်လဲ၊ ဒီမှာ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် နားဦးမ လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတည်း သွားချင်လား”

“ခုသွားမယ်”

ရာဂျာနီရှ်က သဘောတူသလို ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း

“ကောင်းတယ်၊ ဟိုရှေ့မှာ မင်းအတွက် မြင်းလည်း အဆင်

၁၅၈ သိုးခေတ်သီး

သင့်ဖြစ်နေပြီ”

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ အပြင်မှာ ကုန်းနီးနှင့် ရိက္ခာတင်ထားသော မြင်းတစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ ဇက်ကြိုးကိုင်ထားသူက ရာဂျာနီရှ်ရဲ့ အားအထားရဆုံး တပည့်ဖြစ်သူ။

“မြင်းပေါ် လိုက်သွားရုံပါပဲ၊ တခြားဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ ဖက်ဂ်မြို့ ရှိရာအရပ်ကို သူက မင်းကိုခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြုံတုန်းကြုံခိုက် တက္ကသီလာခေါင်းဆောင် ရာဂျာနီရှ်အား ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် တကူးတက လိုက်လံလုပ်ဆောင်ပေးနေသော ဒေါက်တာကြီး အေအီးဝိတ်။

ဒေါက်တာကြီးကတော့ ကန်တော့နေသောသူ့အား စိုးရိမ်သော မျက်လုံးဖြင့်သာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မြင်းပေါ်ရောက်သည်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။

မြင်းစီးခြင်း အတွေ့အကြုံ နည်းသော်လည်း ယခုမြင်းက သူနဲ့ အလိုက်သင့် ဖြစ်လို့နေ၏။ မထွက်ခွာမီ ဒေါက်တာကြီး အပါအဝင် ရပ်ကြည့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား လက်ပြန့်တ်ဆက်သည်။

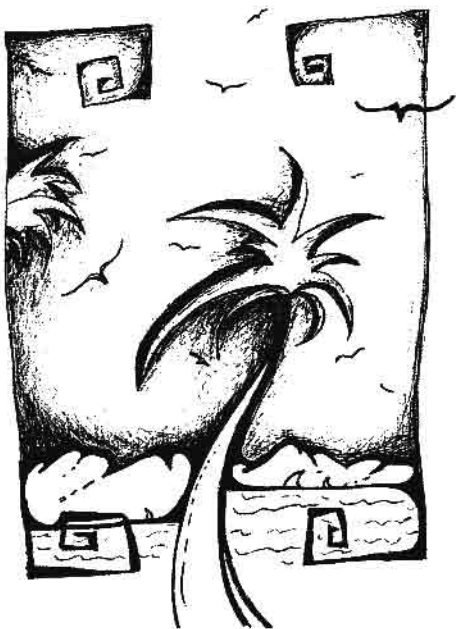
ဇက်ကြိုးကိုလွှတ်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မြင်းက မတ်တတ်ရပ်ကာ တစ်ချက်ဟီးသည်။ ထိုအသံက တက္ကသီလာ တစ်ခုလုံးအား ရိုက်ခတ်သွားသလား မသိခဲ့။

ထို့နောက်မှာတော့ လေးညှို့မှလွတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းလို . . .

သုံးရက်နှင့် သုံးညကြာခဲ့၏

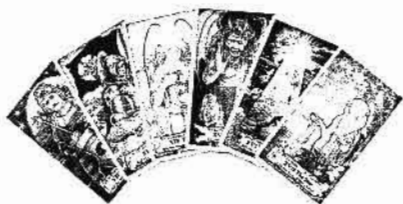
တစ်ခုသော ညနေခင်း အရောက်မှာ...

ဖက်ဂမြို့

(သို့)

ကမ္ဘာရှေးဟောင်းအတတ်ပညာပေါင်းစုံ
စုဝေးတည်ရှိရာဌာန

XVII

စိတ်ကူးထဲက မြို့တစ်မြို့တော့မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်များထဲတွင် မြင်တွေ့လေ့ရှိသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများနှင့် အဆောက်အဦး အပြိုအပျက်များတည်ရှိသော ဂမ္ဘီရမြို့လည်းမဟုတ်။ မြို့ဟုပင် ပြောရခက်ပါသည်။

တကယ့်တကယ်က မျိုးနွယ်စုတစ်စုပါ။ အိမ်ရာတည် ဆောက်၍ နေလေ့ရှိသော မျိုးနွယ်စုပင်မဟုတ်ဘဲ ကျောက်လိုက်စု များထဲတွင် နေလေ့ရှိသော မျိုးနွယ်စုတစ်စုဖြစ်၏။ နေထိုင်ရာ ဒေသက သဲဆန်သည်။ လေပူများက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို စိတ် တိုင်းကျ ဆော့ကစားနေသည်။

မြင်းမှာ ရပ်တန့်နေခဲ့ပြီး တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်တော့။ ဒါဆို

လျှင်ဖြင့် ယခုရောက်နေတာသည် ဖက်ဂ်မြို့ကလွဲပြီး ကျန်တာမဖြစ် နိုင်တော့သည်လေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်တောင်ခြေမှာ မီးရောင်အချို့နှင့် စုန်လှုပ်ရှားနေကြသော လူများကို မြင်ရသည်။ ဟိတ်သ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။

နီးလာတော့ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာ၏။ ပွဲတော် တစ်ခု ကျင်းပနေခြင်းပါ။ တနွဲ့နွဲ့လှုပ်ရှားနေသော မီးအိုးများဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာအား ပူဇော်ကန်တော့သည်။ ပူဇော်ခံအရာမှာ ထူးခြား လှသည်။ စေတီတစ်ဆူမဟုတ်။ နတ်ကွန်းတစ်ခုမဟုတ်။ တန်ခိုး အရှိန်အဝါ ကျော်စောသော လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။

ကျောက်သားနံရံတွင် ဖြစ်သလိုရေးခြစ်ထားသော ပန်းချီ ပုံတစ်ပုံ၊ သေချာကြည့်ကာမှ လူတစ်ဦးပုံကို ဆွဲထားခြင်းဖြစ်မှန်း ခိုင်စားမိ၏။ သုံးရက်လုံးလုံး မနားရသေးသည်မို့ လူက ပင်ပန်းလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ခရီးက မဆုံးသေး။

ထို့အတွက် နီးစပ်ရာလူတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာဗျ၊ ဒါ ဖက်ဂ်မြို့လား မသိဘူး။”

မေးသူမှာ မီးတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေတွင်စိုက်ထားသော မီးစာတိုင်များကို မီးညှိဖို့ ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖက်ဂ်မြို့ပဲ”

အားတက်သွားရကာ . . .

“ဒီမှာ အသက်အကြီးဆုံးက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဗျာ . . အသက်အကြီးဆုံး၊ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ အတုနဲ့လုံးက

အသက်အကြီးဆုံးတွေချည်းပဲဗျ၊ လူတိုင်းလိုလိုက အသက်တစ်ထောင်ကျော်နေပြီ၊ အနည်းဆုံးက ငါးရာကျော်”

“ဗျာ. .”

ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင် ဖြစ်သွားမိသည်။ နောက်နေတာ လားဟုလည်း ထင်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ပြောသူကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပင်။

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက အသက်ကြီးတယ်ဆိုတာ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေတဲ့ လူမျိုးကိုပြောတာ”

“ဪ. . အဲဒါလား၊ အဲဒါတော့ ရှိတယ်လေဗျာ. . ၊ ဟိုကျောက်ဂူထဲကို ဝင်သွားလိုက်”

ထိုမျှသာပြော၍ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။ ညွှန်ပြသောဂူက ကျောက်ခက်အနားစွဲများဖြင့်ပြည့်ကာ အဝတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်တော့ ရှိသည်။ သွားဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ၍. .

“ဒါနဲ့ အခု ဘာပွဲကျင်းပနေကြတာလည်း မသိဘူး”

“ထုံကူးပွဲ. . မစသေးပါဘူး၊ တအောင့်နေစမှာ အခုက ရုဒ်ကို သူတို့ ပူဇော်နေကြတာ”

“ရုဒ်ဆိုတာက”

“ဟိုပုံထဲက လူလေဗျာ”

ကျောက်သားနံရံတွင် ဆွဲထားသော ပန်းချီပုံကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆုံးသွားလို့လား”

“ဘယ်ကဆုံးရမှာလဲ၊ ဒီမနက်တင် ကိစ္စပြီးသွားလို့ ပူဇော်

ဟာအိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၆၅

နေကြတာ၊ ဓာတ်ကူးတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

ထပ်မေးချင်ပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မီးတုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး တခြားနေရာသို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်တော့၏။ လူတွေကလည်း တရုန်းရုန်းပင် ကျောက်နံရံမှ ရုပ်ပုံအား ပူဇော်မြဲ ပူဇော်နေကြသည်။

အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်ပြီးနောက်မှာတော့ သူ၏ ဦးတည်ရာသည်ကား.. .

အဝကျဉ်းပေမယ့် အလျားရှည်သော ဂူအမျိုးအစား တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဂူနံရံများ၌ မီးတုတ်များကို ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားပြီး တချို့နေရာများ၌ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ရန် ခက်ခဲသော ပန်းချီပုံများကို ရေးဆွဲထားပါသည်။ အပြင်မှာ ပူနေသော်လည်း အထဲမှာတော့ အအေးခါတ်က ရှိနေသည်။

သူ၏မျက်စိတဆုံးနေရာမှာ မီးပုံလေးတစ်ပုံကို မြင်ရပြီး နံဘေးတွင် ဂူကိုကျောပေးလျက် လူတစ်ဦးထိုင်နေ၏။ နီးကပ်လာ စဉ်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ တော်တော်ကြီးကို အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးပါ။

ခဏချင်းပဲ ရာဂျာနီရှုပြောလိုက်သော စကားသုံးခွန်းအနက် ပထမတစ်ခွန်းကို သတိရလိုက်မိ၏။ အဘိုးအို၏ နောက်ဘော့၌ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ . . .

“ခေါင်းသုံးလုံးရှိသူဆိုတာ အဘိုးကိုပြောတာလား မသိဘူး”

ခင်ဗျ”

ငြိမ်ဝပ်နေသော ဦးခေါင်းက တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး..

“ဟုတ်ပါလေ့ကွယ်၊ ဘယ်သူများလဲ”

“ရာဂျာနီရှ် လွှတ်လိုက်တာပါ”

“အင်း.. ရာဂျာနီရှ် လွှတ်လိုက်တာဆိုရင်တော့ တော်ရုံ ကိစ္စ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ လာပါဦးကွဲ့ ရှေ့ကို”

ထိုင်ရာမှထပြီး အဘိုးအိုရှေ့ကို သွားလိုက်သည်။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် မြင်ရတော့မှ တုန်လှုပ်သွားရပါ၏။ ခေါင်းသုံးလုံးဆိုတာ ထက်ပင် အလယ်ဦးခေါင်းက ဒူးနှစ်လုံးထက် ညွတ်ကျနေပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးနှင့် အရည်သာ ကျန်တော့သည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေသော ဆံပင်တို့က ဟိုနားတစ်ပင်၊ ဒီနားတစ်ပင်...။

အတန်ကြာအောင် အံ့ဩမှင်သက်သွားပြီးကာမှ..

“ဒီလိုပါ အဘိုး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တားရောနံပါတ်ကိုး တတ်ပြား (The Hermit) ပျောက်သွားလို့ပါ။ ပျောက်တယ်ဆိုတာ တစ်ကတ်တလေကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်မြို့လုံး တစ်နယ်လုံး အပြင် တက္ကသီလာမှာကို ပျောက်သွားတာပါ”

အဘိုးအိုမျက်နှာက ကြိုသိနေသော ကိစ္စတစ်ခုလို ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွား။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း..

“ထင်ထားတာထက်ကို ပိုမြန်နေပါရောလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မသိဘူးဗျ”

“အဲလောက် စောလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ အင်းပေါ့လေ သူတို့ လည်း လူတွေကြားထဲ မနေချင်တော့လို့ နေမှာပေါ့”

ဟိတ်သ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိရကာ..

၁၆၈ သိုးစောငါး

“ကတ်ပျောက်မှာကို အဘိုးတို့က ကြိုသိနေတဲ့သဘောလား”

“သိလို့ပဲ ရာဂျာနီရှက မင်းကို ငါ့ဆီလွတ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟာ... ဒါဆို အဖြေကဘာလဲအဘိုး၊ The Hermit ပျောက်တဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ”

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် ဝမ်းသာအယ်လဲမေးသော သူ့စကားအား အဘိုးအိုက တည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်သည်။ အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် တဲရှေ့မှ မီးပုံအားလည်း ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့မှ ငဲ့ကိုင်နေသော ဦးခေါင်းမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး...

“ဒီလိုတော့ရှိတယ်ကွဲ့၊ တို့ဆီမှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ခံယူချက်လို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်၊ အဲဒါက ဘယ် အရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရမယ် ဆိုတာပဲ၊ မင်းအခု The Hermit ပျောက်ဆုံးခြင်းရဲ့ အဖြေကို သိချင်တယ်မလား၊ သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေရမယ်၊ ရှာရမယ့်နည်းလမ်းကိုတော့ ဒီက ညွှန်ပြပေးမှာပေါ့”

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်က သွေးကြောတွေ တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရှာနိုင်ပါ့မလား”

နောက်ဆုတ်ရန်မရှိတော့၊ ဒီအထိပင် ရောက်လာပြီးသွားပြီလေ။

“ဖြစ်တယ်၊ နည်းလမ်းကိုသာ ပြောပါ”

အဘိုးအိုကလည်း အချိန်မဆိုင်း ချက်ချင်းပင် မီးပုံထဲမှ ထင်းတစ်ချောင်းအား သူ့ရှေ့လှမ်းပစ်ပေးရင်း...

ဟာမိတ် ပျောက်ဆုံးခြင်း ၁၆၉

“ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ဂူပေါက်ထဲကိုဝင်ပြီး ဒီမီးတုတ်နဲ့ ရှာဖွေပါ”

သူညွှန်ပြသော ဂူပေါက်က ညာဘက်ခြမ်းမှာ. . ဂူအတွင်းထဲမှာပင် လိုဏ်ခေါင်းနောက်တစ်ခု ထပ်ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အလင်းမရသည်မို့ မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အား ငုံ့လင့်နေသလိုမျိုး ရှိသည်။

သူ အချိန်ဆွဲမနေတော့ပေ။

ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရခြင်းသည် ဘယ်ကမ္ဘာမှာမဆို အမြဲတမ်းမှန်ကန်သော တရားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်လေ။

မြင်အောင်ကြည့်ပါ...၊

အဆုံးကိုသိပါ...။

အဆုံးဆီသွားရင်းနဲ့...

အစထဲ ပြန်ရောက်သွားတတ်သည်။

XVIII

မီးတုတ်ကိုဝင့်တော့ အမိုးမှ ထိုးကျနေသည့် ကျောက် သားစိုင်းများကို ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု မြင်ရသည်။ မှိုနဲ့လိုလို ဖုန်နဲ့လိုလို လည်း ရှူရှိုက်ရသည်။

စိတ်ကို တင်းထားမိ၏။ သတိကို မပြတ်ထားကာ ခြေတို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာမိပါသည်။ မီးရောင်ဖြင့် ထင်ရှားလာသော အရာမှန်သမျှကိုလည်း မျက်လုံးက တစ်ခုချင်း မှတ်တမ်းတင်ထား သည်။ အမှာစကားအရ မြင်အောင်ကြည့်ပါဟု ဆိုထားသည်ကိုး။

ဒါပေမယ့် အတွင်းထဲ ရောက်လာစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာသည်။ အဲဒါက ဂူမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာခြင်းပါ။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လှမ်းပြီးစဉ်မှာတော့. .

၁၇၂ သိုးတောင်း

“ဟင်. .”

ဂူမှာ ဆုံးခဲ့လေပြီ။ ဆက်သွားစရာ လမ်းမရှိတော့၊ ကျောက်
သားနံရံတစ်ခုက ရှေ့မှာ ပိတ်ဆို့ကာဆီးခဲ့ပြီ။ အံ့ဩစိတ်ဖြစ်မိသလို
မတင်မကျလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့. . အမှောင်။

အမှောင်. . .

ဘာသဘောလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိသည့်
တစ်ဖက်ပိတ် ဂူတစ်လုံးထဲကို သူ့အား ဘာအဖြေကို ရှာခိုင်းတာလဲ။

နားမလည်သည်ကြောင့် မီးတုတ်ကိုမြှောက်ကာ ဂူကို သေ
ချာထပ်ကြည့်တော့. . .

“ဘုရားရေ. .”

ရင်မှာ အခုန်မြန်သွားရပြီ။ ဂူအဆုံးနံရံမှာ မထင်မရှား
ရုပ်ပုံလေးတစ်ပုံ၊ အလျင်အမြန်သွား၍ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်စဉ်. .

“အို. . . The Hermit ”

သူ နေ့ပေါင်းများစွာ ညပေါင်းများစွာ ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ရှာ
ဖွေနေရပါသော ကတ်ပြားလေးရယ်၊ ဝမ်းသာမှုက ဘာနဲ့မှ တိုင်းတာ
လို့မရ၊ ပြေးယူပွေ့ဖက်ချင်ပေမယ့်လည်း အခြေအနေက မပေးဘူး
လေ. . ။

ရှိနေတာက စက္ကူကတ်ပြားလေးတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပါ။ နံရံမှာ
စုတ်ဆေးဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံလည်းမဟုတ်၊ ကျောက်သား
ကို ထွင်းထုထားသော အလျားနှစ်ပေ၊ အနံ့သုံးပေခန့်ရှိသော ရုပ်ပုံ
တစ်ပုံပင် ဖြစ်တော့၏။

ဒါဟာ ကမ္ဘာ့ပထမဦးဆုံး စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပေလား။

ဟိဘရူးလူမျိုးတို့ရဲ့ ကဗလာကျမ်းလာ အကြောင်းခြင်းရာပေလား၊
အိန္ဒိယမှ ဂျစ်ပဆီတို့ ယူဆောင်လာသည့် ရှေ့ဖြစ်ဟော ပညာရပ်
တစ်ခုပေလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာသည်ကတော့ ရသေ့ရှစ်သောင်း၊
ဆရာအပေါင်း ထားတော်မူခဲ့သည့် ထွက်ရပ်လမ်းစဉ် တစ်ခုပင်
ဖြစ်လေသည်။

တစ်မြို့လုံး တစ်နယ်လုံး ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာ ပျောက်သွား
သော်လည်း ဤအရပ် ဤဒေသမှာတော့ The Hermit က တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေခဲ့သည်။

ဒါဆို ပျောက်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာဖြစ်မလဲ။
မီးတုတ်ကိုမြှောက်ကာ သေချာထပ်ကြည့်တော့ ထူးခြား
မှုတွေ မြင်လာရသည်။

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ. . .”

ကတ်ပြားမှာ ရေးထွင်းထားသော ရသေ့ပုံသည်ကား မူလရှိ
နေသော ရသေ့မဟုတ်ပဲ အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့. . ထိုရသေ့အား သူ မြင်ဖူးနေ၏။

ဘယ်သူလဲ၊ ဒါဟာ ဘယ်သူလဲ. . .။

ဦးရသေ့လား. . .။

မဟုတ်. . .။ ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားသော အသိဉာဏ်တစ်ခုရဲ့
နောက်မှာ. .

“ရုဒ်. . .”

ဟုတ်၏. . .။ စိတ်မှာ လင်းချင်းသွားခဲ့ပြီ။

မကြာသေးခင်က အပြင်ဘက်ကျောက်နံရံမှာ ပုံတူရေးဆွဲ

ပြီး အပူဇော်ခံနေသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီမနက်တင် ကိစ္စပြီးသွားပြီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရုဒ်အားပူဇော်၍ ဓာတ်ကူးနေကြပုံများကိုလည်း မျက်လုံး တွင်းမှာ မြင်လာရသည်။

ဒါဟာ ဘာသဘောလဲ။

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကျောက်ထွင်းရုပ်ပုံမှာ တဖြည်းဖြည်း ထူးခြားလာပါတော့၏။ ရသေ့ပင်မဟုတ် နောက်မှာရှိနေသော တောတောင်တွေ သစ်ပင်တွေက တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်း လာသည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ ကျောက်နံရံ၌ ရေးထွင်းထားသော ရုပ်ပုံ ပင်မဟုတ်တော့ဘဲ တကယ်အပြင်မှာ လက်တွေ့ရှိနေသော တော တောင်တွေလို ထင်လာမိ၏။ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့တွေ အုံ့ဆိုင်းနေ သော သစ်ပင်တွေ၊ တဖွားဖွားစီးကျနေသော ရေတံခွန်နှင့် တသွင် သွင်စီးနေသော စမ်းချောင်း၊ ထိုအပေါ်သို့ ပြေပြေထိုးကျနေသော နေရောင် . . . ။ ဒါတွေအားလုံးသည်ကား . . . ။

“ဟာ . . .”

ရင်မှာ ဒိန်းခနဲ ထခုန်သည်။

ဒီမြင်ကွင်းတွေက . . .

ဒီတောတန်းသည်ကား သူနဲ့ရင်းနှီးနေပါလား . . .

သေချာကြည့်တော့ ပိုထင်ရှားလာသည်။ ရေတံခွန်၊ စမ်း ချောင်း၊ ရေငွေ့ရောနေသော တောအုပ်၊ လမ်းနှစ်သွယ်နှင့် တောင် ကုန်းနှစ်ခု၊ သူ၏ အောင်စခန်းနှင့် ဦးရသေ့ ကျောင်းသစ်မ်း . . . ။

ဟာ . . . ဘာတွေလဲ။

အသက်ရှူပင် ကျပ်လာရသလို ဖြစ်လာချိန်မှာတော့ ပုံစံ

ပြောင်းနေသော ရသေ့ (သို့) ရှင်ဆိုသူက သူ့အား စကားပြောလာ
တော့သည်။

ဘာပြောတာလဲ...။

ဟိတ်သ... နားထောင်စမ်း၊ မင်း သေချာနားထောင်စမ်း၊

သူ မင်းကို ဘာပြောတာလဲ...။

ရုဒ်နှင့်သူ ချိတ်ဆက်မိသွားသည်။

မျက်လုံးကို မှိတ်မိသွားသည်။

ထို့နောက်မှ သူ့နှလုံးသားမှ ကြားလာသော စကားတို့သည်

ကား...။

“ဟာ. .”

လက်မှာကိုင်ထားသော မီးတုတ် လွတ်ကျသွားသည်။

ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခုလုံးလည်း ငလျင်လှုပ်သလို မိုးခြိမ်းသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် တုန်ခါသွား၏။

သူ. . .

သူ.

သိလိုက်ရပြီ. . . ။ The Hermit ပျောက်ဆုံးခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းမှန်ကို ရှိ၏ဆက်သွယ်မှုမှတစ်ဆင့် သူ့ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားမှာ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်သွားခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ တစ်ဖက်ကမ်းကူးရန်အတွက် လိုအပ်သည်က (၂၂)ကတ်အနက်မှ ကိုယ်နဲ့ကိုက်ညီမည့် တစ်ကတ်ထဲပါ။ ထိုကတ်ပြားတစ်ခုနဲ့ပင် လိုရာပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်သည်။ သူ့ညွှန်ပြသော တက်စဉ်ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးနိုင်သည်။

ရုဒ်ကတော့ The Hermit ကို ရွေးသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူနှင့်တစ်ပါတည်းပါ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထို့အတွက် The Hermit မှာ ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်းမှ ပျောက်သွားရ၏။ The Hermit နှင့်အတူ အစွမ်းရှိသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းများသည်လည်း မကြာမီအချိန်အတွင်း ကမ္ဘာကြီးအတွင်းမှ တစ်ခုချင်း ပျောက်ကွယ်ပါတော့မည်။

လောကက တဖြည်းဖြည်း ညစ်ညမ်းလာခဲ့ပြီလေ...။
လူတွေကြားမှာ သူတို့ ဆက်နေရန် မဖြစ်နိုင်တော့...။
သူ အဆုံးကို ရောက်ခဲ့၏။ အဆုံးကိုလည်း သိခဲ့ပြီ။
ဆက်လျှောက်ရမည့် လမ်းသည်ကား...

အဆုံးဆီသွားရင်းနဲ့ အစထံ ပြန်ရောက်သွားတတ်သည်။
ဟုတ်၏ . . . ။

တက္ကသိုလ်၏ အဓိအတိ မှာကြားလိုက်သော စကားသုံး
ခွန်းကိုလည်း သူမမေ့ . . . ။

တောတန်းမှာ သူ့ကို ဦးရသေ့ စောင့်နေချေပြီ . . . ။

သိုးဆောင်း

